

ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΡΥΪΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ & ΚΟΝΙΤΣΗΣ**

440 02 Δελβινάκιον / 440 02 DELVINAKION, GR

www.imdpk.gr, e-mail: imdpk@imdpk.eu, Τηλ. Κέντρο / Tel. +302657022203, Fax +302657022344

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Άκτη Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ / 190 Themistokleous coast, 18539 Piraeus, GR
www.imp.gr, e-mail: impireos@hotmail.com, Τηλ. Κέντρο / Tel. +30210 4514833, Fax +30210 4518476

Τῇ 10ῃ Απριλίου 2014

Τῷ Ἑκλαμπροτάτῳ κ. Φραγκίσκῳ,
ἀρχηγῷ τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ.
Ρώμη – Βατικανό

Ἐκλαμπρότατε,

Μετά τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ εἰλικρινοῦ ἀγάπης, Σᾶς στέλνουμε τήν παρούσα ἐπισκοπική ἐπιστολή, ὡς σκοπός τῆς ὅποιας δέν προέρχεται ἀπό κανένα ἄλλο ἴδιοτελές κίνητρο, παρά μόνο ἀπό καθαρή, ἀδοληκαὶ ἀνιδιοτελὴ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἀπό χριστιανικό καθῆκον, ἀπό ἐντολή ἐπιβεβλημένη ἀπό τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, ὁ ὅποιος «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»¹, καὶ τέλος ἀπό θεομήκαι σφοδρή ἐπιθυμία γιὰ τήν σωτηρία Σας. Γι' αὐτό θεωροῦμε καθῆκον μας ίερό καὶ ἐπιβεβλημένο, ὡς μέλη τοῦ Παναγίου καὶ Παναχράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ δή ὡς Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, πού ὑπαγόμαστε τόσο στήν Ιερά Σύνοδο τῆς Αγιωτάτης καὶ Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὅποια εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστική μας Ἀρχή, ὅσο καὶ στήν καθόλου καὶ Ἀδιαίρετο Μία, Ἀγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, νά φροντίσουμε παντὶ σθένει νά Σᾶς ἐπαναφέρουμε στήν Μητέρα Καθολική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ἀπό τήν ὅποια ἀποχωρήσατε καὶ ἀποκοπήκατε, ἔργο τό ὅποιο ἐλπίζουμε, συνεργούσης τῆς ἀκτίστου Θείας Χάριτος τοῦ Κυρίου, νά κατορθωθῆ. Τό ίερό αὐτό χρέος τῆς ἐπιστροφῆς

1. Α΄ Τιμ. 2, 4.

τῶν αἱρετικῶν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησίᾳ ἔχει βεβαίως ίεροκανονικό ἔρει-
σμα καὶ βάση καὶ στηρίζεται στούς 131°, 132° καὶ 133° ίερούς Κανόνες τῆς
ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου (418 ἢ 419 μ.Χ.)¹.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς θά πρέπη νά διευκρινισθῇ ὅτι τά ὄσα θά λεχθοῦν στή
συνέχεια, γράφονται μέ πόνο καρδίας καὶ ὅχι ἀπό κάποια προσωπική ἐμ-
πάθεια καὶ μῖσος πρός τό σεβαστό πρόσωπό σας. Σκοπός μας δέν εἶναι νά
θιγεῖ τό πρόσωπό σας, ἀλλά νά ἀποκαλύψουμε, στηλιτεύσομε, ἐλέγξουμε
καὶ ἀνασκευάσομε πλανεμένες καὶ αἱρετικές ἀπόψεις, θεωρίες, πράξεις
καὶ ἐνέργειές σας. Βασικός κανόνας μας εἶναι ὅτι πρέπει νά ἀγαπᾶμε τά
πρόσωπα τῶν αἱρετικῶν, ἀλλά νά ἐλέγχουμε καὶ νά ἀποστρεφόμαστε τήν
πλάνη καὶ τήν αἵρεσή τους. Μοναδικό ἐνδιαφέρον μας εἶναι ἡ Ἀγία Ὁρθο-
δοξία μας, μέσα στήν ὅποια μόνο ἔχει ὁ ἀνθρωπος σωτηρία. Πάντοτε
προσευχόμαστε, ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐπισυναγάγῃ τόν
πλανεμένο «πάπα» καὶ τούς παπικούς, διά τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀποκη-
ρύξεως τῆς πλάνης καὶ αἱρέσεώς σας, στήν Μία, Ἀγία, Καθολική καὶ Ἀπο-
στολική, Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ἀναλάβῃ ὡς Ὁρθόδοξος πάπας κατά τά
πρεσβεῖα τιμῆς τῆς Πενταρχίας καὶ δυνάμει τῶν Θείων καὶ Ἀγίων καὶ Ιε-
ρῶν Κανόνων τήν τιμητικήν προεδρίαν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων
Ἐκκλησιῶν ὡς «primus inter pares».

Ἐνας ἐπιπρόσθετος λόγος, πού ἀναδεικνύει τήν ἐπικαιρότητα καὶ τήν
σημαντικότητα τῆς παρούσης ἐπισκοπικῆς ἐπιστολῆς μας, εἶναι τά τεκται-
νόμενα στά πλαίσια τῆς συγχρόνου αἱρετικῆς οἰκουμενι(στι)κῆς κινήσεως
μέ τούς οἰκουμενι(στι)κούς θεολογικούς διμερεῖς διαλόγους μεταξύ Ὁρθο-
δόξων καὶ Παπικῶν, ὅπου οἱ ἐκπρόσωποι ἀπό πλευρᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκ-
κλησίας, ἐμφορούμενοι δυστυχῶς ἀπό τό παναιρετικό πνεῦμα τοῦ διαχρι-
στιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ μετα-
χειρίζομενοι τήν ψευδῆ οἰκουμενιστική ἀγάπη ἀνευ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς
ἐνότητος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, σᾶς φενακίζουν, Ἐκλαμπρότατε, ἵσχυρι-
ζόμενοι ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι δῆθεν «Ἐκκλησία», καὶ μάλιστα «ἀδελφή
Ἐκκλησία», μέ ἔγκυρα μυστήρια, βάπτισμα, ιερωσύνη καὶ Χάρι, ὅτι Παπι-
σμός καὶ Ὁρθοδοξία ἀποτελοῦν δῆθεν τούς «δύο πνεύμονες», μέ τούς
ὅποίους ἀναπνέει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἐσεῖς, ὁ αἱρετικός «πάπας»,
εῖστε κανονικός ἐπίσκοπος, διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ βικάριος
τοῦ Χριστοῦ ἐπί γῆς, ὅτι κατέχετε τό ἀποστολικῶς, ἀγιογραφικῶς, ἀγιοπα-
τερικῶς ἀνυπόστατο καὶ ἀνύπαρκτο «πετρίνειο» πρωτεῖο ἐξουσίας ἐπί τῆς
καθ' ὅλου Ἐκκλησίας καὶ τό ἀλάθητο, ἀντί τοῦ ἀληθοῦς πρωτείου τιμῆς
«διά τό εἶναι τήν Ρώμην πρωτεύουσαν», ὡς διακελεύονται οἱ ίεροί Κανό-

1. ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σσ. 533-535.

νες τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας τό όποιο δικαιοῦται ὁ Ὁρθόδοξος πάπας Ράμης καὶ πατριάρχης τῆς Δύσεως. Οἱ θεωρίες αὐτές εἶναι παντελῶς ἄγνωστες, ἀμαρτύροιτες, ἀβάσιμες στήν ἐν γένει Παράδοση τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν δέκα πρώτων αἰώνων καὶ τῶν ἀγίων ὀκτώ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀποτελοῦν ξεκάθαρη βλασφημία πρός τὸ Πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἀναδεικνύονταν τήν θεολογική ἐκτροπή σας καὶ τόν ἑωσφορικό ἐγωϊσμό, ἀπό τόν όποιο διακατέχεσθε. Τρανή ἀπόδειξη τῆς φαιδρότητος τῶν Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἀποδίδουν τίτλους ἐκκλησιαστικότητας σ' Ἐσᾶς, τούς πρόδηλα κακοδόξους αἴρετικούς, δέν τολμοῦν, συνεπεῖς πρός τίς διακηρύξεις τους, τήν μαζί σας μυστηριακή διακοινωνία, γιατί γνωρίζουν ὅτι ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή θά ἀπολέσουν ἄμεσα τήν ἐκκλησιαστική τους ἰδιότητα. Αὐτό δέν ἀποτελεῖ τήν πλέον κραυγαλέα ἀπόδειξη τῆς κακοδοξίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Ἄν πράγματι πιστεύουν τίς ἀπαράδεκτες καὶ προκλητικές τους διακηρύξεις, ἃς τό τολμήσουν, λοιπόν, γιατί ἀλλιῶς ἀποδεικνύονταν μέ τήν στάση τους αὐτή τήν ἀνυπαρξία τῶν τίτλων ἐκκλησιαστικότητος, πού ἀποδίδουν σ' ἐσᾶς, τούς ψευδεπισκόπους τῶν κακοδόξων. Τρανή ἐπιβεβαίωση τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἀκύρωση τήν τελευταία στιγμή τῆς προσωπικῆς σας παρουσίας στούς ἑορτασμούς γιά τά 1700 χρόνια ἀπό τήν ὑπογραφή τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων στήν Νίς τῆς Σερβίας στίς 6/10/2013¹ καὶ ἡ ἀκύρωση τῆς ἐπισκέψεως σας στό Ἅγιον Ὁρος τόν ἴδιο μῆνα², ὅπως φημολογεῖται.

Ἐπικοινωνοῦντες, λοιπόν, μαζί σας, διά τοῦ παρόντος ἐπισκοπικοῦ γράμματος, ἐπιθυμοῦμε νά σᾶς καταστήσουμε γνωστό ὅτι, κατά τήν Ἀγιογραφική, Ιεροκανονική καὶ Ἀγιοπατερική διαχρονική Ιερά Παράδοση καὶ τήν ἀλάνθαστη συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ανατολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Παπισμός, τοῦ όποίου ἡγεῖστε, Ἐκλαμπρότατε, δέν εἶναι «Ἐκκλησία», ἀλλά θρησκευτική κοινότης, αἵρετική παρασυναγωγή, αἵρεσις, ἀναίρεσις, καθαίρεσις καὶ πλήρης διαστροφή τῆς ἀληθείας, δηλ. τοῦ ἴδιου τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Πλήθος Ὁρθοδόξων Συνόδων ἔχουν καταδικάσει τόν Παπισμό ὡς αἵρεση. Αναφέρουμε ἐνδεικτικά ὅρισμένες: Τήν Σύνοδο τοῦ 879-880 στήν Κωνσταντινούπολη, ἐπί τοῦ Α-

1. «Ἐματαίωσαν τήν ἐπίσκεψιν τοῦ αἵρεσιάρχου Πάπα εἰς τήν Ὁρθόδοξον Σερβίαν αἱ ἀντιδράσεις κλήρου-λαοῦ», Ὁρθόδοξος Τύπος (4-10-2013) 1, 7 καὶ <http://romfea.gr/patriarxeia/tapatriarxeia/patriarxeio-servias/19373-2013-09-28-19-18-16>.

2. «Φοβερόν: Ὁ Πάπας “ἔβαλεν πλώρην” διά τό Ἅγιον Ὁρος! Ὁρθόδοξος Τύπος 9-8-2013, «Ἀντιπαπικά λάβαρα ὑπό διπλῆς συνάξεως τῶν εἴκοσι Ιερῶν Μονῶν τοῦ Ἅγιου Ὁρους. Ἡχηρόν μήνυμα τῆς Ιερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἅγιωνύμου Ὁρους πρός τό Φανάριον καὶ τόν Πάπαν» Ὁρθόδοξος Τύπος (6-9-2013) 1, 7.

γίου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Νέας Ρώμης, Ἰσαποστόλου Μεγάλου Φωτίου. Ἡ Σύνοδος αὐτή, πού στη συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται ως ἡ Ἡ' Οἰκουμενική Σύνοδος, ἐπειδή σ' αὐτή συμμετεῖχαν ἐκπρόσωποι ὀλων τῶν Πατριαρχείων καὶ τοῦ τότε Ὁρθοδόξου πάπα τῆς Ρώμης Ἰωάννου τοῦ Ἡ' καὶ οἱ ἀποφάσεις της ἔγιναν ὁμόφωνα ἀποδεκτές, καὶ κατεδίκασε ως αἱρετική τήν διδασκαλία τοῦ Filioque. Ἡ διδασκαλία αὐτή ἐπεκράτησε δυστυχῶς ως ἐπίσημη διδασκαλία σας, ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 11ου αἰώνος (1014) μέχρι σήμερα. Ἐσεῖς, ὁ Παπισμός, ἀποδεχόμενος ἐκ τῶν ύστερων, μετά ἀπό ἓνα αἰώνα καὶ πλέον, μία αἱρετική διδασκαλία, πού εἶχατε ἥδη καταδικάσει μαζί μέ τά ἄλλα Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, αὐτοαναιρεῖστε καὶ αὐτοκαταδικάζεστε ως αἱρεση. Πέραν τούτου, ὅλες οἱ ἐπόμενες Ὁρθόδοξοι Σύνοδοι, ὅπως οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδοι τοῦ 1170, 1341, 1450, 1722, 1838, 1895, ἀπεριφράστως καταδικάζουν τὸν παπισμό ως αἱρεση¹. Ἐπίσης, ἐκτός ἀπό τὸν Μέγα Φώτιο, ὅλοι οἱ μετά τὸ σχίσμα τοῦ 1054 ἀγιοι, ὅπως ὁ ἀγιος Γερμανός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἀγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἀγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ ἀγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ ἀγιος Νικόδημος ὁ Αγιορείτης, ὁ ἀγιος Κοσμᾶς ὁ Αἴτωλός, ὁ ἀγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, ὁ ἀγιος Ιουστίνος Πόποβιτς κ.ἄ.², ὁμοφώνως καταδικάζουν τὸν Παπισμό ως αἱρεση. Ὁ Παπισμός δέν εἶστε «Ἐκκλησία», ἀλλά ιράτος, τὸ Βατικανό, μέ κρατική ὑπόσταση, μέ κυβέρνηση, μέ ἀρχηγό ἐσας, τὸν «πάπα», μέ ὑπουργούς τούς καρδιναλίους καὶ μέ τράπεζες τοῦ «Ἀγίου Πνεύματος». Οὔτε εἶστε «Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία». Δέν εἶστε οὔτε Ρωμαϊκή, οὔτε Καθολική, οὔτε Ἐκκλησία. Δέν ἔχετε σχέση μέ τήν Ρωμηοσύνη, οὔτε μέ τήν Ρωμανία. Δέν εἶστε Καθολική, ἀφοῦ χωρισθήκατε μόνοι σας ἀπό τήν Καθολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τό 1054 μ.Χ. καὶ ἐκτότε δέν κατέχετε τήν ὀλοκληρία τῆς πατροπαράδοτης Ὁρθοδόξου πίστεως, τήν όποια ἔχετε διαστρεβλώσει. Δέν εἶστε Ἐκκλησία, ἀφοῦ γίνατε ιράτος, ὑποκύπτοντας στόν τρίτο πειρασμό τοῦ Χριστοῦ³. Δεχθήκατε τήν πρόταση τοῦ Διαβόλου νά τόν προσκυνήσετε καὶ νά σᾶς κάνῃ κοσμικό παντοκράτορα τῆς γῆς. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμαστε ἡ ὁρθή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμαστε οἱ Ρωμηοί, σέ μας ἀνήκει ἡ Ρωμανία, ἡ Ρωμηοσύνη. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Μία, Ἀγία, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἡ

1. Πρεσβ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ συμπροσευχὴ μὲ αἱρετικούς. Προσεγγιζοντας τήν κανονική πράξη τῆς Ἐκκλησίας*, ἐκδ. Θεοδομία, Θεσσαλονίκη 2009, σσ. 40-42.

2. Ὁ.π., σσ. 33-36.

3. *Ματθ.* 4, 8-10.

ἀληθής Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως.

Τό ὅτι ὁ Παπισμός εἶστε αἴρεση φαίνεται ἀπό τίς φοβερές καὶ τρομερές αἰρέσεις, πού πρεσβεύετε. Αὐτές εἶναι: α) ἡ κρατική ύπόσταση καὶ δομὴ τοῦ Βατικανοῦ μέ ύπουργεῖα καὶ ύπουργούς καὶ τράπεζες, β) τὸ Filioque (ἡ ἐκπόρευση τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ), γ) ἡ κτιστή Θεία Χάρις, δ) τὸ πρωτεῖο ἔξουσίας, ε) ἡ κατοχή τόσο τῆς κοσμικῆς ὅσο καὶ τῆς πνευματικῆς ἔξουσίας ἀπό τὸν Πάπα, στ) τὸ ἀλάθητο, ζ) οἱ θεωρίες περὶ ἐσχάτου κριτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, περὶ αὐθεντίας, περὶ μοναρχικοῦ ἀξιώματος, ἐκκλήτου καὶ ἀναμαρτησίας, περὶ ἄκρου Ἀρχιερέως, τοῦ πάπα, η) τὸ διάραντισμοῦ «βάπτισμα» καὶ ἡ ἀποκοπή του ἀπό τὸ μυστήριο τοῦ Χρίσματος, θ) τὰ ἄζυμα (ὅστια), ι) ἡ μεταβολή τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ μέ τὰ ἴδια λόγια καὶ ὅχι μέ τήν ἐπίκληση τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ ἡ θεωρία τῆς μετουσιώσεως, ια) ἡ στέρηση τῆς κοινωνίας τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ στούς λαϊκούς καὶ ἡ παροχή σὲ αὐτούς μόνο τοῦ Σώματος, ιβ) ἡ στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας ἀπό τὰ νήπια, ιγ) ἡ Μαριολατρεία, ιδ) ἡ ἀσπιλος σύλληψη καὶ ἡ ἐνσώματη ἀνάληψη τῆς Θεοτόκου, ιε) τὸ καθαρτήριο πῦρ, ιστ) τὰ λυσίποινα, ιζ) ἡ περίσσεια ἀξιομισθία τοῦ Χριστοῦ, ιη) ἡ περίσσεια τῶν ἔργων τῶν Ἁγίων, ιθ) ἡ ἀξιομισθία τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου, ικ) τὰ ἀγάλματα καὶ γενικά ἡ θρησκευτική ζωγραφική ἀντί τῆς Ὁρθοδόξου εἰκονογραφίας, ια) ἡ ύποχρεωτική ἀγαμία τοῦ κλήρου, ιβ) ἡ ἀναγνώριση σφαγέων (βλ. Στέπινατς) ὡς «ἄγιων», ιγ) ἡ θεωρία περὶ προσβολῆς καὶ ίκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης, λόγω τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος καὶ γενικά τὸ δικανικό πνεῦμα, ἀπό τὸ ὅποιο κυριαρχεῖται ὁ Παπισμός, ιδ) ἡ ἀπόρριψη τῆς Ιερᾶς Παραδόσεως καὶ ἡ ἐκμετάλλευσή της ὡς ὀργάνου τῆς παπικῆς διδακτικῆς ἔξουσίας (ό πάπας εἶναι ἡ Παράδοση), ιε) ἡ ἀποψη ὅτι ὁ ἀλάθητος πάπας εἶναι ὁ μοναδικός φύλακας, κριτής καὶ ἐρμηνευτής τῆς Θείας Αποκαλύψεως, κστ) ἡ θεώρηση τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης ὡς ύπερφυσικοῦ δώρου τῆς Θείας Χάριτος, πού προστέθηκε 'κατά συμβεβηκός' στό 'κατ'εἰκόνα', τό ὅποιο νοεῖται μέσα σὲ πλαίσια αὐτάρκειας καὶ στατικότητας, ιζ) ἡ ἀπώλεια τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης καὶ ἡ διατήρηση ἀλωβήτου καὶ σώου τοῦ κατ' εἰκόνα, ιη) ἡ «πάσχουσα ἐκκλησία», ἡ ὅποια ἀποτελεῖται ἀπό τοὺς πιστούς, πού βρίσκονται στό καθαρτήριο πῦρ, ιθ) ἡ ἀπόρριψη τῆς ισότητος τῶν ἐπισκόπων, λ) τὸ συγκεντρωτικό καὶ ἀπολυταρχικό διοικητικό σύστημα μέ ἀπόλυτο μονάρχη τὸν πάπα, πού εἰσήγαγε τὸν παποκαισαρισμό, λα) τὰ μοναχικά τάγματα καὶ ὁ ὀργανωτικός-κοινωνικός χαρακτήρας τοῦ μοναχι-

σμοῦ, λβ) ό ἀπόδοσωπος καί δικανικός χαρακτήρας τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, λγ) ἡ ἐπάρατη Ούνια, δούρειος ἵππος τοῦ Παπισμοῦ¹.

1. Η κρίση τοῦ Βατικανοῦ

Αφοῦ, λοιπόν, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, καί ὁ Παπισμός ἀποκοπήκατε ἀπό τὴν Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία, χάσατε τὴν Ὁρθόδοξη πίστη καί ἀνεπτύξατε τίς ἀνωτέρω αἰρέσεις, εἶναι φυσικό νά βρίσκεσθε σέ μιά συνεχῆ καί διαχρονική κρίση, ἡ ὅποια φάνηκε καί φαίνεται ἀκόμη ἀποκάλυπτα τό τελευταῖο διάστημα. «Η κρίση στό Βατικανό εἶναι κρίση τοῦ Παπισμοῦ. Ἔνας παρατηρητής σχολίασε ὅτι ὁ νέος ποντίφικας πρέπει νά ἐφαρμόσει “θεραπεία-σόκ” στήν “Ἐκκλησία”, ἄλλος ὅτι ὁ Παπισμός ἀντιμετωπίζει τή χειρότερη κρίση ἀπό τή Γαλλική Ἐπανάσταση, ἐνῶ τρίτος συνέκρινε τόν τωρινό κλονισμό μέ τή Μεταρρύθμιση, τόν Καλβῖνο καί τόν Λούθηρο. Ως ἔνα σημεῖο, τό λεξιλόγιο τῆς κρίσης εἶναι δικαιολογημένο. Στίς τάσεις πού ἀδυνατίζουν τήν πίστη στόν δυτικό κόσμο –τήν ἀνοδο τοῦ πνευματικοῦ ἀτομισμοῦ, τήν ἐπίδραση τῆς ἀθεϊας, τό χάσμα ἀνάμεσα στήν παραδοσιακή χριστιανική ἡθική καί τή σύγχρονη πραγματικότητα– ὁ Παπισμός ἔχει προσθέσει σκάνδαλα, σκλήρυνση καί μιά ἐπικοινωνιακή στρατηγική προσανατολισμένη στά μέσα ἐνημέρωσης τοῦ 1848»².

2. Η ἐκκοσμίκευση καί ἡ πνευματική κατάπτωση τοῦ Βατικανοῦ

Εἶναι γενικό συμπέρασμα καί καθολικό ἀξίωμα ὅτι τά πονηρά καί διεθφαρμένα δόγματα γεννοῦν πονηρό καί διεφθαρμένο βίο, καθώς καί ἀντιστρόφως ὁ πονηρός καί διεφθαρμένος βίος γεννᾶ πονηρά καί διεφθαρμένα δόγματα. Υπάρχει ἀρρηκτή σχέση μεταξύ δόγματος καί βίου, δόγματος καί ἥθους ἢ, ὅπως λέγεται στήν θεολογική γλώσσα, Ὁρθοδοξίας καί ὁρθοπραξίας. Τό ἴδιο κακό εἶναι τά πονηρά δόγματα καί ἡ πονηρή ζωή καί ἀντιστρόφως ἡ πονηρή ζωή καί τά πονηρά δόγματα. Γιατί τό ἔνα εἶναι γεννητικό τοῦ ἄλλου, καί ὅποιος ἔχει τό ἔνα, καταντᾶ καί στό ἄλλο. Αὐτό, βεβαίως, τό ἀξίωμα μαρτυρεῖται ἀπό τήν Αγία Γραφή καί τήν ὅλη Ιερά Παράδοση.

1. Ήμέτερον βιβλίον, *Αἱ αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ*, Αθήνα 2009, σσ 175-233.

2. Η κρίση στό Βατικανό κρίση τοῦ Καθολικισμοῦ, *The New York Times* - ἀπό τήν ἐφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ τῆς Κυριακῆς 10 Μαρτίου 2013, http://news.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_world_2_10/03/2013_513899, <http://www.amen.gr/article12799>

Δέν είναι μία, δέν είναι δύο, ἀλλά ἄπειρες οἱ παρεκτροπές καὶ οἱ ἀντιχριστιανικές πρακτικές τῆς παπικῆς σας αἰρέσεως! Μία ἀπό αὐτές είναι οἱ κατ' ἔτος «σταυρώσεις» παπικῶν πιστῶν κατά τήν Μ. Παρασκευή, κυρίως στίς Φιλιππίνες. Ἐφέτος ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο οἱ σταυρώσεις στήν ἀσιατική αὐτή χώρα. «Πάσχα στίς Φιλιππίνες, μία χώρα τῆς ὅποιας τό 80% τῶν 94 ἑκατομμυρίων κατοίκων εἶναι παπικοί. Χιλιάδες πιστοί καὶ τουρίστες ἔφτασαν στήν πόλη Σάν Φερνάντο τῆς ἐπαρχίας Παμπάνια, 60 χιλιόμετρα βόρεια τῆς Μανίλας, ὅπου περισσότεροι ἀπό 30 ἄντρες σταυρώθηκαν. Ο 57χρονος Βιλφρέντο Σαλβαντόρ δήλωσε πώς γιά πρώτη φορά σταυρώθηκε πρίν ἀπό ἑπτά χρόνια, γιά νά εὐχαριστήσει τόν Χριστό γιά ὅλα τά θαύματα στή ζωή του, ἀλλά καὶ γιά νά ἐξιλεωθεῖ γιά τίς ἀμαρτίες του»¹. Ἀπίστευτη πνευματική ρηχότητα, τήν ὅποια ἐμπνέετε στούς ἀβουλους ὀπαδούς σας. Διδάσκετε, κατά κανόνα, ἀντίθετα ἀπό αὐτά πού διδάσκει τό Εὐαγγέλιο καὶ φτάνετε νά ἐξυπηρετήσετε τήν πλήρη ύποταγή τῶν ὀπαδῶν σας στίς ἐπιδιωξεις σας! Αναφέρουμε γιά παράδειγμα τίς ἀπίστευτες μαγικές τελετουργίες, πού γίνονται μέσα στούς παπικούς ναούς τῆς Λατινικῆς Αμερικῆς, γιά τίς ὅποιες ζηλεύουν καὶ αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ νεοπαγανιστές, ἐπειδή δέν μποροῦν νά ἀναβιώσουν τίς ἀρχαῖες παγανιστικές τελετουργίες μέ τέτοια ἀκρίβεια καὶ τέτοιο πάθος! Ἐν προκειμένω, ὁ Χριστός σταυρώθηκε στή θέση μας, καὶ ζητᾶ ἀπό μᾶς νοητή σταύρωση τῶν παθῶν μας καὶ τοῦ κακοῦ, παλαιοῦ, διεφθαρμένου ἑαυτοῦ μας²!

Οἱ «κληρικοί» σας, Ἐκλαμπρότατε, τά βράδια βλέπουν αἰσθησιακοῦ περιεχομένου ταινίες! Αὐτό τουλάχιστον ύποστηρίζει ή ίστοσελίδα TorrentFreak, ή ὅποια ἀποκαλύπτει πώς «πειρατεία ύφίσταται ἀκόμα καὶ στό Βατικανό, δίνοντας στή δημοσιότητα τήν πλήρη λίστα μέ τίς ταινίες καὶ τίς τηλεοπτικές σειρές, πού κατέβασαν τό τελευταῖο διάστημα. Οἱ μόλις 800 ἰερεῖς, μοναχοί καὶ λοιποί πιστοί, πού διαμένουν στό Βατικανό, δείχνουν μία προτίμηση στίς τηλεοπτικές σειρές (Chicago Fire, LightfieldsLightfields, The Neighbours καὶ Touch), τίς ρομαντικές ταινίες (Love Actually)... ἀλλά καὶ αὐτές μέ περιεχόμενο ἀκατάλληλο γιά ἀνηλίκους». Ή ίστοσελίδα, ἔδωσε στή δημοσιότητα στοιχεῖα γιά τίς ταινίες, πού "κατέβηκαν" τό 2012 μέσα ἀπό τό Βατικανό, ταινίες μέ σκληρό-ἀνώμαλο πορνό! Ἐτσι, γιά παράδειγμα, κατέβασαν τό "TS Pussy Hunters", μέ τρανσέξουαλ πορνοστάρ, τό λεσβιακό "Whipped Ass" καὶ τό σαδομαζοχιστικό "Russian Slaves"³! Φρικτή εἰδηση! Δέν μᾶς ἐκπλήσσουν ἴδιαίτερα τέτοια δημοσιεύματα, τά ὅποια ἔχον-

1. Ιστολόγιο το BHMA.

2. «Ἡ πνευματική ρηχότης τοῦ Παπισμοῦ», Ὁρθόδοξος Τύπος 26-4-2013.

3. Ιστοσελίδα XAIPETE.

ται νά προστεθοῦν στίς χιλιάδες περιπτώσεις παιδεραστίας καί παιδοφθορίας ἀπό «ίερεῖς» τῆς «Ἄγιας Ἐδρας», ἡ ὅποια ἐμφανίζεται ως «ἐκκλησία»! Ὄταν λείπουν ἡ ύγιης πνευματικότητα, ἡ ἀσκηση καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καί περισσεύουν ἡ χλιδή, οἱ ἀνέσεις, οἱ πολυτέλειες καί ἡ ἔξουσιομανία, γεννιοῦνται κατ' ἀνάγκην τέτοια φαινόμενα¹!

Ο ἐπικεφαλῆς τῆς διάσκεψης τῶν Ιταλῶν «ἐπισκόπων» καρδινάλιος Angelo Bagnasco, ἐμφανίστηκε σέ βίντεο στό διαδίκτυο νά δίνει παπική ὅστια («Θεία Κοινωνία») σέ ἓνα διάσημο «τρανσέξουαλ» ὁμοφυλόφιλο, πολιτικό ἀκτιβιστή, ὁ ὅποιος φοροῦσε γυναικεῖα ρούχα! Η «παράσταση» δόθηκε στήν κηδεία ἑνός ἄλλου «ίερατικοῦ μπουμπουκιοῦ», τοῦ ἀμφιλεγόμενου παπικοῦ Γενουάτη «ίερέα» Fr. Andrea Gallo, ὁ ὅποιος δήλωνε μαρξιστής καί φίλος τῶν ὁμοφυλόφιλων καί τήν περασμένη χρονιά εἶχε βραβευτῆ ὡς «gay χαρακτήρας τῆς χρονιᾶς» ἀπό ὁμοφυλόφιλους ἀκτιβιστές! Μάλιστα κατά τήν ἐκλογή σας, εἶχε ταχθῆ ὑπέρ τῆς ἐκλογῆς δεδηλωμένου ὁμοφυλόφιλου πάπα! Ἐπίσης, εἶχε ταχθῆ ὑπέρ τῶν ὁμοφυλόφιλων σχέσεων τῶν παπικῶν «κληρικῶν», μέ σκοπό τόν περιορισμό τῶν παιδεραστιῶν τοῦ παπικοῦ «κλήρου»! Άλλα, στήν τελετή δόθηκε καί ὁ λόγος στόν «τραβεστί», ὁ ὅποιος ἀπό τοῦ ἀμβωνος ἐπαίνεσε τόν ἐκλιπόντα ὡς ἔξῆς: «Μᾶς ἀνοιξει τίς πόρτες τῆς ἐκκλησίας σου καί τήν καρδιά σου. Σᾶς εὐχαριστῶ πού ἐμᾶς, τά τρανσέξουαλ πλάσματα, μᾶς ἔκανες νά αἰσθανόμαστε ὅτι ἡταν αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὅτι ἀγαπηθήκαμε ἀπό τόν Θεό. Έλπιζουμε ὅτι πολλοί θά ἀκολουθήσουν τό παράδειγμά σας καί κάποιος θά ζητήσει συγγνώμη! Φρικτό καί ἀνήκουστο: ὁ θρασύς κίναιδος «όμολογούσε» μέσα στόν παπικό ναό καί ἐνώπιον τοῦ παπικοῦ «κλήρου» ὅτι ὁ σοδομισμός εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἀθλιος «ἀρχιεπίσκοπος» ὅχι μόνο δέν τόν πέταξε ἔξω ἀπό τό ναό, ἀλλά τόν «μετάλαβε» κιόλας! Κι ἀκόμα: τό Βατικανό «κωφεύει» προκλητικά στίς διαμαρτυρίες πιστῶν, οἱ ὅποιοι χαρακτήρισαν τήν τελετή «πορνοκηδεία»²!

Η ἐκκοσμίκευση τῆς «Ἄγιας Ἐδρας» δέν ἔχει ὅριο. Καί γιατί νά ἔχη, ἀφοῦ πρόκειται γιά καθαρά κοσμικό ὀργανισμό, ὁ ὅποιος ἐνδιαφέρεται γιά τά τοῦ κόσμου καί ἀδιαφορεῖ γιά τήν πνευματικότητα; Τό ἀκόλουθο περιστατικό εἶναι ἀντιπροσωπευτικό δεῖγμα τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος, τό ὅποιο διέπει τό Βατικανό καί προσωπικά ἐσας, Ἐκλαμπρότατε, πού ὀνομάζετε τόν ἔαυτό Σας «πάπα». Ἐσεῖς «εὐλογήσατε» χιλιάδες μηχανές Harley Davidson καί τούς ἴδιοκτήτες τους μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 110 χρόνων ἀπό τήν ἰδρυση τῆς Harley Davidson! Η πλατεῖα τοῦ Αγίου

1. «Ἐξεχείλισεν ἡ ἡθική βρωμιά τοῦ Βατικανοῦ! Όρθόδοξος Τύπος 17-5-2013.

2. «Πνευματικότης μηδέν διά τήν «Ἄγιαν Ἐδραν! Όρθόδοξος Τύπος 21-6-2013.

Πέτρου στό Βατικανό γέμισε μέ μηχανές Harley καί ό θόρυβος κάλυψε μέχρι καί τή φωνή σας, ό όποιος μετά τήν όλοκλήρωση τῆς τελετῆς τῆς Θείας Μετάληψης τήν Κυριακή «εύλογήσατε» όλους τούς πιστούς, πού είχαν συγκεντρωθή στήν πλατεῖα τοῦ Αγ. Πέτρου. «Ἐπειδὴ εἴμαστε μοτοσυκλετιστές δέ σημαίνει ὅτι δέν εἴμαστε καθολικοί», ἀνέφερε ἐνας μοτοσυκλετιστής. Πρίν ἀπό μερικές μέρες, ό πρόεδρος τῆς Harley Davidson, σᾶς δώρισε δύο μηχανές Harley Davidson, ἀλλά καί ἐνα δερμάτινο μπουφάν! Η ἀπουσία πνευματικότητας στήν δυτική αἰρεση τήν ἔξωθεν σέ τέτοιες φαιδρότητες, τίς όποιες κάποιοι τίς «βαπτίζουν» «λαϊκό προφίλ» τοῦ νέου «πάπα»¹!

Ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι ὑπάρχει παντελής ἀπουσία πνευματικότητας στόν Παπισμό. Δέν πρόκειται γιά «ἐκκλησία», ἀλλά γιά κοσμικό ὄργανισμό καί στήν καλλίτερη περίπτωση γιά θρησκεία, μία ἀπό τίς πολλές τοῦ κόσμου, ἡ όποια ἐνδιαφέρεται γιά τήν «θεραπεία» τῆς θρησκευτικότητας τῶν ὀπαδῶν της, ὅπως τήν ἀντιλαμβάνονται καί τή βιώνουν οἱ κοσμικοί. Η ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, οὕτε κοσμικός ὄργανισμός μπορεῖ νά εἶναι, οὕτε θρησκεία, μέ τήν ψυχολογική ἐννοια τοῦ ὄρου, ἀλλά «καινή κτίσις»², ἡ νέα ἀνακαινισμένη κοινωνία τῶν ἐν Χριστῷ ἀναγεννημένων ἀνθρωπίνων προσώπων, ἡ «μαγιά», ἡ όποια «ζυμώνει» τόν πτωτικό κόσμο, μεταμορφώνοντάς τον σέ κοινωνία ἀγάπης, στά πρότυπα τῆς ἀγαπητικῆς ὑπάρξεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Τό θεῖο ἐργαστήρι, πού θεώνει τά ἀνθρώπινα πρόσωπα. Ο Παπισμός, ὅμως, δέν εἶναι κάτι τέτοιο, τό ἀπέδειξε ἡ χιλιόχρονη ώς τώρα «πολιτεία» του. Τό ἀποδείξατε κι ἐσεῖς ὁ ἴδιος, Ἐκλαμπρότατε, στό πρόσφατο ταξίδι σας στή Βραζιλία. Γιά νά προσελκύστε τά χαμένα ἑκατομμύρια τῶν βραζιλιάνων ὀπαδῶν σας χρησιμοποιήσατε λεκτικούς «ὅρους» τοῦ ποδοσφαίρου, τούς όποίους χρησιμοποιοῦν τά φανατισμένα στίφη τῶν χούλιγκανς τῶν γηπέδων, οί όποιοι «ἀγωνίζονται» νά ὁδηγήσουν στήν ἔσχατη ταπείνωση τούς ἀντιπάλους τους. Μόνο ώς σατανική κατάσταση θά μποροῦσε νά χαρακτηρισθεῖ τό «ἀθλητικό» αὐτό ἀβυσσαλέο μῆσος, τό όποιο φθάνει καί ώς τή φυσική ἔξόντωση τῶν ἀντιπάλων τους! Από αὐτόν, λοιπόν, τό συρφετό τοῦ ἀθλητικοῦ ὑπόκοσμου ἀντλήσατε, κ. Φραγκίσκε, τήν ὁρολογία τοῦ καλέσματός σας στούς «ἀποστατημένους» πρώην ὀπαδούς σας, δίκην προέδρου ποδοσφαιρικῆς ὅμάδος! Ἀλλωστε, δέν εἶναι τυχαῖο πώς κι ἐσεῖς ὁ ἴδιος εἶστε φανατικός ποδοσφαιρόφιλος! Αφοῦ δέν ἔχει ό Παπισμός (διότι τά ἀπεμπόλησε) τά γνήσια ἀγιοπατερικά πνευματικά μέσα, γιά νά μιλήση στόν σύγχρονο ἄν-

1. «Πάπας ὁ μηχανόβιος! Όρθοδοξος Τύπος 19-7-2013

2. Γαλ. 6, 15.

θρωπο, χρησιμοποιεῖ αὐτά πού ἔχει, τά πεζοδρομιακά! Άντι ή Ἐκκλησία νά μεταμορφώσῃ τόν κόσμο, κατάπιε ἐκεῖνος τή δυτική «ἐκκλησία!»! Αύτός εἶναι δυστυχῶς ό Παπισμός, χωρίς ἵχνος πνευματικότητας, κατ' εἰκόνα καί όμοιωση τῶν ποδοσφαιρικῶν συλλόγων¹!

Δέν μποροῦμε κυριολεκτικά νά παρακολουθήσουμε τήν ἀπόλυτη ἐκκοσμίκευση τῆς παπικῆς αἰρέσεως. Σύμφωνα με τήν ἀκόλουθη εἰδηση: «Περίεργη αἴσθηση γιά τό πῶς μποροῦν νά προσεγγίσουν τούς πιστούς καί νά τούς φέρουν στήν Ἐκκλησία φαίνεται πώς ἔχουν ὀρισμένοι παπικοί “κληρικοί”, πού κατά καιρούς προκαλοῦν τουλάχιστον τό γέλιο μέ τά καμάματά τους. Μετά τόν ίερέα ἀπό τό Μεξικό πού ἔραψε μορφές σοῦπερ ήρώων στά ἄμφια του, λειτουργώντας “μαζί” μέ τόν Μπάτμαν καί τόν Σούπερμαν καί μοιράζοντας τόν ἀγιασμό μέ νεροπίστολο, ἥρθε ἔνας ἀκόμη ἀπό τήν Ιταλία αὐτή τή φορά, ὁ ὅποιος φαίνεται πώς μπέρδεψε τό ίερό μέ τήν πίστα. Στό βίντεο πού κάνει, ὅπως εἶναι φυσικό, τόν γύρο τοῦ κόσμου, ό ίερέας ἀπό τό Μιλᾶνο ἀφησε ἀφωνούς τούς παριστάμενους σέ ἔνα γάμο, ἐνώνοντας τό μυστήριο μέ τό γλέντι. Ἐβαλε λοιπόν ἔνα κασετόφωνο στήν Αγία Τράπεζα, καί μόλις τελείωσε ὁ γάμος, ἔβαλε τό ἀγαπημένο τον τραγούδι²! Κάποιοι ισως ποῦν ὅτι αὐτά εἶναι «μεμονωμένα» γεγονότα καί δέν ἐκφράζουν συνολικά τόν Παπισμό. Αγνοοῦν, ὅμως, πώς οὐδεμία ἀντίδραση ἐγέρθηκε ποτέ ἀπό τήν «Αγία Έδρα», ὅχι μόνο γι' αὐτά, ἀλλά καί γιά ὅλα τά ἄλλα, πού «βγαίνουν στό φῶς» καθημερινά! Η κατάπτωση τοῦ Παπισμοῦ εἶναι τό πρώτιστο γεγονός καί ἔπονται τά συνακόλουθα³!

Στήν παπική ἐνορία τοῦ Αγίου Antonio Abate στή Messina στίς 3-9-2013 ἔγιναν παπικές «λειτουργίες» μέ ποτήρια (γυάλινα καί πλαστικά) καί σαλατιέρες. Βέβαια δέν εἶναι ή πρώτη φορά πού συμβαίνει κάτι τέτοιο. Τελευταία στήν Παγκόσμια Ήμέρα Νεολαίας 2013 στό Ρίο ντέ Τζανέιρο χρησιμοποιήθηκαν γιά τήν παπική «κοινωνία» πλαστικά ποτήρια⁴.

Φορώντας ράσα, πού φέρουν πάνω τους τόν Σούπερμαν καί τόν Μπάτμαν, καί κρατώντας στό χέρι ἔνα πολύχρωμο νεροπίστολο, ό παπικός «ίερέας» Ούμπερτο ἐτοιμάζεται νά κάνη τήν καθιερωμένη «λειτουργία» στό ναό Όχο ντέ Αγουα στήν Κοαουίλα τοῦ Μεξικό. Στό ναό μπαίνουν χαρούμενα παιδάκια μέ τούς γονεῖς τους, τά ὅποια περιμένουν πῶς καί

1. «Ἡ ὁρολογία τῶν γηπέδων τοῦ Πάπα Φραγκίσκου!» Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

2. Ιστολόγιο dogma.gr

3. «Ἡ γενική κατάπτωσις τοῦ Παπισμοῦ εἶναι ἐμφανής!» Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

4. 3-9-2013, Παπικές «λειτουργίες» μέ ποτήρια (γυάλινα καί πλαστικά) καί σαλατιέρες, http://aktines.blogspot.gr/2013/09/blog-post_7400.html

πῶς γιά τή στιγμή πού ό «ίερέας» θά τά καταβρέξη μέ τόν ἀγιασμό. Ἀλλωστε, ή εὐφάνταστη ίδεα τοῦ Μεξικανοῦ «ίερέα» πέρα από διασκεδαστική εἶναι καί ἀποτελεσματική, καθώς ἔχει καταφέρει μέ αὐτό τόν τρόπο νά προσεγγίσῃ τά παιδιά ἀλλά καί νεώτερους πιστούς. Ἐξάλλου ή ἀνατρεπτική ἐμφάνισή του, μέ τό σῆμα κατατεθέν τοῦ ἀνθρώπου-νυχτερίδα, ἀλλά καί τοῦ Σούπερμαν, προκαλεῖ τουλάχιστον περιέργεια, καί ἐπομένως ὀλοένα περισσότερος κόσμος πηγαίνει στίς λειτουργίες του¹. Ἡ παπική «λειτουργική» ἀναγέννηση συνεχίζεται μέ μπύρες, λουκάνικα καί τραγούδια².

Σύμφωνα μέ εἰδηση ἀπό τό ἑλληνικό ἰστολόγιο ΔΟΓΜΑ, Παπικός καπούτσινος «μοναχός» τραγουδᾶ heavy metal! «Μέ μία πρώτη ματιά βλέπεις τόν Cesare Bonizzi, ὡς μοναχό τῶν καπουτσίνων, μέ σανδάλια καί τήν εἰδική ἐνδυμασία καί μέ μία ὑπέροχη γενειάδα. Ο πρώην ἱεραπόστολος τῆς Ακτῆς τοῦ Ἐλεφαντοστοῦ ζεῖ κοντά στό Μιλᾶνο καί εἶναι ὀπαδός καί βασικός τραγουδιστής τῆς μουσικῆς heavy metal. Αὐτό ξεκίνησε, ὅταν παρακολούθησε μία συναυλία τῶν Metallica πρίν 15 χρόνια περίπου. Ἐν καί ὁ ἴδιος εἶναι “θρῆσκος”, ὅπως ἀναφέρει, θέλει νά στείλει τό μήνυμα, ὥστε νά κινήσει τούς ἀνθρώπους γιά τήν ζωή, γιά τήν κατανόηση τῆς ζωῆς, γιά τήν ἀπόλαυσή της. Ὁπως ἔχει δηλώσει ὁ ἴδιος, δέν εἶχε κανένα πρόβλημα μέ τούς ἀνωτέρους του ποτέ. Μία ἔνδειξη τῆς δισκογραφικῆς του δουλειᾶς εἶναι cd μέ τραγούδια ἀφιερωμένα στήν Παναγία σέ μουσική metal. Πάντως, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ περισσότεροι ἀνθρωποι, πού γνωρίζουν τήν ἀποστολή ἐνός μοναχοῦ, ἡ μουσική heavy metal δέν μπορεῖ νά εἶναι “ἐργόχειρο” γιά ἐνα μοναχό. Ξεφεύγει ἀπό τόν ἀσκητικό ἀγώνα καί τήν προσευχή! Ἐμεῖς ἔχουμε ἀπλῶς νά παρατηρήσουμε ὅτι α) μέ τή μουσική heavy metal ἐκφράζεται καί διαδίδεται ὁ σατανισμός, β) ὁ χέβι μέταλ «μοναχός» ὄμιλει γιά «ἀπόλαυση τῆς ζωῆς», τήν ὅποια δέν γνωρίζει ἡ χριστιανική διδασκαλία, καί γ) ὅτι «δέν εἶχε κανένα πρόβλημα μέ τούς ἀνωτέρους του ποτέ», οὔτε καί θά ἔχει, διότι τό Βατικανό δέν ἐνδιαφέρεται γιά κάτι τέτοιες «λεπτομέρειες», ὅπως εἶναι ἡ πνευματικότητα³!

Τέλος, Ἐκλαμπρότατε, πράξατε τό ἔξῆς ἀπίστευτο καί ὅμως ἀληθινό! Ἀναβιώσατε τά μεσαιωνικά «συγχωροχάρτια» μέσω τοῦ διαδικτύου! Αὔτη τή φορά δέν τά πουλάτε, ἀλλά τά διαθέτετε, μέσω τῆς κοινωνικῆς δικτύω-

1. 19-2-2013 Παπικός «ίερέας» ψεκάζει «ἀγιασμό» μέ νεροπίστολο, http://aktines.blogspot.gr/2013/02/blog-post_3191.html

2. 19-2-2013 Συνεχίζεται ἡ παπική «λειτουργική» ἀναγέννηση, http://aktines.blogspot.gr/2013/02/blog-post_1767.html

3. «Παπικός καπουτσίνος “μοναχός” τραγουδᾶ heavy metal! Όρθόδοξος Τύπος (4-10-2013) 2.

σης twitter. Αύτή τήν παραδοξην εἰδησην ἔφερε στή δημοσιότητα ή ίστοσελίδα των NEA: «“Συγχωροχάρτια” προσφέρει ό πάπας Φραγκίσκος σέ ὅσους τὸν ἀκολουθοῦν στό twitter. Σέ μία προσπάθειά του νά συμβαδίσει μέ τή σύγχρονη ἐποχή, τό Βατικανό ἀποφάσισε νά παντρέψει μία ἀπό τίς παλαιότερες παραδόσεις του μέ τόν κόσμο τῶν κοινωνικῶν δικτύων προσφέροντας “συγχωροχάρτια” σέ ὅσους ἀκολουθοῦν στό twitter τόν πάπα Φραγκίσκο κατά τή διάρκεια τῆς Παγκόσμιας Ημέρας Νεολαίας τοῦ παπισμοῦ. Τό Βατικανό δίνει τό προνόμιο αὐτό μέ ἐνα κλίκ. Οἱ πιστοί ἔξασφαλίζονται μέ αὐτό τή μείωση τοῦ χρόνου, πού θά πρέπει νά περάσουν στό καθαρτήριο, ἀφοῦ ἔχουν ὁμολογήσει τίς ἀμαρτίες τους. Σύμφωνα μέ δημοσίευμα στή βρετανική ἐφημερίδα *Guardian*, “συγχωροχάρτια” μπορεῖ κανείς νά ἀποκτήσει, συμμετέχοντας στήν Παγκόσμια Ημέρα Νεολαίας τοῦ Παπισμοῦ στό Ρίο ντέ Τζανέηρο. Ὅσοι δέν μποροῦν νά βρίσκονται ἐκεῖ, ἔχουν τή δυνατότητα νά παρακολουθοῦν ὅσα συμβαίνουν μέσα ἀπό τά μηνύματα τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στό twitter! Ἐκλαμπρότατε, βάλτε τό χέρι στήν καρδιά καί πεῖτε εὐλικρινά: Υπάρχει περίπτωση νά είστε «ἐκκλησία» καί μάλιστα νά μποροῦμε νά ἐνωθοῦμε μαζί σας; Ἐμεῖς πάντως δέν βλέπουμε κάποια ἀλλαγή τοῦ μεσαιωνικοῦ Παπισμοῦ¹, πού γέννησε τήν Ιερά Ἐξέταση, τούς θρησκευτικούς πολέμους, τίς Σταυροφορίες, τόν Ούμανισμό, τήν διαμαρτύρηση, τόν ἀθεϊσμό καί τήν ἀποχριστιάνιση τῆς Εὐρώπης.

3. Η παραίτηση τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ. Βενεδίκτου

Ακόμα δέν «στέγνωσε τό μελάνι» ἀπό τή «συνταρακτική» εἰδηση τῆς παραίτησης τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ. Βενεδίκτου ΙΣΤ' καί δέ «στέρεψαν τά δάκρυα» ἀπό τό ἄκουσμά της, καί «ἔσκασε» ἡ πρώτη «βόμβα», ἡ ὅποια πιθανότατα σχετίζεται μέ τήν «αὐθόρμητη» παραίτησή του. Πρόκειται γιά εἰδηση μέ ζεχωριστό ἐνδιαφέρον, τήν ὅποια ἔφερε στή δημοσιότητα τό ἀποκαλυπτικό ἔλληνικό ίστολόγιο «ΞΥΠΝΗΣΤΕ ΡΕ»: «Ἐνας γερμανός πάπας ἐγκαταλείπει τό Βατικανό, ἐνας γερμανός τραπεζίτης ἔρχεται. Ο Ernst von Freyberg, 54 ἔτῶν, θά ἀναλάβει σήμερα τά ἡνία μιᾶς Τράπεζας μέ 6 δισ. εὐρώ καί 44.000 μνστικούς λογαριασμούς, ἀνάμεσα στούς ὅποιους βρίσκεται καί αὐτός τοῦ Ποντίφικα. Η ἀνάληψη τῆς διοίκησης τῆς Τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ ἀπό τόν γερμανό τραπεζίτη ἀναμένεται ἀπό τίς 24 Μαΐου 2012, ὅταν ὁ προκάτοχός του Ettore Gotti Tedeschi ἔξεδιώχθη, διότι θέλησε νά γίνονται

1. «Ἡλεκτρονική διάθεσις “συγχωροχαρτιῶν” ἀπό τόν Πάπαν»! Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 2.

περισσότερο διαφανή τά οίκονομικά του Βατικανοῦ. Στό διάστημα αύτοῦ τοῦ
έτους ή Τράπεζα ἔμεινε χωρίς ἐπικεφαλῆς, γεγονός πού διόγκωσε τίς φῆμες
γιά τά ἀδιαφανή οίκονομικά του Πάπα! Αύτή εἶναι ή πρώτη ἀπάντηση σέ
ὅσους ἔσπευσαν νά δοῦν πίσω ἀπό τήν παραίτηση «ἄγνα ἐλατήρια!» Όσο
γιά τίς «ίερές μπίζνες» τῆς «Ἄγιας Ἐδρας», τῶν «διαδόχων τοῦ ἀγίου Πέ-
τρου», δέ μᾶς ξενίζουν διόλου, διότι τό Βατικανό εἶναι κράτος καί ὅχι Ἐκ-
κλησία¹;

4. Η ἐκλογή σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε

Ἡ ἐκλογή σας, Ἐκλαμπρότατε, δέν εἶναι τυχαῖο γεγονός. Τά Παγκό-
σμια Κέντρα ἀποφάσεων τοῦ πλανήτη, διαπιστώνοντας τήν ἄνοδο τῶν
οίκονομιῶν πολλῶν κρατῶν τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ἀποφάσισαν νά σᾶς
προωθήσουν στήν ἡγεσία τοῦ Βατικανοῦ, γιά νά χρησιμοποιήσουν ἐν συν-
εχείᾳ τίς παρεμβάσεις σας ὑπέρ τῶν συμφερόντων τους. Αύτό προκύπτει
ἀπό τίς ἀναλύσεις εἰδικῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται μέ τήν
ἐπιστήμη τῆς γεωπολιτικῆς καί τῆς γεωστρατηγικῆς (περισσότερον τῆς
πρώτης). Οἱ ἀναλυτές ὑποστηρίζουν ὅτι τά «Παγκόσμια κέντρα λήψεως
ἀποφάσεων» καθώρισαν τόν νέο δόλο σας, δηλ. νά «ἀπαρνηθῆτε» τόν
βασικό τίτλο τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κρατιδίου τοῦ Βατικανοῦ, ὁ ὅποιος ἐνοχλεῖ
τούς πιστούς ἄλλων «χριστιανικῶν ὁμολογιῶν» και νά ἀποδεχθῆτε τόν
τίτλο τοῦ ἐπισκόπου ἢ τοῦ πατριάρχου τῆς Δύσεως, ἐνῶ βρίσκεστε ἐκτός
τῆς Μίας, Άγιας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας (Ὀρθοδοξίας)
και νά συμπεριφερθῆτε περισσότερο ὡς πνευματικός πατέρας καί λιγώτε-
ρο ὡς Ἀρχηγός τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ. Δέν εἶναι ἄλλωστε τυχαῖες οἱ
δηλώσεις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ ΟΗΕ κ. Μπάν Κί Μούν, ὁ ὅποιος
σᾶς χαιρέτησε ὡς «ἔνα πνευματικό ἡγέτη τοῦ κόσμου (23^η Απριλίου)». Οἱ
δηλώσεις ἔγιναν κατά τήν συνάντησή Σας, κατά τήν διάρκειαν τῆς
όποίας, Ἐκλαμπρότατε, ζητήσατε ἀπό τό κράτος Σας νά κάνει φιλανθρω-
πία και να «προσεγγίσει ἀνθρώπους διαφορετικῶν θρησκειῶν καί μή πι-
στούς». Αύτό σημαίνει ὅτι στό Βατικανό θά ἐκπονήσετε σύγχρονο ἐπικοι-
νωνιακό προπαγανδιστικό σχεδιασμό, γιά νά κάνετε προσηλυτισμό στίς
χῶρες, τίς ὅποιες θά στοχοποιήσετε. Όφείλουμε νά ἐπισημάνουμε ὅτι στό
πλαίσιο τοῦ σχεδιασμοῦ νά ἐμφανισθῆτε ὡς πνευματικός καί... φιλορθό-
δοξος, τήν 23^η Απριλίου 2013, ἐօρτή τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφό-

1. «Ἀρχίζουν αἱ ἀποκαλύψεις διά τήν παραίτησιν τοῦ Πάπα! Ὀρθόδοξος Τύπος 29-3-2013.

ρου, τήν όποια έμεις οι Ὁρθόδοξοι έօρτάζουμε μετά τό Πάσχα, ἐσεῖς, Ἐκλαμπότατε, τήν έօρτάσατε ύποστηρίζοντας ὅτι τό πραγματικό σας ὄνομα εἶναι Γεώργιος. Τό μήνυμα, ὅμως, δέν προβλήθηκε ὅσο θά ἔπειπε ύπό τῶν ΜΜΕ, πού ἐλέγχονται ἀπό τό Βατικανό¹.

Ο μακαριστός, ὅμως, πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στόν πρόλογο τοῦ βιβλίου του, «Ο Ἅγιος Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος», γράφει ὅτι ὁ Παπισμός ἔχει ἀποκηρύξει τόν Ἅγιο Γεώργιο, ὅπως καί πολλούς ἄλλους Ἅγιους τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας μας. Γράφει ὁ μακαριστός Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, ἵδρυτής τῆς Π.Ο.Ε. καί τοῦ «Ο.Τ.» τά ἀκόλουθα: «Τό 1968 ὁ Πάπας προέβη εἰς μίαν ἀσεβῆ ἐνέργειαν, πού κατέπληξε τόν κόσμον καί προκάλεσε θύελλαν διαμαρτυριῶν εἰς ὄλοκληρον τήν χριστιανοσύνην. Ο Πάπας διέγραψεν ἀπό τό Αγιολόγιον τόν Ἅγιον Γεώργιον τόν Μεγαλομάρτυρα! Διέγραψε δέ μαζί μέ αὐτόν καί ἄλλους τριάντα Ἅγιους, ὅπως τόν Ἅγιο Νικόλαο, τόν Ἅγιο Χριστοφόρο, τήν Ἅγια Βαρβάρα, τήν Ἅγια Αἰκατερίνη κ.λπ. Φαίνεται νά τόν ἐνοχλοῦσε πολύ τό γεγονός ὅτι οι περισσότεροι ἀπό αὐτούς τούς Ἅγιους τιμῶνται πολύ ύπό τῶν Ὁρθοδόξων. Εἶναι αὐτοί, ὡς ἐπί τό πλεῖστον, οἱ ἀγαπημένοι Ἅγιοι τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ· εἶναι κατ' ἔξοχήν Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδοξίας. Ιδιαιτέρως δέ ὁ Μεγαλομάρτυρς καί τροπαιοφόρος Γεώργιος ἀγαπᾶται καί τιμᾶται ἀπό ὄλοκληρον τήν Ὁρθοδοξίαν. Η βέβηλος ὅμως αὐτή καί ἀσεβής ἐνέργεια τοῦ Πάπα ἐλύπησε βαθύτατα κάθε πραγματικό Ὁρθόδοξο χριστιανό. Πολλοί μάλιστα εἶπαν: «Τόν Ἅγιο Γεώργιο δέν μπόρεσε νά τόν καθαιρέσῃ ὁ πιό αίμοβόρος καί αίμοδιψής ἀνθρωπος τῆς ἱστορίας, ὁ Διοκλητιανός. Καί ὅμως ἔρχεται τώρα ὁ Πάπας νά τόν διαγράψῃ ἀπό τόν κατάλογο τῶν Ἅγιων μέ μιά μονοκονδυλιά!»! Ἐπειτα μᾶς λένε νά ἐνωθοῦμε μέ τόν Πάπα! Ἀφοῦ τούς Ἅγιους δέν σεβάστηκε, πῶς θά σεβασθῇ τήν Ὁρθοδοξία; Δέν ἀποκλείεται μάλιστα ἡ ἐνέργειά του αὐτή νά εἶναι καί ἡ αἰτία τῆς κρίσεως τοῦ παπισμοῦ, νά εἶναι ἡ αἰτία, πού συγκλονίζεται σήμερα ἐκ θεμελίων τό πανίσχυρο Βατικανό. Η παπική αὐτή ἐνέργεια ἐλύπησε κι ἐμένα, ἀγαπητέ ἀναγνῶστα, καί ἔγινε ἀφορμή νά γράψω τόν βίον τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Ἐδῶ, στό βιβλιαράκι αὐτό, θά διαβάσης τήν ἔνδοξη σταδιοδρομία τοῦ Ἅγιου, τήν χριστιανική του πίστη, τά φρικτά καί ὀδυνηρά Μαρτύρια του, τά θαύματα πού ἔκανε ὁ Θεός, γιά νά τιμήσῃ τόν ἥρωϊσμό τοῦ Ἅγιου στά Μαρτύρια καί τά θαύματα, πού συνεχίζονται μετά τόν θάνατό του καί μέχρι σήμερα. Τόν βίον τοῦ Ἅγιου Γεωργίου, ἔχει ψυχικήν ὡφέλειαν νά τόν διαβάζῃ κάθε χριστιανός, ιδιαιτέρως ὅμως ὅσοι φέρουν τό ὄνομά του. Ἐχομε, τέλος, καθῆκον

1. «Δέν ἦτο τυχαία ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Πάπα κ. Φραγκίσκου», Ὁρθόδοξος Τύπος 17-5-2013

ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι, ἐφ' ὅσον ὁ Πάπας προσπαθεῖ νά σβήσῃ τήν μνήμη τοῦ Ἀγίου, νά φροντίσωμε νά γίνονται γνωστά, ὁ βίος καὶ τὰ θαύματά του εὐρύτερα. Δέν πρέπει νά ὑπάρχῃ Ὁρθόδοξο σπίτι χωρίς νά ἔχῃ τόν βίον τοῦ Ἅγιου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Μέ τήν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, θά καταλάβονται ὅλοι, ποιὸν Ἅγιον διαγράφει ὁ Πάπας»¹.

Ἐάν, Ἐκλαμπρότατε, ἐπιθυμεῖτε νά διαφέρετε ἀπό τοὺς ἄλλους ἐκλαμπροτάτους καὶ νά κάνετε μικρά βήματα πρός τήν Ὁρθοδοξία, ἃς ἀποκαταστήσετε σέ πρώτη φάση τόν Ἅγιο Γεώργιο καὶ τοὺς ἄλλους Ἅγιους, πού ἀναφέρει στόν πρόλογο τοῦ βιβλίου του ὁ μακαριστός Ἀρχιμανδρίτης π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος καὶ ἃς τούς πιστεύσετε².

5. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τήν δικτατορία τῆς Ἀργεντινῆς καὶ τήν Ἀμερική

Ο ὅρος «Ἰησουίτης», πού κατά τόν Ἑλληνα Καθηγητή Γλωσσολογίας Γ. Μπαμπινιώτη εἶναι συνώνυμο τοῦ «ύποκριτής καὶ ταρτοῦφος», γιά τά μέλη τῆς Ἀδιαιρέτου καὶ ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀφορᾶ στά μέλη τοῦ μοναστικοῦ τάγματος τοῦ Παπισμοῦ, τό ὅποιο ἴδρυσαν τό 1534 ὁ Ἰσπανός Ἰγνάτιος Λογιόλα καὶ ὁ Βάσκος Φραγκίσκος Ξαβιέ γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς Μεταρρυθμίσεως καὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης κατά τῆς ἐκτροπῆς τοῦ παποκαισαρισμοῦ. Βαρύνεται δέ μέ τήν ἄγρια πολεμική καὶ τίς ὑπουλες ἐνέργειες εἰς βάρος τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ Ἅγιου Πατριάρχου Κωνσταντινούπολεως Κυρίλλου Λουκάρεως, πού δολοφονήθηκε τελικά μέ φρικώδη τρόπο τό 1638. Ο Ἅγιος Κύριλλος Λούκαρις ἥταν ἱκανώτατος καὶ μεμορφωμένος καὶ ἀγωνίστηκε ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, τοῦ ὅποιου τήν ἰστορική συνέχεια ἔβλεπε συνυφασμένη μέ τήν ἀδιαιρετή Ὁρθόδοξη πίστη. Γι' αὐτό καὶ μέ ὅλες του τίς δυνάμεις ὑπεράσπιζε τήν ἀκαινοτόμητο καὶ ἀποστολοπαράδοτη ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Η Ἑλλογιμωτάτη Καθηγήτρια κ. Ἐλένη Κούκου³ γράφει: «Τό προνομιακό καθεστώς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας πρός τήν Γαλλία εὐνόησε τήν ἐγκατάσταση στήν Ὁρθόδοξη Ανατολή

1 Αρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος, Αθῆναι, Απρίλιος 1975.

2 «Οἱ Πάπαι ἔχουν ἀποκηρύξει τόν Ἅγιον Γεώργιον τόν Τροπαιοφόρον καὶ ἄλλους Ἅγιους τῆς Ἐκκλησίας μας, Ὁ σημερινός Πάπας ὑποκρίνεται πώς τιμᾶ τόν Ἅγ. Γεώργιον», Ὁρθόδοξος Τύπος 24-5-2013.

3. ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΚΟΥ, Αἱ Διομολογήσεις καὶ ἡ Γαλλική προστασία εἰς τήν Ανατολήν 1535-1789, Αθῆναι 1967.

ένός μεγάλου ἀριθμοῦ Γάλλων μισσιοναρίων κυρίως Ιησουϊτῶν καὶ Καπουκίνων, κυρίᾳ ἀποστολή τῶν ὅποιων ὑπῆρξε, ἐκτός γιά τήν χρησιμοποίησή τους γιά τήν προώθηση τοῦ Γαλλικοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς Γαλλικῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς μέσα στήν Οὐθωμανική αὐτοκρατορία, ὁ μέ κάθε τρόπο προσηλυτισμός τῶν "σχισματικῶν" Ἑλλήνων στόν παπισμό καὶ ἴδιαίτερα μέσα ἀπ' τή διάδοση τῆς Γαλλικῆς κουλτούρας καὶ τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ». Τό ύπο δεινή κατάληψη τῶν Φράγκων καὶ Γερμανῶν εὑρισκόμενο πρεσβυγενές Πατριαρχεῖο τῆς Δύσεως στήν παλαιά Ρώμη καὶ τά ὅργανά του οἱ Ιησουϊτες διέβαλαν μέ κάθε μέσο τόν μαρτυρικό πατριάρχη στόν Κλῆρο καὶ τόν λαό καὶ μέ συκοφαντίες ἀνείπωτες, μυθεύματα καὶ ψεύδη, χρηματίζοντας τούς Οὐθωμανούς καὶ διαφθείροντας συνειδήσεις, κατόρθωσαν νά προκαλέσουν τήν μῆνιν τῆς Υψηλῆς Πύλης κατά τοῦ πατριάρχου τοῦ Γένους Κυρίλλου Λουκάρεως καὶ νά ὁδηγήσουν στήν ἀποτρόπαια καὶ φρικώδη δολοφονία του, καθιστώντας τον μάρτυρα τῆς ἀδιαιρέτου καὶ ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας.

Στίς 5-3-2013 στό Μπουένος Άϊρες τῆς Αργεντινῆς ξεκίνησε μιά πολύ σημαντική δίκη, ἡ ὅποια ἔχει σάν ἀντικείμενο νά διερευνήσῃ τό σύνολο τῶν ἐγκλημάτων, πού διαπράχθηκαν μέ τήν γνωστή ἐπιχείρηση Operation Condor, πού σκοπό εἶχε, μέ τήν ύποστηριξη τῶν ΗΠΑ, τήν ἐγκαθίδρυση λατινοαμερικανικῶν δικτατοριῶν, τήν ἐξόντωση καὶ τήν δολοφονία χιλιάδων ἀντιφρονούντων. Εἶναι ἐκπληκτικά ἐπίκαιρη ἡ παλαιότερη σκληρή ἀνακοίνωση, πού εἶχαν ἐκδώσει «οἱ μητέρες τῆς πλατείας τοῦ Μάη», συγγενεῖς τῶν χιλιάδων ἐξαφανισθέντων στήν διάρκεια τῆς δικτατορίας τῆς Αργεντινῆς, μέ τήν ὅποια κατήγγειλαν ὅτι «Η "Ἐκκλησία" σιώπησε μπροστά στά ἐγκλήματα καὶ συμμετεῖχε ἐνεργά στά βασανιστήρια τῶν παιδιῶν μας. Αὔτοί πού συνεργάστηκαν, πού μᾶς εἴπαν ψέμματα, πού μᾶς γύρισαν τήν πλάτη, ἥταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μπεργόλιο». Στό βιβλίο «Ἐκκλησία καὶ Δικτατορία· ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τό φῶς τῶν σχέσεών της μέ τό στρατιωτικό καθεστώς», πού κυκλοφορήθηκε ἀπό τήν MKO CELS τοῦ Μπουένος Άϊρες, ἀναφέρεται ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ὁ τότε «ἐπαρχος» Αργεντινῆς γιά τήν Societas Jesu (Τάγμα Ιησουϊτῶν) Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο καὶ σήμερα Φραγκίσκος Α' σχετιζόσασταν ἄμεσα μέ τήν ἀπαγωγή καὶ τά βασανιστήρια τῶν Ιησουϊτῶν Όρλάντο Γιόριο καὶ Φρανσίσκο Γιάλικς ἀπό τήν στρατιωτική χούντα τόν Μάιο τοῦ 1976. Τό ἵδιο θέμα ἀνέφερε καὶ ἡ γνωστή ἐφημερίδα Los Angeles Times τήν 1/4/2005, ὅπου περιεχόταν καὶ ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Ιησουϊτής Όρλάντο Γιόριο σᾶς κατηγόρησε εὐθέως, τόν τότε ἐπαρχο τοῦ Τάγματος Χόρχε Μπεργκόλιο, ὅτι κυριολεκτικά τόν παραδώσατε στά τάγματα θανάτου τῆς Χούντας, ἀρνούμενος νά προσφέρε-

τε κάλυψη στόν ίδιο καί στόν Ιησουϊτή Γιάλικς ένώπιον τοῦ καθεστῶτος γιά τό κήρυγμά τους στίς φτωχογειτονιές τοῦ Μπουένος Άϊρες. Τόν ίδιο χρόνο ή γνωστή δικηγόρος Μύριαμ Μπρέγκμαν κατέθεσε μήνυση ἐναντίον σας, τοῦ Καρδιναλίου Χόρχε Μπεργκόλιο καί νῦν Φραγκίσκου, μέ τήν κατηγορία τῆς συνωμοσίας μέ τήν ἐγκληματική χούντα τοῦ στρατηγοῦ Βιντέλα, κατηγορία πού ἐπανέλαβαν τό 2010 οἱ ἐπιζῶντες τοῦ βρώμικου πολέμου τῆς στρατιωτικῆς χούντας τῆς Αργεντινῆς, ὅπως προβλήθηκε στήν Έφημερίδα El Mundo. Κατά τήν πορεία τῆς δίκης, πού ξεκίνησε μετά τήν μήνυση τῆς Μύριαμ Μπρέγκμαν, ἐσεῖς, ὁ Καρδινάλιος Μπεργκόλιο, ἀρνηθήκατε νά παραστῆτε σέ ἀνοικτή δίκη καί οἱ ἀπαντήσεις σας, ὅταν τελικά καταθέσατε, ἥταν γεμάτες ύπεκφυγές καί ἀοριστίες. Τήν δικτατορία τῆς Αργεντινῆς «ἔστησε» ὁ τότε Αμερικανός ύπουρος Ἐξωτερικῶν Χένρου Κίσινγκερ μέ τόν ἀναπληρωτή του γιά τήν Λατινική Αμερική Οὐηλιαμ Ρότζερς, ὁ ὅποιος, ὅπως προκύπτει ἀπό τά ἀποχαρακτηρισμένα ἀρχεῖα ἐθνικῆς ἀσφαλείας τῶν ΗΠΑ, πού δημοσιεύθηκαν στίς 23/3/2006, εἶχε τότε δηλώσει ὅτι στήν Αργεντινή «θά χυθῇ πολύ μά πολύ αἷμα...». Στίς 24-3-1976 ή ἀνατροπή ἀπό τήν CIA τῆς δημοκρατικῆς κυβερνήσεως τῆς Ιζαμπέλ Περόν άπό τόν στρατηγό Βιντέλα, πού καταδικάστηκε σέ ισόβια κάθειρξη γιά ἐγκλήματα κατά τῆς ἀνθρωπότητος, ἔγινε μέ τήν στήριξη τῶν χρηματιστηριακῶν συμφερόντων τῆς Wall Street καί μέ τήν ύπόδειξη τοῦ γνωστοῦ κυρίου Ντέϊβιντ Ροκφέλερ, ὁ ὅποιος ἐπέβαλε ως Ύπουρος Οἰκονομίας τῆς χούντας τόν στενό του φίλο Χοσέ Αλφρέντο Μαρτίνες ντέ Χόζ, πού ὀδήγησε τήν Αργεντινή στήν ೭φεση, τήν φτώχεια καί τήν δυστυχία, παραδίδοντας τήν Κεντρική Τραπεζιτική καί Νομισματική πολιτική τῆς χώρας στά golden boys τῆς Wall street καί τοῦ ΔΝΤ, κρατώντας τό ἐθνικό νόμισμα σκόπιμα ύπερτιμημένο καί δημιουργώντας ἐξαιρετικά ύψηλό ἐξωτερικό χρέος, πού ὀδήγησε τήν ἐθνική οἰκονομία τῆς πλουσιωτάτης σέ πρωτες ೩λες Αργεντινῆς σέ ἄτακτη χρεωκοπία. Ό κ. David Rockefeller εἶναι ὁ γνωστός ἰδρυτής τοῦ ὁμωνύμου Μουσείου τοῦ Τέλ Αβίβ μέ τίς ἀντίχριστες παραγωγές, πού ἐπί διετία πρόβαλλε τήν M. Έβδομάδα ὁ τηλεοπτικός ΣΚΑΪ, καί τῆς γνωστῆς Τριμεροῦς Έπιτροπῆς, πού ἀποτελεῖ συγκοινωνοῦν δοχεῖον τῆς ἐπίσης γνωστῆς Λέσχης Μπίλντεμπεργκ.

Τό 2006 ὁ Αργεντινός δημοσιογράφος Όράσιο Βερμπίτσκι στό βιβλίο του «Σιωπή» σᾶς καταγγέλει, τόν Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο καί νῦν Φραγκίσκο A', ως ἄμεσο συνεργάτη τῆς χούντας τοῦ Βιντέλα, βασιζόμενος στίς προσωπικές μαρτυρίες πέντε παπικῶν «κληρικῶν», ἀπό τούς ὅποίους ἀφαιρέσατε ως ὁ τότε «ἐπίσκοπος» Μπουένος Άϊρες καί «ἐπαρχος» Αργεντινῆς τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Ιησοῦ» Μπεργκόλιο, τήν ἀδεια γιά ἀσκηση

ιεραποστολικοῦ ἔργου στίς παραγκουπόλεις τοῦ Μπουένος Ἀϊρες, δίνοντας ἔτσι τήν δυνατότητα στήν χούντα τοῦ Βιντέλα νά τούς συλλάβουν. Εἶναι σημαντική ἡ πληροφορία, πού δίνει ἡ γνωστή δικηγόρος γιά τά ἀνθρώπινα δικαιώματα Μύριαμ Μπρέγκιμαν καί πού στηρίζεται στίς καταθέσεις τῶν Ἰησουϊτῶν Γιόριο καί Γιάλικς, ὅτι, μετά τά βασανιστήρια στίς φυλακές τῆς χούντας, τούς ἔρριξαν ἀπό ἐλικόπτερο, γιά νά τούς δολοφονήσουν, ἀλλά αὐτοί ἐπέζησαν γιά νά διηγοῦνται τά κατορθώματα καί τήν «ἀγάπη» σας, τοῦ ἐμφανιζούμενου ώς ἀνθρωπιστοῦ κ. Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο καί νῦν Φραγκίσκου Α'.

Ἡ γνωστή ἐφημερίδα τοῦ Μπουένος Ἀϊρες Pagina 12 κυκλοφορήθηκε στό ἄκουσμα τῆς ἐκλογῆς σας μέ τόν τίτλο "i Dios mio" (Θεέ μου) καί καταγράφει τήν μαρτυρία τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ὁρλάντο Γιόριο, Κρασιέλας Γιόριο, ἡ ὁποία σᾶς καθιστᾶ, τόν τότε «Ἐπίσκοπο τοῦ Μπουένος Ἀϊρες» Χόρχε Μπεργκόλιο, ὑπεύθυνο τῆς ἀπαγωγῆς ἀπό τήν χούντα τοῦ ἀδελφοῦ της. Στήν διάρκεια τῆς δίκης τοῦ ΕΣΜΑ, μεγαλυτέρου κέντρου βασανισμῶν τῆς δικτατορίας τῆς Αργεντινῆς, ἐσεῖς, ὁ τότε πρόεδρος τῆς παπικῆς «ἐπισκοπικῆς συνόδου» τῆς Αργεντινῆς, Χόρχε Μπεργκόλιο, ἀρνηθήκατε ἐγγράφως ὅτι γνωρίζατε γιά τίς ἀπαγωγές καί τίς δολοφονίες, ὡστόσο ὁ ἀντικαταστάτης σας ἀπέστειλε στό δικαστήριο ἀντίγραφο κειμένου, πού πιστοποιεῖ ὅτι ἐσεῖς, ὁ Μπεργκόλιο, συσκεφθήκατε μέ τόν δικτάτορα Βιντέλα καί τρεῖς ἐπισκόπους πρό τῆς δίκης, γιά νά καταρτίσετε κοινό σχέδιο ύπερασπίσεως¹.

Ἡ ήμερησια ἐφημερίδα «Ἡ Έλλάδα αὔριο» τῆς 15^{ης} ἔως καί 17^{ης} Μαρτίου 2013 κατέρριψε τήν προπαγάνδα τοῦ Βατικανοῦ γιά σᾶς, Ἐκλαμπρότατε, μέ πρωτοσέλιδο κύριο θέμα της, τό ὅποιο τεκμηρίωνε μέ φωτογραφίες, ἔγγραφα καί πολυσέλιδο ρεπορτάζ ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἥσαστε ὁ ἀγαπημένος τῆς μυστικῆς Ἀμερικανικῆς ὑπηρεσίας CIA καί τοῦ ἀνθέλληνος ύπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ Χένρου Κίσσινγκερ κατά τήν ἐποχή, τήν ὅποια κηρύχθηκε δικτατορία στήν Αργεντινή κατά τήν δεκαετία τοῦ 1970, ὑπό τόν στρατηγό Χόρχε Βιντέλα, ὁ ὅποιος τό 1985 καταδικάσθηκε σέ ισόβια κάθειρξη. Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, μέ τήν ίδιότητα τοῦ Καρδιναλίου τῆς Αργεντινῆς στηρίζατε τό στρατιωτικό καθεστώς, ὅπως γράφει ἡ ἐφημερίδα: «Ο “Βρώμικος Πόλεμος” καί ὁ καρδινάλιος Μπεργκόλιο».

Τό 2010 οἱ ἐπιζῶντες τοῦ “Βρώμικου Πολέμου” τῆς στρατιωτικῆς χούντας τῆς Αργεντινῆς σᾶς κατηγόρησαν ώς συνένοχο στήν ἀπαγωγή δύο

1. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν, Οἱ σχέσεις τοῦ Πάπα μέ τήν Δικτατορία τῆς Αργεντινῆς, 22-3-2013.

μελῶν τῆς Έταιρείας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἐφημερίδα “El Mundo” ἔδωσε ἐκτενὴ δημοσιότητα σ’ αὐτό τὸ γεγονός, στό φύλλο τῆς 8^{ης} Νοεμβρίου 2010.

Κατά τήν πορεία τῆς δίκης, πού ξεκίνησε τό 2005 γιὰ τή διερεύνηση τῶν ἐγκλημάτων τῆς ἀργεντίνικης χούντας, ἐπικαλεστήκατε δύο φορές τό δικαίωμα, πού σᾶς δίνει τό Δίκαιο τῆς Ἀργεντινῆς νά ἀρνηθῆτε νά παραστῆτε σέ ἀνοιχτή δίκη καὶ ὅταν τελικά καταθέσατε, τό 2010, οἱ ἀπαντήσεις σας ἦταν γεμάτες ύπεκφυγές καὶ ἀοριστίες.

Ἡ ἐφημερίδα “Los Angeles Times”, τήν 1η Ἀπριλίου 2005, ἔγραψε σχετικά τά ἔξῆς: “Ο Μπεργκόλιο ἐνέχεται σέ τουλάχιστον δύο ὑποθέσεις. Η μία ἀφορᾶ τή διερεύνηση τοῦ βασανισμοῦ δύο Ἰησουιτῶν ἴερέων, τοῦ Ὄρλαντο Πάριο (Orlando Yario) καὶ τοῦ Φρανσίσκο Γιάλικς (Francisco Jalics), οἱ ὅποιοι ἀπήχθησαν τό 1976 ἀπό τίς φτωχογειτονιές ὅπου κήρυξαν τή θεολογία τῆς ἀπελευθέρωσης. Ὁ Γιόριο κατηγόρησε τόν Μπεργκόλιο ὅτι κυριολεκτικά τόν παρέδωσε στά τάγματα θανάτου... ἀρνούμενος νά τούς προσφέρει κάλυψη ἐνώπιον τοῦ καθεστῶτος. Ὁ Γιάλικς ἀρνήθηκε νά συζητήσει τό θέμα μετά τόν ἐγκλεισμό τον σέ ἓνα μοναστήρι στή Γερμανία”.

Γενικότερα ἡ ἐλίτ τοῦ Παπισμοῦ εἶχε ὑποστηρίξει τή στρατιωτική χούντα τῆς Ἀργεντινῆς. Ἡ δικηγόρος Μύριαμ Μπρέγκμαν εἶπε σχετικά στήν ἐφημερίδα “Los Angeles Times” τήν 1η Ἀπριλίου 2005 τά ἔξῆς: “Οἱ ἕιδες οἱ δηλώσεις τοῦ Μπεργκόλιο ἀπέδειξαν πώς ἐκκλησιαστικοί ἀξιωματοῦχοι γνώριζαν ἐξαρχῆς ὅτι ἡ χούντα βασάνιζε καὶ δολοφονοῦσε πολίτες της, καὶ παρ’ ὅλα αὐτά δημόσια ὑποστήριζαν τούς δικτάτορες. Ἡ δικτατορία δέν θά μποροῦσε νά εἶχε λειτουργήσει κατ’ αὐτόν τόν τρόπο χωρίς αὐτήν τήν κρίσιμης σημασίας ὑποστήριξη”. Ἐσεῖς ἥσασταν συνειδητός χουντικός καὶ ἄνθρωπος τῆς CIA, διότι ὅχι μόνο συμβιβάσατε τόν Παπισμό μέ τήν ἀργεντίνικη χούντα, ἀλλά καὶ ἀρνηθήκατε νά ἀκολουθήσετε τό παράδειγμα ἄλλων παπικῶν «ἀρχιερέων», οἱ ὅποιοι ἀντιτάχθηκαν στίς χοῦντες, πού φύτευαν ἡ CIA καὶ ἡ Wall Street στή Λατινική Αμερική ἐκεῖνα τά χρόνια. Σέ ἀντίθεση μέ τήν γραμμή σας, μετά τήν ἐκδήλωση τοῦ χιλιανοῦ πραξικοπήματος τῆς 11^{ης} Σεπτεμβρίου 1973 ἐναντίον τῆς κυβέρνησης Άλιέντε, ὁ καρδινάλιος τοῦ Σαντιάγκο Ραούλ Σίλβα Χενρίκεζ (Raul Silva Henriquez) καταδίκασε ἀνοιχτά τή χούντα τοῦ Πινοσέτ. Ἡ κοιτική στάση τοῦ Παπισμοῦ στή Χιλή ἀπέναντι στή χούντα τοῦ Πινοσέτ ἔπαιξε σημαντικό ρόλο στό νά περιοριστῇ τό κύμα πολιτικῶν δολοφονιῶν ἀντιφρονούντων καὶ παραβιάσεων τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων. Ἄν εἶχατε ἀκολουθήσει τήν πολιτική τοῦ χιλιανοῦ Παπισμοῦ, θά εἶχαν σωθῆ πολλές ζωές Ἀργεντινῶν ἀντιφρονούντων.

Η έφημερίδα σέ σχόλιό της ύποστηρίζει ότι έσεις, Έκλαμπρότατε, «έρχεστε ώς προστάτης τοῦ Βατικανοῦ ἀπέναντι στή Δικαιοσύνη τῆς Αργεντινῆς καὶ ἀπέναντι στά ἐπιζῶντα θύματα τῆς ἀργεντίνικης χούντας. Ἐπιπλέον, ή ἐκλογή Σας ἔχει σημαντικό γεωπολιτικό ἀντίκτυπο γιά τήν Λατινική Αμερική. Τή δεκαετία τοῦ 1970 στήν Αργεντινή, ἥσασταν βασικός ύποστηρικτής τῆς ύποκινούμενης ἀπό τίς ΗΠΑ ἀργεντίνικης χούντας, ὅπως ὁ χούντικός ύπουργός Οἰκονομίας Μαρτίνεζ ντέ Χόζ, ἦταν ὁ ἀνθρωπος τῶν συμφερόντων τῆς Wall Street στήν Αργεντινή. Ο παπισμός ἀσκεῖ μεγάλη πολιτική ἐπιρροή στήν Λατινική Αμερική. Αὐτό τό γεγονός εἶναι γνωστό στούς ἀρχιτέκτονες τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ, οἱ ὅποιοι Σᾶς ἀξιοποιοῦν μεθοδικά. Σήμερα, στή Λατινική Αμερική, ἀρκετές Κυβερνήσεις ἀμφισβητοῦν τήν ἡγεμονία τῶν ΗΠΑ. Μέσα σέ αὐτά τά δεδομένα, ή ἐκλογή Σας δίνει σημαντικές δυνατότητες στην Οὐάσινγκτον -μέσω τοῦ Βατικανοῦ- νά ύπονομεύσει καὶ νά ἀποσταθεροποιήσει τίς πολιτικές δυνάμεις-κυβερνήσεις τῆς Λατινικῆς Αμερικῆς, πού δέν εἶναι ἀρεστές στόν Λευκό Οἶκο. Ή προοδευτική κυβέρνηση τῆς Κριστίνα Κίρσνερ (Cristina Kirchner) στήν Αργεντινή, καθώς καὶ οἱ κυβερνήσεις τῆς Βενεζούελας, τοῦ Ἐκουαδόρ καὶ τῆς Βολιβίας, μετά τον θάνατο τοῦ Τσάβες καὶ τήν ἐκλογή Σας, μποροῦν νά πιεστοῦν πιό ἀποτελεσματικά, γιά νά συμμορφωθοῦν μέ τίς ἐπιταγές τῶν ΗΠΑ. Έσεις δέν εἶστε ὁ Φραγκίσκος τῆς Ασίζης, δέν εἶστε ὁ "πάπας" τῶν φτωχῶν, ἀλλά ὁ "πάπας" τῶν χρηματοοικονομικῶν ἐλίτ, ὁ "πάπας" ἐνός σκληροῦ οὐασινγκτόνιου κατεστημένου καὶ βεβαίως ὁ "πάπας" τῶν ἔχόντων φασιστικά ἢ φασιζόντα φρονήματα»¹.

Ἄλλο σκάνδαλο τοῦ «Κράτους τοῦ Θεοῦ» βγῆκε στήν ἐπιφάνεια τελευταῖα. Η βρώμικη στάση τῆς παπικῆς αἰόλεσεως στή Χιλή, κατά τήν δικτατορία τοῦ αίμοσταγοῦς Πινοσέτ. «Τό Βατικανό ἐπιχειροῦσε νά ύποβαθμίσει τά ἐγκλήματα, πού διέπραττε κατά τή διάρκεια τῆς δικτατορίας τον στή Χιλή ὁ Αονγκοῦστο Πινοσέτ, χαρακτηρίζοντάς τα «κομμονιστική προπαγάνδα», σύμφωνα μέ ἀμερικανικά διπλωματικά ἔγγραφα, πού χρονολογοῦνται ἀπό τή δεκαετία τοῦ '70 καὶ τά ὅποια ἔδωσε σήμερα στήν δημοσιότητα ὁ ίστότοπος WikiLeaks. "Ενα τηλεγράφημα, πού εἶχε σταλεῖ στήν ἀμερικανική πρεσβεία ἀπό τήν Αγία Έδρα στίς 18 Οκτωβρίου 1973, ἀναφέρεται σέ μία συνομιλία, πού εἶχε ὁ τότε δεύτερος στήν ιεραρχία τοῦ Βατικανοῦ Τζοβάνι Μπενέλι. Τό τηλεγράφημα, μέ παραλήπτη τόν τότε ύπουργό Εξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ Χένρι Κίσσινγκερ, ἀφηγεῖται πώς ὁ καρδινάλιος Μπενέλι ἐξέφρα-

1. «Ο Οἰκουμενικός Πατριάρχης ισοπεδώνει τά πάντα εἰς τό ὄνομα τῆς ψευδοενώσεως. Συμπεριφέρεται ώς Πάπας τῆς Όρθοδοξίας καὶ παρέστη εἰς τήν ἐνθρόνισιν τοῦ αἰρεσιάρχου», Όρθόδοξος Τύπος 22-3-2013.

σε τήν ἀνησυχία του, ὅπως καί αὐτήν τοῦ Ποντίφικα, ἀπέναντι στήν ἐπιτυχημένη διεθνῆ ἐκστρατεία τῆς Ἀριστερᾶς, πού παρουσιάζει μία ὄλωσδιόλου ψευδῆ ἀποψη τῆς πραγματικότητας στή Χιλή¹. Δέν μᾶς ξενίζει διόλου ἡ ἀποκάλυψη, ὅτι τό βρώμικο «Κράτος τοῦ Θεοῦ» ἦταν «σφιχταγκαλιασμένο» μέ ὅλα τά αὐταρχικά καί φασιστικά καθεστῶτα τοῦ 20οῦ αἰώνα, διότι τούς ἔνωναν τά κοινά συμφέροντα! Ἄς μή ξεχνᾶμε πώς τό σύνολο τῶν ναζιστῶν καί φασιστῶν ἐγκληματιῶν, μετά τόν Β' παγκόσμιο πόλεμο, βρῆκαν καταφύγιο στό σκοτεινό Βατικανό καί ἀπό ἐκεῖ φυγαδεύτηκαν ἀπό τούς «πατέρες» στή Λατινική Ἀμερική! Κλασσικό παράδειγμα ὁ στυγνός ἐγκληματίας πολέμου Ἀντε Πάβελιτς πού δολοφόνησε μέ τούς Κροάτες Ούστάσι 800.000 Σέρβους Όρθοδόξους ὑπό τίς ἐντολές τοῦ ψευδο-αγίου τοῦ Βατικανοῦ Καρδιναλίου Άλουϊσίου Στέπινατς. *Η τραγωδία εἶναι πώς αὐτό τό “πράμα” τό ἀποκαλοῦν “Ἐκκλησία” καί “δεύτερο πνεύμονά της”»²!*

6. Η Β' Βατικανή Σύνοδος (1965)

Στίς ἡμέρες μας ἐπιδιώκεται νά ἐμφανισθῇ τό ληστρικό ψευδοσυνέδριο τοῦ Βατικανοῦ (1962-1965), πού ἐπικαιροποίησε καί ἀνέπτυξε στά χρόνια μας τίς αἰρέσεις καί κακοδοξίες τοῦ ἐκπεσόντος πατριαρχείου τῆς Δύσεως μέ τούς 16 ὄρους καί διατάγματα του, ἐκκοσμικεύοντας πλήρως τόν Παπισμό, ὡς δῆθεν πνευματικό ἐφαλτήριο γιά τήν κατανόηση τοῦ συγχρόνου κόσμου καί ὡς δῆθεν ἔκφραση τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Τό παραπάνω γεγονός, ὅμως, ἀποκρύπτει τήν πραγματικότητα ὅτι ἡ Ἀλήθεια δέν εἶναι ἴδεοληψία ἢ ὑποκειμενική προσέγγιση ἢ ζήτημα ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς, ἀλλά ἐνσαρκος πραγματικότητα, πού ὀντοποιεῖται στό πρόσωπο τοῦ τελείου Θεοῦ καί τελείου ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ἐπομένως καθίσταται αὐταπόδεικτο τό γεγονός ὅτι ἡ Ἀλήθεια-πρόσωπο Ἰησοῦς Χριστός καί εῖς ἀποτελοῦν τήν πλειοψηφία, ἔστω καί ἀν ἀπέναντι βρίσκονται πολυεκατομμύρια ἄλλων, ὅπως συμβαίνει μέ τήν παρασυναγωγή τοῦ Παπισμοῦ καί τήν ληστρική ψευδοσύνοδο τοῦ Βατικανοῦ μέ τούς 2.500 συνέδρους της. Ἐπίσης, ἐν Συνόδῳ βρισκόμαστε μόνο ἐντός τῆς Όρθοδόξου Ἐκκλησίας, κοινωνώντας μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, διότι «ἡ

1. Ιστολόγιο ΞΥΠΝΗΣΤΕ ΡΕ.

2. «Τό σφιχταγκάλιασμα Βατικανοῦ καί δικτατόρων τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς! Όρθοδοξος Τύπος 17-5-2013.

ζωή καί ὁδός Χριστός», ὅπως ψάλλει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καί ὅπως ὁ ἕιδος διεσάλπισε «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή»¹. Ἐπομένως, ἐν τῇ Ὁδῷ βρισκόμαστε μόνο κοινωνώντας μὲ τήν Ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ Χριστός, καί ὅχι μέ τήν αἴρεση, πού εἶναι ὁ Διάβολος².

Γνωρίζουμε πολύ καλά, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι εῖστε προσηλωμένος στίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1965), οἱ ὄποιες προβλέπουν τήν βελτίωση τῶν σχέσεων τοῦ Παπισμοῦ μέ ἄλλες χριστιανικές ἐκκλησίες καὶ ἄλλες θρησκεῖες. Τί ἥταν ὅμως ἡ Β' Βατικανή Σύνοδος, ἡ ὄποια ἔθεσε τά θεμέλια γιά τήν ἔνωση τοῦ Παπισμοῦ ἴδιαιτέρως μέ τούς Ὁρθοδόξους, μέ ἐμπροσθοφυλακή τόν Οἰκουμενισμό; Θά ἀφήσουμε νά τό περιγράψει ὁ σύγχρονος ἄγιος γέρων τῆς ἀδελφῆς Αγιοσαββιτικῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ καθηγητής τῆς Δογματικῆς καὶ Οἰκουμενικός Διδάσκαλος Ὅσιος καὶ Θεοφόρος Πατήρ ήμῶν Ιουστίνος Πόποβιτς μέσα ἀπό τά κείμενά του.

«Ἐδῶ, λέει ὁ ἀοίδιμος, πρόκειται γιά ἀποφασιστικό δίλημμα καὶ ἐκλογή: ἢ ὁ Θεάνθρωπος ἢ ὁ ἄνθρωπος! Απέναντί μας ἔχουμε ἔνα γέννημα τοῦ διαβόλου, πού λέγεται εὐρωπαϊκός ούμανισμός. Κορύφωμα τοῦ διαβολοποιημένου ούμανισμοῦ, εἶναι τό νά θέλει κανείς νά γίνη καλός διά τοῦ κακοῦ, νά γίνη Θεός διά τοῦ διαβόλου. Η Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ ἀναγέννηση ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν ούμανισμῶν, ἀναγέννησι πτωμάτων. Διότι ἀπό τότε, πού ὁ Θεάνθρωπος Χριστός εἶναι παρών στόν γῆνο κόσμο, ὁ κάθε ούμανισμός εἶναι πτῶμα. Τό ἵδιο τό δόγμα τοῦ ἀλαθήτου τοῦ ἄνθρωπου δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ἡ ἀνατριχιαστική κηδεία τοῦ κάθε ούμανισμοῦ, ἀπό τοῦ Βατικανοῦ, πού ἀνυψώθηκε σέ δόγμα, μέχρι τοῦ σατανικοῦ ούμανισμοῦ τοῦ Σάρτρ. Μέσα στό ούμανιστικό πάνθεο τῆς Εὐρώπης, ὅλοι οἱ θεοί εἶναι νεκροί, μέ ἐπί κεφαλῆς τόν εὐρωπαϊκό Δία (τόν πάπα).

Θεμέλιο κάθε ούμανισμοῦ, ἀκόμη καὶ τοῦ Βατικανοῦ, εἶναι ἡ ὑψηλοφροσύνη, ἡ πίστη στόν λόγο τοῦ ἄνθρωπου, στό νοῦ καὶ τή λογική του. Όλοι οἱ ούμανισμοί ἐπαναφέρουν τόν ἄνθρωπο στήν εἰδωλολατρία, στόν διπλό θάνατο, πνευματικό καὶ φυσικό. Καθώς ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Θεάνθρωπο, ὁ κάθε ούμανισμός μετατρέπεται σιγά-σιγά σέ μηδενισμό. Ἐτσι, στήν εὐρωπαϊκή Δύση ὁ Χριστιανισμός μεταβλήθηκε βαθμιαίως σέ ούμανισμό.

Μακρόχρονα καὶ ἐπίμονα στένεναν τόν Θεάνθρωπο καὶ στό τέλος τόν μίκρυναν σέ ἄνθρωπο, στόν ἀλάθητο ἄνθρωπο τῆς Ρώμης καὶ τόν ὅχι λιγάτερο ἀλάθητο ἄνθρωπο τοῦ Βερολίνου. Μέ τήν μετατροπή αὐτή, ἐμφανίσθη-

1. *Io. 14, 6.*

2. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν γιά τήν ήμεριδα γιά τήν Β' Βατικανή Σύνοδο, 5-11-2013, <http://www.impantokratoros.gr/BC5632ED.el.aspx>.

κε ἀπό τό ἔνα μέρος ὁ δυτικός χριστιανο-ούμανιστικός μαξιμαλισμός (ό παπισμός) και ἀπό τό ἄλλο ὁ δυτικός χριστιανο-ούμανιστικός μινιμαλισμός (ό προτεσταντισμός), ὁ ὅποιος ἀπό τόν Χριστό ζητεῖ τό ἐλάχιστο, συχνά δέ καὶ τίποτε. Καὶ στούς δύο σάν ὑψιστη ἀξία καὶ ἔσχατο κριτήριο τοποθετεῖται ὁ ἄνθρωπος στήν θέση τοῦ Θεανθρώπου, μέ συνέπεια, ὁ δυτικός Χριστιανισμός νά μεταβληθῇ σέ ούμανισμό. Αὐτή ἡ ἀντικατάσταση τοῦ Θεανθρώπου ἀπό τόν ἄνθρωπο ἐκδηλώθηκε πρακτικά στήν προφανῆ ἀντικατάσταση τῆς χριστιανικῆς θεανθρωπίνης μεθοδολογίας ἀπό τήν ἀνθρώπινη μεθοδολογία.

Ἀπό ἐδῶ ἐκπηγάζουν τό ἀριστοτελικό φιλοσοφικό πρωτεῖο στόν σχολαστικισμό, ἡ καζονϊστική μέθοδος καὶ ἡ ἱερά ἐξέτασις στήν ἡθική, ἡ παπική διπλωματία στίς διεθνεῖς σχέσεις, τό παπικό κράτος κ.λπ. Η φυσική συνέχεια εἶναι νά σκέπτονται σήμερα στήν Εὐρώπη νά ἀντικαταστήσουν τόν ούμανιστικό χριστιανισμό μέ τήν παλαιά πολυθεϊστική θρησκεία, πράγμα πού ἔχει ἀρχίσει ἥδη νά γίνεται.

Σέ μία εὐρεῖα ιστορική προοπτική, τό δυτικό δόγμα τοῦ ἀλαθήτου δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία προσπάθεια νά ἀναζωογονηθεῖ καὶ διαιωνισθεῖ ὁ θνήσκων εὐρωπαϊκός ούμανισμός — καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ πολιτισμός. Κάθε προσπάθεια καὶ ἀπόπειρα νά ἐξισωθεῖ ὁ Χριστιανισμός μέ τό πνεῦμα τοῦ παρόντος αἰῶνος, μέ τίς φενγαλέες κινήσεις κάποιων ιστορικῶν ἐποχῶν, καὶ ἐπί πλέον μέ πολιτικά κόμματα ἢ καθεστῶτα, ἀφαιρεῖ ἀπό τόν Χριστιανισμό ἐκείνη τήν εἰδοποιό ἀξία, πού τόν καθιστᾶ μοναδική θεανθρωπίνη θρησκεία μέσα στόν κόσμο.

Διά μέσον πολλῶν καὶ διαφόρων ἀνθρώπων μάχεται ὁ Σατανᾶς κατά τοῦ Χριστοῦ: διά τοῦ Ήρώδου, καὶ τοῦ Νέρωνος, ἀλλά πολύ φοβερώτερα ἀπό τόν Νέρωνα διά τοῦ Ἀρείου. Βγαίνοντας ἀπό τόν θεοκτόνο καὶ αὐτοκτόνο Ιούδα ὁ Σατανᾶς, εἰσῆλθε στόν Ἀρειο! Τί εἶναι στήν πραγματικότητα ὁ Ἀρειανισμός; Ἀπό πού κατάγεται; Μέ τό μεταφυσικό εἶναι τον ριζώνει στόν σατανισμό καὶ μέ τήν ψυχολογική τον πλευρά στόν ὄρθολογισμό. Εἶναι μία ἀπόπειρα νά ἀντικαταστήσουν οἱ ὄρθολογιστικοί νόμοι (οἱ κατηγορίες) τῆς λογικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους τούς χριστιανικούς νόμους τοῦ Αγίου Πνεύματος. Ο NEWMAN ἔχει δίκιο, ὅταν λέει: “Ο Αριστοτέλης εἶναι ὁ ἐπίσκοπος τῶν Αρειανῶν”! (THE ARIANS OF THE FOURTH CENTURY, σ. 31). Κάθε αἵρεσις εἶναι γέννημα τοῦ διαβόλου. Ο Άγιος Αθανάσιος τό ὑπογραμμίζει ἐμφαντικά: «Δημιουργός τῶν αἱρέσεων εἶναι ὁ διάβολος».

Ο Αρειανισμός δέν τάφηκε ἀκόμη. Σήμερα εἶναι περισσότερο τῆς μόδας παρά ποτέ ἄλλοτε καὶ ἔχει διαδοθῆ περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή. Ἐχει διαδοθῆ ὡς ψυχή στό σῶμα τῆς συγχρόνου Εὐρώπης. Έάν κοιτάξετε

στήν κουλτούρα τῆς Εὐρώπης, στό βάθος της θά δεῖτε κρυμμένο τόν ἀρειανισμό.

Μέ τή ζύμη τοῦ ἀρειανισμοῦ ἔχει ζυμωθῆ καὶ ἡ φιλοσοφία τῆς Εὐρώπης, καὶ ἡ ἐπιστήμη της καὶ ὁ πολιτισμός της καὶ, ἐν μέρει, καὶ ἡ θρησκεία της. Τόσο ὁ Παπισμός, ὃσο καὶ ὁ Προτεσταντισμός κατώρθωσαν νά δηλητηριάσουν μέ τόν χυδαῖο ἀρειανισμό τίς μεγάλες μάζες τῆς Εὐρώπης. Μπορεῖ νά ἀλλάζει ἐξωτερικά ὁ ἀρειανισμός, ὅπως ὁ χαμαιλέων, στήν ούσια ὅμως εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος.

Καί μέ ὅλους τούς πόνους καὶ τά μαρτύριά του τό ἀνθρώπινο γένος ἐσφυρηλάτησε γιά τόν ἑαυτό του μία ὑπέρτατη θεότητα, τήν ὅποια λάτρευσε ὡς ὑψίστη ἀξία καὶ τό ὑψιστο κριτήριο τῶν πάντων. Η ὑπέρτατη αὐτή θεότης εἶναι: «μέτρον πάντων ἀνθρωπος». Όλοι οἱ εὐρωπαϊκοί ἀνθρωπισμοί, ἀπό τόν πλέον πρωτόγονο μέχρι τόν πιό ἐξενγενισμένο, ἀπό τοῦ φετιχιστικοῦ μέχρι τοῦ παπικοῦ, ὅλοι βασίζονται πάνω στήν πίστη πρός τόν ἀνθρωπο, ὅπως εἶναι αὐτός μέσα στήν δεδομένη ψυχοφυσική του ἐμπειρική κατάσταση καὶ ίστορικότητα. Ἐτσι ἀννψώθηκε σέ δόγμα ὁ εἰδωλολατρικός ούμανισμός καὶ πρωτίστως ὁ Ἑλληνικός. Ἀννψώθηκε σέ δόγμα ἡ παναξία, τό παγκριτήριο τῆς Ἑλληνικῆς κουλτούρας, τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ποιήσεως, τῆς φιλοσοφίας, τῆς τέχνης, τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης: «μέτρον πάντων ἀνθρωπος!» Καί τί εἶναι ὅλα αὐτά; Ἀνύψωση τῆς εἰδωλολατρίας σέ δόγμα! Γι' αὐτό καὶ ὅλοι οἱ ούμανισμοί, σέ τελευταία ἀνάλυση, ἔχουν εἰδωλολατρική, πολυνθεϊστική προέλευση. Όλοι οἱ ούμανισμοί τοῦ εὐρωπαϊού ἀνθρώπου στήν ούσια δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία ἀδιάκοπη ἐπανάσταση κατά τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Παντοῦ ὁ Θεάνθρωπος ἀντικαθίσταται ἀπό τόν ἀνθρωπο. Σ' ὅλους τούς εὐρωπαϊκούς θρόνους ἐνθρονίζεται ὁ ἀνθρωπος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ούμανισμοῦ.

Ἐξω, ὅμως, ἀπό τόν Θεάνθρωπο δέν ὑπάρχει ἀνθρωπος, ἄλλα πάντοτε ὑπάνθρωπος ἢ ήμιάνθρωπος ἢ μή ἀνθρωπος. Χωρίς τόν Θεάνθρωπο, ὁ ἀνθρωπος κινδυνεύει νά καταντήσει διαβολοειδής, διότι ἡ ἀμαρτία εἶναι συγχρόνως καὶ δύναμη καὶ εἰκόνα τοῦ διαβόλου. Ο ούμανιστικός ἀνθρωποκεντρισμός εἶναι στήν ούσια του διαβολοκεντρισμός, διότι καὶ οἱ δύο ἔνα πρᾶγμα ἐπιδιώκουν: νά ἀνήκουν μόνο στόν ἑαυτό τους, γιά τόν ἑαυτό τους.

Εἶναι, λοιπόν, πολύ φυσικό καὶ λογικό μεταξύ ἐνός τέτοιου κόσμου, ὁ ὅποιος “ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται”, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, πού ἀκολουθεῖ τόν Θεάνθρωπο Χριστό, νά μή ὑπάρχῃ κανενός εἴδους συμβιβασμός! Η Ορθόδοξος Έκκλησία μας δέν ἀλλάζει τήν πίστι της καὶ τά μέσα τοῦ ἀγῶνος της ἐναν-

τίον τοῦ κάθε εἰδους ἀρειανισμοῦ. Ὄπως δέ ἐνίκησε τόν παλαιό ἀρειανισμό,
ἔτσι νικᾶ καὶ κάθε ἀρειανισμό, καὶ τόν σύγχρονο εὐρωπαϊκό ἀρειανισμό»¹.

7. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τό Ἰσλάμ

Μεγάλη ὥθηση ἔδωσε ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ στή διαθρηκειακή «κατανόηση» ἢ καλύτερα στήν πανθρησκειακή ἐνότητα. Γράφει ἡ σύνοδος γιά τίς σχέσεις τοῦ Παπισμοῦ πρός τίς μή χριστιανικές κοινότητες στή διακήρυξη Nostrae Aetate, ἡ ὅποια θέλει νά προωθήσῃ τό διάλογο καὶ τή συνεργασία μεταξύ τῶν μεγάλων θρησκειῶν γιά τή δικαιοσύνη καὶ τήν εἰρήνη στόν κόσμο: «Μέ ἐκτίμηση ἀτενίζει ἡ Ἐκκλησία καὶ τούς Μουσουλμάνους, οἱ ὅποιοι λατρεύουν τόν ἑνα καὶ μοναδικό Θεό, τόν ζῶντα..., τόν εὔσπλαχνο καὶ παντοδύναμο, τόν δημιουργό οὐρανοῦ καὶ γῆς, πού μίλησε στούς ἀνθρώπους. Αυτοί προσπαθοῦν νά ύποταχθοῦν μ' ὅλη τους τήν ψυχή ἀκόμη καὶ στίς κρυμμένες Τον βουλές, ὅπως εἶχε ύποταχθεῖ στό Θεό καὶ ὁ Ἀβραάμ, στόν ὅποιο εὐχαρίστως ἀναφέρεται ἡ ἰσλαμική πίστη. Τόν Ἰησοῦ, μολονότι δέν τόν ἀναγνωρίζουν ως Θεό, τόν σέβονται ως προφήτη, καὶ τιμοῦν τήν μητέρα τον Παρθένο Μαρία, τήν ὅποια καὶ ἐπικαλοῦνται κάποτε μέ εὐλάβεια. Επιπλέον περιμένουν τήν ἡμέρα τῆς κρίσης, γιά τήν ὅποια ὁ Θεός θά ἀναστήσει ὅλους τους ἀνθρώπους καὶ θά τούς ἀνταποδώσει. Γι' αὐτό ἀποδίδουν σημασία στή ἡθική στάση ζωῆς καὶ ἐκφράζουν τό σεβασμό τους στό Θεό ἰδιαίτερα μέ προσευχή, ἐλεημοσύνη καὶ νηστεία»².

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, καλέσατε Χριστιανούς καὶ Μουσουλμάνους νά συμπεριφέρονται μεταξύ τους μέ ἀμοιβαῖο σεβασμό καὶ νά ἐνισχύσουν τήν ἀμοιβαία κατανόηση μέσω τῆς ἐκπαίδευσης καὶ τῆς διαπαιδαγώησης τῶν νέων γενιῶν. Συγχαρήκατε «τούς ἀδελφούς σας μουσουλμάνους» μέ τή λήξη τοῦ ἱεροῦ μήνα τοῦ Ραμαζανιοῦ, ἀφιερωμένου στή νηστεία, τήν προσευχή καὶ τά φιλανθρωπικά ἔργα. Χαιρετήσατε τούς Μουσουλμάνους ὅλου του κόσμου κατά τή διάρκεια τῆς κυριακάτικης εὐλογίας τῶν προσ-

1. ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ἀνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, ἐκδ. "Ἀστήρ", εἰδικώτερα βλ. τά δοκίμια του: "Ἡ ψύστη ἀξία καὶ τό ἔσχατον κριτήριον ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ", "Από τόν ἀρειανισμόν τοῦ Ἀρείου ἔως τόν νεώτερον εὐρωπαϊκόν ἀρειανισμόν" καὶ "Σκέψεις περὶ τοῦ ἀλαθήτου" τοῦ εὐρωπαίου ἀνθρώπου", Ὁρθόδοξος Τύπος, 19-10-2012, http://aktines.blogspot.gr/2012/10/blog-post_282.html

2. Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, τεῦχος 7, ἐκδ. «Γραφείου Καλοῦ Τύπου», Ἀθήνα, σσ. 43-44.

κυνηγῶν, πού συγκεντρώθηκαν στήν πλατεία τοῦ Ἀγίου Πέτρου στή Ρώμη¹.

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, καλέσατε τή Δύση νά ἐντατικοποιήσῃ τόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ καί όρίσατε ώς προτεραιότητά Σας τήν καταπολέμηση τῆς φτώχειας καί τήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος. Δηλώσατε ὅτι προτίθεστε νά «ἐνισχύσετε τόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ» καί τούς ἀπίστους καί νά «οἰκοδομήσετε γέφυρες», ύπογραμμίζοντας τήν ἔννοια τοῦ ὅρου «ποντίφικας», πού στά λατινικά σημαίνει «γεφυροποιός», «ὁ οἰκοδομῶν γέφυρες μέ τόν Θεό καί μεταξύ τῶν ἀνθρώπων». «Εἶναι σημαντικό νά ἐνισχυθεῖ ὁ διάλογος μεταξύ τῶν θρησκειῶν, σκέφτομαι κυρίως τό διάλογο μέ τό Ἰσλάμ», εἴπατε, ἀναφέροντας ὅτι νιώθατε εὐγνώμων, ὅταν τόσοι πολλοί μουσουλμάνοι, ιερωμένοι καί πολιτικοί ἥγέτες, παρακολούθησαν τήν πρώτη σας «λειτουργία»².

Ἡ Αἰγυπτιακή τηλοφία τόν Ιούνιο τοῦ 2012 παρουσίασε στήν παγκόσμια κοινότητα ἔνα τρομακτικό, ἀποτρόπαιο καί τραγικό video ἀποκεφαλισμοῦ μέ μαχαίρι νεαροῦ ἀνωνύμου νεομάρτυρος, Τυνησίου Χριστιανοῦ, ἀπό φανατικούς κουκουλοφόρους ισλαμιστές, πού ἀφιονισμένα διάβαζαν ἐδάφια τοῦ κορανίου, πράττοντας τό ἐγκληματικό τους ἀνοσιούργημα³. Τό ἀποτρόπαιο αὐτό γεγονός ἔγινε στήν ἄλλοτε κοσμοπολίτικη Τυνησία, πού φρόντισαν οἱ λεγόμενες Δημοκρατικές δυνάμεις τῆς Δύσης ΗΠΑ, Αγγλία, Γαλλία καί Σία, νά γκρεμίσουν στήν ἀγκαλιά τοῦ φονταμενταλιστικοῦ Ἰσλάμ, πού μέ τό πρόσχημα τῆς δῆθεν Αραβικῆς Ἀνοιξης, ἐπιχειρεῖ τήν ἐπανίδρυση τοῦ Χαλιφάτου.

Τήν ἴδια ἀμετανόητη πρακτική ἄλλωστε ἐπιδεικνύουν οἱ συγκεκριμένοι διατάκτες τοῦ διεθνισμοῦ καί στήν περίπτωση τῆς πολύπαθης Συρίας, ὅπου ἐπιμελῶς ἀποκρύπτουν ὅτι διεξάγεται ἐνδοϊσλαμικός θρησκευτικός πόλεμος μεταξύ τῶν Άλεβίδων, πού κυβερνοῦν καί πού ἀνήκουν στό σιτικό μετριοπαθές Ἰσλάμ, καί τῶν ἐξτρεμιστῶν Σουνιτῶν, πού ἀποτελοῦν τήν πλειονοψηφία τῆς χώρας, οἱ ὅποιοι ἔξοπλίζονται ἀφειδῶς ἀπό τό Σουνιτικό κατεστημένο τοῦ Αραβικοῦ Συνδέσμου καί τό διεθνιστικό κατεστημένο τῆς Δύσης, μέ προφανῆ στόχο τήν ἐνσωμάτωση καί τῆς Συρίας στό «ποθητό» Χαλιφάτο.

Τίθεται τό ἐρώτημα: τά ἀνθρωπόμορφα τέρατα, πού διαπράττουν

1. Ο Πάπας τῆς Ρώμης ἀποκάλεσε τούς μουσουλμάνους ἀδελφούς, <http://greek.ruvr.ru>, http://katanixis.blogspot.gr/2013/08/blog-post_7170.html.

2. Ἐκκληση Πάπα γιά διάλογο μέ τό Ἰσλάμ καί καταπολέμηση τῆς φτώχειας 22-3-2013, *Reuters, AMPE*, <http://www.naftemporiki.gr/story/630438>, <http://www.amen.gr/article/12973>

3. <http://www.briefingnews.gr/international/item/26372-apokefalian-ne>.

αύτά τά ἐγκλήματα, εὐθύνονται γιά τά ἀνοσιουργήματά τους; Ή ἀπλοϊκή ἀπάντηση ναί, ἀλλοιώνει πλήρως τήν ἀλήθεια, καί ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γιά τήν κτηνώδη διαστροφή τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εὐθύνεται ἡ κατασκευασμένη ἀπό μῖσος καί κακότητα θρησκευτική τους παραδοχή. Αὐτή τούς ἔμπνέει διαχρονικά, ὅπως ἀποδεικνύεται, καί ὅχι μόνο γιά τούς χρόνους ἐκείνους, μέσα ἀπό τίς σοῦρες τοῦ Κορανίου¹: «Ὄταν παρέλθωσι οἱ ἵεροι μῆνες τότε φονεύετε τούς πολυθεϊστάς ὅπου ἀν συναντήσητε, ζωγρεῖτε πολιορκοῦντες καί ἐνεδρεύοντες αὐτούς», καθώς καί μέ τή σούρα² «Ὀπόταν συναντᾶτε τούς ἀπίστους φονεύετε καί κατασφάζετε, συγκρατοῦντες στερρῶς τά δεσμά τοῦ αἰχμαλώτου. Μετά δέ τήν κατάπαυση τῆς μάχης ἄφετε ἐαυτόν ἐλεύθερον ἢ ἀνταλλάξατε ἀντί λύτρων. Πράττετε οὕτως ἐάν ἐβούλετο ὁ Θεός θά ἐθριάμβευε ὁ ἴδιος ἐπ' αὐτῶν ἀλλά ὑποβάλλει ὑμᾶς εἰς τόν πόλεμον διά νά δοκιμάσει τούς μέν διά τῶν δέ. Ο Θεός δέν θά ἀπωλέσῃ τά ἔργα τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ ὑπέρ πίστεως. Θά εἰσαγάγη αὐτούς εἰς τόν Παράδεισον ὃν ἥδη ὑπέδειξεν αὐτοῖς. Όσοι πιστοί ἐάν συνδράμετε τόν Θεόν εἰς τήν μάχην Αὐτοῦ κατά τῶν ἀπίστων καί ὁ Θεός θά συνδράμει ὑμᾶς κατευθύνων τά ὑμέτερα διαβήματα»³, ὅπως καί μέ τή σούρα⁴ «Μάχεσθε μέχρις ὅτου ἀποσοβηθῇ ἀφ' ὑμῶν ὁ κίνδυνος τοῦ πειρασμοῦ, καί ὅταν δέν ὑπάρχῃ ἄλλη λατρεία εἰμή ἡ τοῦ μόνου Θεοῦ. Ἀν οἱ ἐχθροί θέσωσι τέρμα εἰς τάς πράξεις αὐτῶν, τότε ἂς παύσωσι αἱ ἐχθροπραξίαι, ἐκτός ἀν πρόκειται περὶ ἀσεβῶν», πού μέ πάθος διαβάζουν τήν φρικτή διαστροφή ὅτι μέ αὐτόν τόν τρόπο δῆθεν εὐάρεστεῖται ὁ Πανάγιος Θεός, ὁ ἀπό ἀπειρη ἀγάπη κατασκευάσας τά σύμπαντα ἐκ τοῦ μηδενός. Τυφλωμένοι ἀπό τά ψεύδη τοῦ θρησκευτικοῦ τους συστήματος, πού στόχο ἔχει τήν διά πυρός καί σιδήρου ἐπικράτηση καί κατάκτηση τῶν λαῶν, δέν βλέπουν οἱ δύστυχοι τήν ὁμορφιά τοῦ κόσμου, τήν γλυκύτητα τῶν ἀνθέων, τήν ἀπίθανη ὡραιότητα τῶν γαλαξιακῶν σχηματισμῶν, τήν ὑπέροχη ἔκφραση ἀρμονίας τῶν ὡκεανῶν, τῶν δασῶν, τῶν ποταμῶν, τῆς κτίσεως γενικότερα. Εἶναι ἐξόχως τραγικό νά πιστεύουν ὅτι ὁ Δημιουργός αὐτῆς τῆς ὡραιότητος, ὁ Θεός τῆς Διαθήκης, πού δέν θέλησε τήν θυσία τοῦ Ἰσαάκ, ἀλλά τήν ἀντικατέστησε μέ ἐρίφιο, νά ἀπαιτεῖ καί νά ἀποδέχεται εὐάρεστα τήν σφαγή νέων ἀνθρώπων. Βέβαια, στήν μαρτυρική μας χώρα, τήν Ἑλλάδα, ὀφείλουμε τήν ὁρθόδοξη καί ἐλληνική αὐτοσυνειδησία μας στίς χιλιάδες νεαρῶν ἀγοριῶν καί κοριτσιῶν, πού στά πέντε μαῦρα

1. Ἡ μετάνοια 9:5.

2. Ὁ Μωάμεθ 47:4-10.

3. Πρβλ. σοῦρες Τά Λάφυρα 8:73,76, Ὁ Σίδηρος 57:10.

4. Ἡ Βοῦς, 2:189.

ἀτέλειωτα ἔκατόχονα τῆς Ἰσλαμικῆς σκλαβιᾶς, σφαγιάσθησαν γιά τήν εἰς Χριστόν πίστη καί ἐνδυνάμωσαν τήν φλόγα τῆς ἐλευθερίας.

Τό κρίσιμο ἐρώτημα, πού δέν μπορεῖ νά ἀπαντήσει ό δύστυχος Ἰσλαμισμός, εἶναι τό ἀκόλουθο: Ποιός λέει τήν ἀλήθεια; Ό Ἰησοῦς Χριστός, ό Θεάνθρωπος, πού γεννήθηκε στόν κόσμο αὐτό ὑπερφυσικῶς, διά τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ καί ὅχι κατά τήν φυσική ὁδό τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀποδέχεται καί διακηρύσσει πλήρως καί ό Μωάμεθ στό κοράνιό του, καί τοῦ ὅποιου Ἰησοῦ Χριστοῦ τό κήρυγμα ἀποτελεῖ συμπλήρωση καί ὄλοκλήρωση τῆς Ἀποκαλύψεως, που ἔγινε ἀπό τον Θεό στούς Προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ό δέ Λόγος Του καί ή Ανάστασή Του μᾶς δίδεται ἀψευδής διά τῶν μέ τόν θάνατο τους μαρτυρησάντων τήν ἀλήθεια ᾧ ό λόγος καί οί πεποιθήσεις ἐνός κοινοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἀραβα ἐμπόρου, Μωάμεθ, υἱοῦ τοῦ Ἀμπνταλάχ καί τῆς Ἀμινα Μπίντ Ούαχάμπ, πού ἔζησε ἔξακόσια χρόνια μετά τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί πού γεννήθηκε, ὅπως ὅλοι οί ἀνθρώποι γεννιοῦνται κατά φύσιν, καί πού ἀνατρέπουν πλήρως καί οὐσιαστικῶς ὅλον τό περιεχόμενον τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ διά τῶν προφητῶν καί τοῦ ἐνσαρκωθέντος, σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Υίοῦ Του, Κυρίου ήμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; «Οταν ληφθῇ ἐπιπροσθέτως ὑπ’ ὅψιν ὅτι ό Μωάμεθ δέν προφητεύθηκε ἀπό κανέναν, διότι ό ἰσχυρισμός του στή σούρα τοῦ Κορανίου¹ «Ο δέ Ἰησούς Υἱός τῆς Μαριάμ εἶπε πρός τόν λαόν αὐτοῦ Ω νίοι Ισραὴλ ἐγώ εἰμι Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ πεμφθείς πρός ὑμᾶς ὅπως κυρώσω τήν πρό ἐμοῦ ἀποσταλεῖσαν Πεντάτευχον καί εὐαγγελίσωμαι ὑμῖν τήν ἔλευσιν ἑτέρου Αποστόλου μετ’ ἐμέ οὐ τό δνομα Αχμέτ», καθώς καί ή θέση τῶν Μουσουλμάνων ἐρμηνευτῶν ὅτι δῆθεν στό Εὐαγγελικό ἐδάφιο² «Ἐάν μή ἀπέλθω ό Παράκλητος οὐκ ἔλευσεται πρός ὑμᾶς, ἐάν δέ πορευθῶ πέμψω αὐτόν πρός ὑμᾶς» ὑπῆρχε ἀρχικά ή λέξη περικλυτός καί ὅχι Παράκλητος, ή ὅποια σημαίνει ἔνδοξος καί εἶναι συνώνυμος τῆς κορανικῆς λέξεως Αχμέτ, εἶναι ἐντελῶς ἀνάξια ἀντικρούσεως, διότι προσκρούουν στήν ἐπί ἔξι αἰῶνες μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς δῆθεν «ἀποκαλύψεως» τοῦ Κορανίου, χριστιανική πίστη, Οἰκουμενικές Συνόδους, θεολογία, συγγραφική δραστηριότητα, παγχριστιανική πεποίθηση καί ἐπιστήμη καί μάλιστα στήν κοινή λογική, διότι εἶναι ἐντελῶς ἀδιανόητο νά ἀνέμενε ό Θεός ἔξι ὄλοκλήρους αἰῶνες ἀπό τήν ὑπερφυσική ἐνσάρκωση, δράση καί παρουσία τοῦ Μεσσίου καί ἀνάληψή του στούς οὐρανούς, γιά νά ἀποστείλει τήν δῆθεν σφραγίδα πάντων τῶν προφητῶν, δηλαδή τόν κοινό ἀνθρώπο Μωάμεθ. Αντιθέτως, ό ἀληθινός Παράκλητος,

1. Πολεμική παράταξη 61:6.

2. Iω. 16, 7.

τό τοίτο πρόσωπο τῆς Άγιας Τριάδος, τό Πανάγιον Πνεῦμα ἐπεφοίτησε πενήντα μέρες μετά τήν Ανάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ δέκα μετά τήν ἀνάληψή Του στούς μαθητές καὶ Ἀποστόλους Του, ἰδρύοντας τήν Ἐκκλησία Του, πού εἶναι τό σῶμα Του μέ ἐκεῖνον κεφαλή, ἐνδυναμώνοντας τούς κρυβομένους καὶ τρομοκρατημένους μαθητές τοῦ Χριστοῦ, γιά νά κηρύξουν σέ ὅλο τόν κόσμο τό Εὐαγγέλιο τῆς υἱοθεσίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Θεό Πατέρα καὶ νά ἀδιαφορήσουν γιά τήν προσωπική τους τύχη καὶ γιά τά τρομακτικά βάσανα καὶ τελικά τόν μαρτυρικό καὶ ἐπώδυνο θάνατο, πού θά «κέρδιζαν» ἀπό ὅλη αὐτή τήν πνευματική προσπάθεια. Ὄταν ληφθῇ ἐπίσης ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μωάμεθ κατά τά ἀνωτέρω ἐπέβαλε τήν θρησκεία του μέ τήν βία, τόν θάνατο καὶ τήν ἔξουσία, ὅπως περίτρανα ἀποδεικνύεται καὶ σήμερα, καὶ τό κυριώτερον ἐάν ἦταν ἀληθεῖς οἱ δῆθεν ἀποκαλύψεις, πού ἔγιναν σέ αὐτόν ἀπό τόν φερόμενο σάν ἀρχάγγελο Γαβριήλ, θά ἔπρεπε ὁ Θεός νά εἶναι ἐντελῶς παράφρων, ἐφ' ὅσον ἄλλα ἐκήρυξε καὶ ἀπεκάλυπτε ἐπί αἰῶνες στό ἀνθρώπινο γένος καὶ ἔξακόσια χρόνια μετά τήν τελευταία του ἀποκάλυψη «μετέβαλε γνώμην» καὶ ἄλλαξε όιζηδόν τήν περί τοῦ Ἐαυτοῦ του γνωστοποίηση. Αὐτό ὅμως εἶναι βλασφημία καὶ ὑβρις κατά τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος, ὅπως τό μεγαλειῶδες σύμπαν, «τό ἔργον τῶν χειρῶν Του», ἀποδεικνύει μέ τήν ὑπερομαθηματική ἀκρίβεια τῶν δισεκατομμυρίων γαλαξιακῶν σχηματισμῶν εἶναι ἡ πανσοφία, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀγάπη. Λογικῶς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νά ἔχῃ συμβῆ καὶ κατά λογική ἀκολουθία τό συμπέρασμα, πού ἔξαγεται εὐχερῶς εἶναι ὅτι ὁ κοινός ἀνθρωπος Μωάμεθ διεμόρφωσε ἔξακόσια χρόνια μετά τήν ὄλοκλήρωση τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως ἐξ ἴδιας πρωτοβουλίας, σκέψεως καὶ ἀντιλήψεως τό θρησκευτικό του σύστημα, πού ἀποτελεῖ συμπίλημα ἀρχαίων ἀραβικῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν, ἰουδαϊκῶν καὶ χριστιανικῶν ἀντιλήψεων καὶ τό χρησιμοποίησε, γιά νά συνενώση τίς ἀραβικές φυλές τῆς ἐποχῆς του καὶ γιά νά δημιουργήσῃ τό θεοκρατικό, ἡγεμονικό του καθεστώς, κατακτώντας τήν ἔξουσία καὶ δημιουργώντας κράτος. Ως ἐκ τούτων ὁ Ἰσλαμισμός ἀποτελεῖ βαθυτάτη πλάνη καὶ ἡ θρησκευτική παραδοχή αὐτοῦ δέν ἀποτελεῖ ἀποκάλυψη τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀλλά ἀνθρωποπαθές κατασκεύασμα, ἐπιβίωση τοῦ φοικτοῦ ἀρειανισμοῦ, πού οὐδεμία σχέση ἔχει μέ τήν ἀλήθεια τοῦ ἀποκαλυφθέντος στήν Παλαιά Διαθήκη Δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος κόσμου Ἐνός καὶ μοναδικοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, στούς γενάρχες τοῦ ἔβραϊκοῦ ἔθνους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καὶ ἔξαιρέτως στόν Προφήτη Μωϋσῆ καὶ κατά τήν Καινή Διαθήκη ὄλοκληρώσαντος τήν ἀποκάλυψιν διά τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, πού ἥνωσε ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀνα-

λοιώτως καί ἀδιαιρέτως τήν Θεία καί τήν ἀνθρωπίνην φύσι στή μία ὑπόσταση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τελείου Θεοῦ καί τελείου ἀνθρώπου, σέ ἐκπλήρωση τῶν ἀνά τούς αἰῶνες προφητειῶν γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἐπομένως, ὅσους μάρτυρες Χριστοῦ καί ἄν ἀποκεφαλίσουν σάν ὅργανα τοῦ Διαβόλου, τήν ἀλήθεια τοῦ ἐνός καί μόνου Θεοῦ τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ποτέ δέν θά μπορέσουν νά ἀπομειώσουν καί νά συσκοτίσουν¹.

8. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τόν Ἐβραϊσμό

Τό Διάταγμα «Unitatis Redintegratio» τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» ἀνοίγει τίς πόρτες στή συνεργασία καί στό διάλογο μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες, ἴδιαίτερα πρός τόν Ιουδαϊσμό, παρά τήν ἔντονη ἀντίδραση μιᾶς μειοψηφίας στή «Σύνοδο»². Στήν τέταρτη φάση τῆς «Συνόδου» τό 1965 ψηφίστηκαν καί οἱ διακηρύξεις σχετικά μέ τήν ἐλευθερία τῆς συνείδησης καί τή θρησκευτική ἐλευθερία, καθώς καί τίς σχέσεις μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες, ἴδιας μέ τόν Ιουδαϊσμό. Αύτές προκάλεσαν ἔντονες συζητήσεις, γιατί ἀνέτρεπαν πολύ παλιές καί βαθιά οιζωμένες νοοτροπίες ἐντός τῆς «Ἐκκλησίας». Εἰδικότερα, ἡ «Σύνοδος» ζητοῦσε νά ἀλλάξει ἡ ἀρνητική ἡ ἔχθρική στάση τοῦ Παπισμοῦ ἀπέναντι στούς Ἐβραίους³.

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, εῖστε προσηλωμένος στίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1965), οἱ ὅποιες προβλέπουν τήν βελτίωση τῶν σχέσεων τοῦ Παπισμοῦ με τούς Ἐβραίους. Αύτό προκύπτει ἀπό δηλώσεις σας. Συμφώνως πρός τόν διαδικτυακό ἰστότοπο «pentapostagma.gr» με ἡμερομηνία 26-3-2013: Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, «προτρέψατε τά μέλη ὅλων τῶν θρησκειῶν καί τά ἄτομα, πού δέν ἀνήκουν σέ κάποια «ἐκκλησία», νά ἐνωθοῦν, γιά νά ὑπερασπιστοῦν τή δικαιοσύνη, τήν εἰρήνη καί τό περιβάλλον». «Νιώθω μεγάλη συγκίνηση καί αἰσιοδοξία καί ἐλπίδα», δήλωσε ὁ ορθόδοξος David Rosen, ἀπό τήν Ιερουσαλήμ, διευθυντής τῶν διαθρησκευτικῶν σχέσεων γιά τήν Ἀμερικανική Ἐβραϊκή Ἐπιτροπή. «Εἶναι βαθύτατα προσηλωμένος

1. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν περὶ Κορανίου, Ἰσλαμικοῦ φονταμενταλισμοῦ καί ψευδοκειμένων τοῦ Ἰσλάμ, 14-6-2012, http://thriskeftika.blogspot.gr/2012/06/blog-post_14.html

2. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΙΔΗΣ, «Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀνοίγει τήν Ἐκκλησία στό μέλλον. Β' Βατικανή Σύνοδος - Ἐποχή συμφιλίωσης καί διαλόγου», περιοδικό Ἀνοιχτοί Όριζοντες, τεῦχος 1028, Δεκέμβριος 2005, http://ao.cen.gr/anoriz1028/AnOriz1028_19.htm

3. Τοῦ ἴδιου, Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ: μιά γενική ἀποψη, <http://www.typosmaroniton.com/cgi-bin/hweb?-A=13524&-V=social> 15/10/2012

στίς Καθολικό-έβραικές σχέσεις», εἶπε ὁ Rosen, ὁ ὅποιος παρέστη στή συνάντηση. Ο Yahya Pallavicini, ἡγέτης τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητας τῆς Ἰταλίας, εἶπε ὅτι ἐντυπωσιάστηκε ἀπό τήν ἐπιμονή σας γιά τήν προώθηση τῆς διαθρησκευτικῆς φιλίας. Συναντηθήκατε μέ τὴν ἡγέτες μή καθολικούς χριστιανούς, ὅπως Ὁρθόδοξους, Ἀγγλικανούς, Λουθηρανούς καί Μεθοδιστές, καί ἄλλους ὅπως Ἐβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές καί Ἰνδουιστές. «Ἡ Καθολική Ἐκκλησία ἔχει ἐπίγνωση τῆς σημασίας της γιά τήν προώθηση τῆς φιλίας μεταξύ τῶν ἀνδρῶν καί τῶν γυναικῶν ἀπό διαφορετικές θρησκευτικές παραδόσεις» δηλώσατε στούς θρησκευτικούς ἡγέτες στό Βατικανό. Μιλώντας στά ἵταλικά στήν Sala Clementina, εἶπατε ὅτι «τά μέλη ὅλων τῶν θρησκειῶν, ἀκόμη καί οἱ μή πιστοί πρέπει νά ἀναγνωρίσουν τήν κοινή εὐθύνη τους στόν κόσμο μας, σέ ὅλη τή δημιουργία, τήν ὅποια θά πρέπει νά ἀγαποῦμε καί νά προστατεύομε»¹.

«Κατενθουσιασμένες» εἶναι οἱ ἑβραϊκές κοινότητες τῆς Ἀργεντινῆς μέ τήν ἐκλογή σας, Ἐκλαμπρότατε. Ὁ φαββῖνος David Rosen, διευθυντής τῶν διαθρησκευτικῶν ὑποθέσεων γιά τήν Ἀμερικανική Ἐβραϊκή Ἐπιτροπή (AJC), εἶπε στή JTA ὅτι ύμεις, εἶστε ἔνας «ζεστός καί γλυκός καί σεμνός ἀνθρωπος», γνωστός στό Μπουένος Ἀϊρες ὅτι μαγειρεύετε ὁ ἴδιος καί ἀπαντᾶτε ὁ ἴδιος στό τηλέφωνό σας. Δόθηκαν μάλιστα καί φωτογραφίες, πού δείχνουν νά συμμετέχετε, ὡς ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μπουένος Ἀϊρες, καί νά παρακολουθεῖτε τήν λειτουργία τοῦ Ρός Ασσανά (ἡ Ἐβραϊκή Πρωτοχρονιά) στή Συναγωγή Benei Tikva Slijot τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2007. Δέν ἔχουμε καμιά ἀμφιβολία ὅτι θά ἥσασταν ἀρεστός στόν παγκόσμιο ἑβραϊσμό, ἀφοῦ εἶναι γνωστό πώς οἱ δύο προηγούμενοι πάπες εἶχαν «ἐγκαινιάσει», ὅχι ἀπλά «ἀνακωχή» μέ τή συναγωγή, ἀλλά «σφιχταγκάλιασμα» συνεργασίας! Σᾶς θυμίζουμε τήν πράξη ἀποκαταστάσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰούδα καί τήν πράξη ἀπενοχοποίησης τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ γιά τή σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, πού ἔκαμε ὁ πρώην Ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' τήν στιγμή πού διαχρονικῶς ὁ Ἰουδαϊσμός μέ τήν ἑωσφορική Καμπαλά καί τό δαιμονικό Ταλμούδ ἀνασταυρώνουν καθημερινῶς τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου! Ποιός, λοιπόν, μπορεῖ νά πιστέψει ὅτι σᾶς ἐξέλεξε τό Ἀγιον Πνεῦμα καί ὅχι οἱ ἰσχυροί τοῦ πλανήτη²;

Εἶναι δεδομένη ἡ ἀμοιβαία συμπάθειά σας, Ἐκλαμπρότατε, γιά τούς Ἐβραίους. Οἱ πανηγυρισμοί ὅλων τῶν Ἐβραίων τοῦ κόσμου γιά τήν ἐκλογή σας, τοῦ ἐκλεκτοῦ τους «πάπα», συμπληρώθηκε ἀπό ἔνα νέο συμ-

1. «Ο νέος Πάπας ύπερ τῆς βελτιώσεως τῶν σχέσεων τοῦ Παπισμοῦ μέ τούς Ἐβραίους καί τούς Μουσουλμάνους», Ὁρθόδοξος Τύπος 19-4-2013.

2. «Ο Πάπας ἐκλεκτός καί τῶν Ἐβραίων», Ὁρθόδοξος Τύπος 19-4-2013.

βάν, τό όποιο έκαμε πάταγο, όταν δημοσιοποιήθηκε. Η έβραική ιστοσελίδα «The Jewish Daily Forward» έκαμε γνωστό πώς ό πιο άγαπημένος σας πίνακας ζωγραφικής, Έκλαμπρότατε, είναι ή «Λευκή Σταύρωση» του «έβραιου Ιησοῦ». Πρόκειται γιά έργο κάποιου έβραιου ζωγράφου που βρίσκεται στο Ινστιτούτο Τέχνης του Σικάγου. Ο «έσταυρωμένος» του πίνακα είναι καρφωμένος σε «σταυρό» σε σχήμα Τ. Αντί γιά τό γνωστό περίζωμα φορᾶ τό έβραικό σάλι προσευχῆς. Κάτω από τό «σταυρό» καίει ή έπταφωτη λυχνία. Δεξιά του «έσταυρωμένου» παριστάνεται μία φλεγόμενη συναγωγή καί άριστερά του ή «τορά». «Οσοι γνωρίζουν άπο τέχνη, βεβαιώνουν ότι ό συγκεκριμένος πίνακας δέν παριστά τόν Έσταυρωμένο Χριστό τής χριστιανικής πίστεως, άλλα τόν «έσταυρωμένο Ιουδαϊσμό!» Πρόκειται γιά ένα άκομη βλάσφημο έργο, τό όποιο προσπαθεῖ νά άλλοιωση τήν σταύρωση του Χριστού καί νά τήν άναγάγη σε συμβολική «σταύρωση του Ιουδαϊσμού!» Βεβαίως οι Έβραιοι, από τήν πλευρά τους, κάνουν τή «δουλειά» τους, αυτή πού έκαναν πάντα έδω καί δύο χιλιάδες χρόνια, νά καταρρίψουν τήν πίστη στό Χριστό. Τό έρωτημα είναι τί σημασία μπορεῖ νά έχη ή προτίμησή σας, του «χριστιανού πάπα», γιά τό καλλιτεχνικό αύτό έκτρωμα¹;

Πολλά καί διάφορα είπατε, Έκλαμπρότατε, στήν πρώτη σας συνέντευξη στήν ιταλική έφημερίδα «Λά Ρεπούμπλικα», όλα άνούσια καί χωρίς ίχνος πνευματικότητας. Άλλα, σύν τοις άλλοις, είπατε καί κάποια πράγματα, τά όποια αποδεικνύουν τήν πλήρη απουσία έκκλησιαστικής συνείδησης, όπως άναρτήθηκαν στό ίστολόγιο enikos.gr. «Τό βασικό ζητούμενο, γιά όποιον δέν φέρει μέσα του τήν πίστη, είναι νά ύπακούει στήν συνείδησή του». Αγνοείτε ότι, κατά κανόνα, ή συνείδηση είναι διεφθαρμένη από τήν άμαρτία καί τά πάθη καί δέν μπορεῖ νά άντικαταστήση τήν πίστη; «Οι χριστιανοί δέν κατέχουν τήν άλήθεια, από τήν στιγμή, πού τούς δωρίζεται από τόν Θεό καί γιά τόν λόγο αύτό πρέπει συνεχῶς νά ζητούν τήν άνανέωση αύτοῦ του δώρου». Αγνοείτε πώς ή άλήθεια του Θεοῦ βρίσκεται στήν Όρθοδοξη Έκκλησία καί οι πιστοί γίνονται κοινωνοί της ώς μέλη τής Έκκλησίας; «Δέν θά είμαστε ποτέ άρκετά εύγνωμονες πρός τούς Έβραιονς άδελφούς μας, ώς Έκκλησία καί ώς άνθρωπότητα, γιά τό ότι κατάφεραν νά διατηρήσουν τήν πίστη μετά τίς τρομερές δοκιμασίες του παρελθόντος». Σᾶς ρωτάμε, Έκλαμπρότατε: Από πότε έγινε εύγνωμων ή Έκκλησία γιά τό ότι οι άλλοθρησκοι Έβραιοι διατήρησαν τήν πίστη τους, ή όποια άρνείται μέ βδελυγμία τή θεότητα του Κυρίου μας Ιησοῦ Χριστοῦ; Δηλαδή, οι

1. «Ο Πάπας θαυμαστής βλασφήμου Έβραικού «έργου τέχνης»! Όρθοδοξος Τύπος 17-5-2013.

Ἐβραῖοι δέν χρειάζονται τήν ἐν Χριστῷ ἀπολύτωση; Εἰπατε καί ἄλλα πολλά παρόμοια. Νομίζουμε, ὅμως, πώς ἀπό τά λίγα αὐτά φαίνεται ξεκάθαρα ἡ ἀπουσία ἐκκλησιαστικῆς συνείδησης σέ σᾶς, πού ἐμφανίζεσθε «ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ στή γῆ» καί «πρῶτος» τῆς Ἐκκλησίας¹!

Δέν γνωρίζετε ώς «χριστιανός πάπας» ὅτι ὁ φρικώδης διεθνής Σιωνισμός² καταδικασθείς ώς δεινός ρατσισμός ἀπό τὸν Ο.Η.Ε., ὅταν ὁ Ο.Η.Ε. ἦταν ὄντως ἀδέσμευτος, μετήλλαξε τὸν θεϊσμό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τῶν Προφητῶν σέ αἰσχιστο Ἐωσφορισμό μέ τήν διαμονική Καμπαλά καί τό χυδαῖο Ταλμούδ, ἔργα τῶν διαμονιώντων Ραββίνων τοῦ ἐκπεσόντος Ἰουδαϊσμοῦ καί τῆς ἴδεοληψίας τους περὶ τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας καί διακυβέρνησης, διά τοῦ ἀναμενομένου εἰσέτι ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου³;

9. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τήν Μασονία

Διερωτώμαστε, ἀν ὑπάρχουν κάποιοι, οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἐκλεχθήκατε ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα, μπροστά στό κῦμα ἀποκαλύψεων τῶν παρασκηνίων τῆς ἐκλογῆς σας⁴. Ἄν ὑπάρχουν τέτοιοι, ἃς οἱξουν μία ματιά στήν ίστοσελίδα τῆς «Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἰταλίας» («Grande Oriente d' Italia» ἢ GOI), καί ἵσως ἀλλάξουν γνώμη. Μετά τούς Ἐβραίους, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, εἶστε ἐκλεκτός καί τῶν μασόνων, οἱ ὅποιοι, σύμφωνα μέ τό δικό τους δημοσίευμα, περίμεναν μέ ἀγωνία τήν ἐκλογή σας καί χάρηκαν γιά τήν ἐπιλογή σας! Σέ δήλωσή του ὁ «Μέγας Διδάσκαλος» G. Raffi τόνισε πώς, «Μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο, τίποτα δέν θά εἶναι, ὅπως ἦταν πρίν. Εἶναι μία σαφής ἐπιλογή τῆς ἀδελφότητας γιά μία Ἐκκλησία τοῦ διαλόγου, ἡ ὅποια δέν ἔχει μολυνθεῖ ἀπό τή λογική καί τούς πειρασμούς τῆς παροδικῆς ἰσχύος... Ὁ ἀπλός σταυρός, πού φοροῦσε στό λευκό ράσο του, ἃς μᾶς ἐπιτρέπει νά ἐλπίζουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ λαοῦ θά ἀνακαλύψει ἐκ νέου τήν ἱκανότητά της γιά διάλογο μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καλῆς θέλησης καί μέ τήν Μασονία, ἡ ὅποια, ὅπως ἡ ἐμπειρία τῆς

1. «Ἐκδηλος ἡ ἀπουσία ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως εἰς τόν Πάπαν κ. Φραγκίσκον», Ορθόδοξος Τύπος (25-10-2013) 2.

2. Ἡμετέρα Ποιμαντορική ἐγκύκλιος ἐπί τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας 2013, Ἀρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ο Οἰκουμενισμός χωρίς μάσκα, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Αθήνα 1988, σσ. 43-45, 107-108, ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Διακήρυξις διά τήν Μασονίαν, <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

3. Ἡμετέρα Ἐπιστολή πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Αθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος καί τούς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς γιά τήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, 8-5-2013.

4. Καρδινάλιοι πρόν ψηφίσουν γιά τό νέο Πάπα, http://aktines.blogspot.gr/2013/03/blog-post_7366.html

Λατινικῆς Αμερικῆς μᾶς διδάσκει, ἐργάζεται γιά τό καλό καί τήν πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητας! Νά, λοιπόν, καί τό «ζουμί» τῆς ύποθεσης: «ό διάλογος μέ δόλους τούς ἀνθρώπους καλῆς θέλησης», πού σημαίνει γιγάντωση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ¹!

Δέν γνωρίζετε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι ἡ Μασονία προωθεῖ διά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τήν παγκόσμια θρησκεία τοῦ Ἐωσφορισμοῦ, ὅπως καί ὅτι πηγή καί μήτρα τῆς Μασονίας εἶναι ὁ φρικώδης διεθνής Σιωνισμός; Από τά ἴδια τά κείμενα τῆς Μασονίας ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτή ἀποδέχεται καί πιστεύει σέ θεότητα, πού καλεῖται Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος (Μ.Α.Τ.Σ.). Ἐχει μάλιστα, τελετές, ἀντίστοιχες μέ ἐκεῖνες τῆς Ἐκκλησίας («μυστήρια» π.χ. γάμο, βωμούς, ναούς, λατρεία, σύμβολα, ἐγκαίνια ναοῦ, κηδεία) μέ εἰδικό τελετουργικό τυπικό. Στά Μασονικά κείμενα ὁ Μ.Α.Τ.Σ. δηλώνεται μέ τά ὄνόματα: Ἐωσφόρος, Διάβολος, Σατανᾶς, Βεελζεβούλ, Βελίαλ, Μπαφομέτ, Δαίμονας κ.λπ. Ἡ ὁμολογία, λοιπόν, τῆς ἴδιας τῆς Μασονίας γιά τόν θρησκευτικό χαρακτήρα τῆς εἶναι σαφής². Στό Σύνταγμα τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος (20.12.1949) δηλώνεται ορτά: «Ο Ἐλευθεροτεκτονισμός πιστεύει εἰς τήν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ ὑπό τήν ἐπωνυμίαν Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος». Στή Μασονική δέ ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ Ν. Χ. Λάσκαρη, ἐκδιδόμενη μέ τήν ἄδεια τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, καί στό λῆμμα «Θρησκεία καί Τεκτονισμός», διαβάζουμε: «Ἡ τεκτονική θρησκεία δέν κάνει διακρίσεις. Δέχεται εἰς τούς φιλόξενους κόλπους τῆς ἄνδρας παντός δόγματος, οὐδέν δέ ἀπολύτως θρησκευτικόν δόγμα εύνοεῖ ἢ ἀποδοκιμάζει... Ἡ θρησκεία τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶναι ἡ γενική θρησκεία τῆς φύσεως καί τῆς πρωταρχικῆς ἀποκαλύψεως -τῆς κληροδοτηθείσης ἡμῖν ὑπό ἀρχαίου τινός καί πατριαρχικοῦ ἰερατείου- ἐν τῇ ὅποια ὅλοι οἱ ἀνθρώποι δύνανται νά συνυπάρξουν». Απροκάλυπτος εἶναι δηλαδή ὁ συγκρητισμός καί ὁ εἰδωλολατρικός χαρακτήρας τῆς Μασονίας, ἀλλά καί ὁ ἀντιχριστιανικός τῆς χαρακτήρας, κάτι πού φαίνεται καί ἀπό τήν διεκδίκηση παγκοσμιότητος, πού ἀντιστρατεύεται στήν καθολικότητα καί οἰκουμενικότητα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καί Ἐκκλησίας. Αύτό ὑπογραμμίζεται στήν ίστορική ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας

1. «Ο νέος Πάπας ἐκλεκτός καί τῶν Μασόνων», Ὁρθόδοξος Τύπος 24-5-2013.

2. Στό μασονικό περιοδικό «Πυθαγόρας-Γνώμων», 1935, σέ ἀρθρο τοῦ θεωρητικοῦ τῆς Στοᾶς Α. Πάικ (ΡΙΚΕ) διαβάζουμε: «Ο Ἐλευθεροτεκτονισμός ἐπιδιώκει τήν διάδοσιν μόνον τοῦ ἴδιον του 'πιστεύω', καθ' ὃ ἡ παγκόσμιος θρησκεία διδάσκεται ὑπό τῆς φύσεως καί τῆς λογικῆς. Αἱ Τεκτονικά Στοαί δέν εἶναι Ναοί Ιουδαϊκοί ἢ Μουσουλμανικοί ἢ Χριστιανικοί. Ο Τεκτονισμός ἐπαναλαμβάνει τάς ἡθικάς ἀρχάς ὅλων τῶν θρησκειῶν... Απανθίζει ἐξ ὅλων τῶν 'πιστεύω', τό καλόν...». Πρβλ Ν. ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ, Μασονία. Η Ἐχιδνα τοῦ Σιωνισμοῦ, ἔκδ. Ὁρθόδοξο Μέτωπο, Αθήνα 1991, σσ. 116,117.

τῆς Έλλάδος τό 1933, κατά τήν όποια ὁ Τεκτονισμός «δέν εἶναι ἀπλῆ τις φιλανθρωπική ἔνωσις ἡ φιλοσοφική σχολή, ἀλλ' ἀποτελεῖ μυσταγωγικόν σύστημα, ὅπερ ύπομιμνήσκει τάς παλαιάς ἐθνικάς μυστηριακάς θρησκείας ἡ λατρείας. Ἀποδεδειγμένως τυγχάνει θρησκεία μυστηριακή, ὅλως διάφορος... καὶ ξένη τῆς χριστιανικῆς θρησκείας... Ζητοῦσα νά συμπεριλάβῃ... εἰς τούς κόλπους αὐτῆς ὄλοκληρον τήν ἀνθρωπότητα... ἀνυψοῖ ἔαυτήν εἰς εἶδος ύπερθρησκείας»¹. Καί ὁ μακαριστός ἀρχιμανδρίτης π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, φωτισμένος πνευματικός καὶ ἐπιφανής θεολόγος, ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Τεκτονισμός «φιλοδοξεῖ νά ἀποβῇ θρησκεία πάσης τῆς ἀνθρωπότητος... νά ἀποβῇ μία ύπερθρησκεία»². Η Μασονία εἶναι «ἀποκρυφιστική παγανιστική λατρεία, πολέμιος τῆς ἀμωμήτου Πίστεως τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἑκκλησίας». Εἶναι δηλαδή σαφῶς ἀντιχριστιανική καὶ εἰδωλολατρική θρησκεία καὶ πίστη. Οἱ Μασόνοι εἶναι «σατανολάτρες καὶ ἑωσφοριστές, ὅπαδοι τῆς θρησκείας τοῦ Ἀντιχριστοῦ»³. Διαπιστώνεται, ἐπίσης, ὅτι οἱ Μασόνοι, τουλάχιστον στίς ύψηλότερες βαθμίδες τους, εἶναι σατανολάτρες, προσευχόμενοι στόν Ἔωσφόρο, ὡς Μπαφομέτ, ὅπως ὀνομάζουν τόν τραγόμορφο θεό τους. Ἔξ ἄλλου εἶναι ἀναντίρρητες καὶ οἱ σχέσεις τους μέ τή Μαγεία. Ό καλός γνώστης τῆς Μασονίας P. Naudon μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁρισμένα τυπικά... ἔβαλαν ἀκριβῶς σάν σκοπό τους τήν «ἄσκηση τῆς μαγείας, πού μπαίνει στήν ύπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου γιά τήν ἐπενέργειά του πάνω στόν κόσμο»⁴. Ο ἰσχυρισμός τῆς Μασονίας, ὅτι δέν ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτική καὶ δέν ἀναμειγνύεται στίς πολιτικές ἐξελίξεις δέν εἶναι ἀληθής. Ο θρησκευτικός χαρακτήρας τοῦ Τεκτονισμοῦ, πού λειτουργεῖ ἐπεκτατικά καὶ οἰκουμενικά, συμπορεύεται μέ τήν ἐνεργό συμμετοχή στίς διεθνεῖς πολιτικές διαδικασίες. Η πολιτική δραστηριότητα ἀποβλέπει στήν ἄσκηση ἐπιφρονήσεως σέ πολιτικά πρόσωπα, γιά τή χειραγώγηση τῶν διεθνῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων. Δέν εἶναι, λοιπόν, καθόλου ἓνα φιλανθρωπικό σωματεῖο, ὅπως διατείνονται, μέ σκοπό τήν ἐπικράτηση τῆς ἡθικῆς σ' ὅλο τόν κόσμο. Τό σκάνδαλο

1. «Πρᾶξις περὶ Μασονίας» τῆς Ιεραρχίας τῆς Ἑκκλησίας τῆς Έλλάδος.

2. Αρχιμ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, *Η Μασονία* ὑπό τό φῶς τῆς ἀληθείας, ἔκδ. Πάτμος, Αθῆναι 1965, σ. 18. Ο στόχος παραμένει πάντα σαφής καὶ συγκεκριμένος: Εἶναι ή προώθηση τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ στά ὅρια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ) μέ τήν ἀπαξίωση κάθε θρησκευτικῆς παραδόσεως καὶ τῶν ἴδανικῶν.

3. Ἡμετέρα «Ἀνοικτή Ἐπιστολή πρός τό Ὑπατο Συμβούλιο τοῦ 33^{ου} τῆς “Μεγάλης Στοᾶς τῆς Έλλάδος”, Ορθόδοξος Τύπος, 30-11-2012.

4. PAUL NAUDON, *Ο Ἐλευθεροτεκτονισμός*, μετάφρ. Γεωργίου Ζωγραφάκη, Αθήνα 1996, σσ. 109,110.

τῆς Ἰταλικῆς Στοᾶς P 2 τό 1981 ἥταν μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἀποδείξεις γιά τή σχέση τῆς Μασονίας μέ τίς πολιτικές ἵντριγκες¹.

10. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τόν Ἀθεϊσμό

Τά νέα ἀπό τό χῶρο τῆς «χριστιανικῆς» Δύσεως εἶναι δραματικά. Δυστυχῶς, ἐπαληθεύεται συνεχῶς ό «προφήτης» τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου Νίτσε, πώς «ὁ Θεός πέθανε» καὶ ὅπου νά 'ναι δέν θά μείνη οὕτε ἡ μνήμη του! Ό «χριστιανισμός» τῆς Δύσεως, ἀφοῦ κατόρθωσε νά ἀποτινάξῃ τόν Χριστό, μέ τόν Παπισμό καὶ τόν Προτεσταντισμό, τώρα προσπαθεῖ νά ἀποτινάξῃ καὶ τήν πίστη στό Θεό! Ιδού καὶ οἱ ἀποδείξεις!

Πρῶτον, στίς 23-5-2013 κάνατε ἰστορικό ἄνοιγμα πρός τούς ἀθέους. «Οἱ ἀθεοὶ θά πρέπει νά ἀντιμετωπίζονται ως καλοί ἀνθρωποί, ἐάν πράττουν τό καλό», δηλώσατε, Ἐκλαμπρότατε, σέ ἔκκληση γιά συνεργασία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνεξαρτήτως θρησκευτικῆς πεποίθησης. Αναφερθήκατε στούς ἀθέους καὶ τονίσατε τή σημασία τοῦ «νά πράττει κάποιος τό καλό» ως μία ἀρχή, πού ἐνώνει ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Διηγηθήκατε τήν ἰστορία ἐνός παπικοῦ, ό όποιος ρώτησε ἐναντίον ίερέα, ἀν καὶ οἱ ἀθεοὶ λυτρώθηκαν ἀπό τόν Ἰησοῦν «Ἄκομα κι ἐκεῖνοι, ὅλοι λυτρώθηκαν», ἀπαντήσατε, σύμφωνα μέ τό φαρισαϊσμό τοῦ Βατικανοῦ. Ἀν κάποιος σᾶς δήλωνε ποτέ ὅτι εἶναι ἀθεος, τότε θά τοῦ λέγατε: «Όλοι ὁφείλονται νά πράττουμε τό καλό. Απλῶς κάντε τό καλό καὶ θά βροῦμε ἐνα σημεῖο συνάντησης». Απευθυνθήκατε στούς ἀθέους, πρᾶγμα πού ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τήν ἀποψη τοῦ ἐπίτιμου ἐκλαμπροτάτου κ. Βενέδικτου ΙΣΤ', ό όποιος μερικές φορές ἔκανε τους μή παπικούς νά αἰσθάνονται, ὅπως ἔλεγαν, σάν πιστοί δευτέρας κατηγορίας².

Καί δεύτερον, πάστορες διαφόρων προτεσταντικῶν αἵρεσεων ὁμολογοῦν πώς εἶναι ἀθεοι! Ό μεθοδιστής πάστορας Keith Jenkins δήλωσε ὅτι οἱ πιστοί βλέπουν πλέον τούς πάστορες ως «σοῦπερ ήρωες». Αναγνώρισε

1. Η Στοά, σέ συνεργασία μέ τή Μαφία καὶ τήν ἀμερικανική CIA καὶ τήν Τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ συμμετεῖχε στήν ἀνατροπή τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας καὶ τήν ύπαγωγή της στήν ἐξάρτηση ἀπό τίς Η.Π.Α. Σχ. βλ. N. ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ, Μασονία. Η ἔχιδνα τοῦ Σιωνισμοῦ, ἔκδ. Όρθοδοξο Μέτωπο, Αθήνα 1991, σσ. 90-98, K. ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ, Η Μασονία στήν Ελλάδα, ἔκδ. Έλληνικά Γράμματα, Αθήνα 2004.

2. Πάπας Φραγκίσκος πρός ἀθέους: «Κάντε τό καλό καὶ θά βροῦμε σημεῖο συνάντησης», <http://www.tanea.gr/news/world/article/5019296/papas-fragkiskos-pros-atheoys-kante-to-kalo-kai-tha-broyme-shmeiosynanthshs/#.UZ5HaUH0gcf.twitter>, <http://www.amen.gr/article/13974>

επίσης ότι ύπαρχουν πολλοί πάστορες, πού διέρχονται κρίση στήν προσωπική τους πίστη καί όδηγούνται στόν ἀθεϊσμό. Τό παραξένο μέ αύτές τίς αἰρέσεις εἶναι καί ή ὑπαρξη μιᾶς ίστοσελίδας www.clergyproject.com, μέ μέλη πάστορες καί ἄλλους κληρικούς τῶν αἰρέσεων αὐτῶν, πού δέν πιστεύουν πλέον στόν Θεό. Ή όμαδα αὐτή δηλώνει πώς ἔχει ἥδη 450 μέλη. Μερικοί ἀπό αὐτούς τούς πάστορες ἔξακολουθοῦν νά κηρύττουν, κρατώντας μυστική τήν ἀθεϊα τους¹.

Τά φαινόμενα αὐτά μᾶς δείχνουν ότι ή πνευματική δίψα τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπό τήν νόθευση τῆς πίστης καί τῆς ἀνυπαρξίας τῆς λειτουργικῆς καί πνευματικῆς ζωῆς όδηγοῦν στήν ἀθεϊα, ώς μία ἄλλη πρόταση! Ή παραπάνω φρικτή αὐτή εἰδηση δέν εἶναι ἀσχετη μέ τό «ἄνοιγμα» τοῦ Βατικανοῦ πρός τούς ἀθέους, μέ τούς όποιους ἐπαναπαύεστε, ὅταν εἶναι «καλοί ἀνθρωποί», ζητώντας διάλογο μαζί τους! Δέν εἶναι τυχαῖο πώς τά τελευταῖα χρόνια προσκαλεῖτε στήν Ασίζη καί ἀθέους γιά... συμπροσευχή! Άνατριχιαστικό συμπέρασμα: Δέν ύπαρχει Χριστιανισμός στή Δύση, ἀλλά συγκαλυμμένη εἰδωλολατρία μέ τό μανδύα τοῦ Χριστιανισμοῦ²!

11. Η ἐγκαθίδρυση τῆς Πανθρησκείας

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, τήν Μεγάλη Πέμπτη τοῦ περασμένου παπικοῦ «Πάσχα», πήγατε σέ κάποιο ἀναμορφωτήριο τῆς Ρώμης καί πλύνατε τά πόδια δώδεκα νεαρῶν κρατουμένων ἀνδρῶν καί γυναικῶν, οί όποιοι κατά τήν «Ἄγια Ἐδρα» συμβόλιζαν τούς δώδεκα Ἀποστόλους. Ως ἐδῶ καλά καί κατανοητά. Ἀλλά, μία γυναίκα, ἀπό αὐτές πού «παρίσταναν» τούς Ἀποστόλους, ἦταν μουσουλμάνα! Τυχαῖο; Δέ νομίζουμε! «Οἱ ἄλλοι δέκα νεαροί, τῶν όποίων τά πόδια ἔπλυνε ὁ “πάπας”, ἐπιλέχτηκαν, γιά νά ἐκπροσωπήσουν τίς διαφορετικές ἐθνικότητες καί θρησκείες τῶν κρατουμένων στή φυλακή. Άναμεσά τους βρίσκονταν χριστιανοί ὀρθόδοξοι καί μουσουλμάνοι»³.

Εἶναι ξεκάθαρο πώς ἀκολουθεῖτε πιστά τή γραμμή τῶν προκατόχων σας γιά τήν προώθηση τοῦ διαθρησκειακοῦ «ἀνοίγματος» τοῦ Βατικανοῦ. Ἄς μή χαίρονται κάποιοι, οί όποιοι πίστεψαν ότι ἐσεῖς θά φέρετε «ἄλλο ἀέρα» στόν Παπισμό. Ἐσεῖς θά ύπηρετήσετε πιστότατα τίς κοσμοκρατορικές βλέψεις τοῦ Βατικανοῦ, γιά τήν ύποταγή ὅλων τῶν θρησκειῶν στήν

1. Ἰστολόγιο ΔΟΓΜΑ.

2. Ο ἀθεος «χριστιανισμός» τῆς Δύσεως!

3. Ἰστολόγιο ΞΥΠΝΗΣΤΕ ΡΕ.

παντόφλα σας καί τήν ἀνάδειξή σας σέ παγκόσμιο πνευματικό καί θρησκευτικό ἡγέτη. Ἔτσι ἐξηγεῖται τό γεγονός ὅτι μουσουλμάνα κρατούμενη παρέστησε Απόστολο τοῦ Χριστοῦ, ἐνώπιόν σας¹.

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, δέν σταματᾶτε ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς σας νά μιλᾶτε «μέ τά καλλίτερα λόγια» γιά ὅλες τίς θρησκεῖες τοῦ κόσμου καί νά τίς καλεῖτε σέ συνεργασία γιά τό «καλό τῆς ἀνθρωπότητας! Προτρέψατε εὐθύς μετά τήν ἐκλογή σας τά μέλη ὅλων τῶν θρησκειῶν καί ἄτομα, πού δέν ἀνήκουν σέ καμιά θρησκεία (ἀθέους) νά ἐνωθοῦν μεταξύ τους, γιά νά ύπερασπιστοῦν τή δικαιοσύνη, τήν εἰρήνη καί τό περιβάλλον! Καί νά οἱ ἀντιδράσεις: «Νιώθω μεγάλη συγκίνηση καί αἰσιοδοξία καί ἐλπίδα», δήλωσε ὁ φαββῖνος David Rosen, ἀπό τήν Ιερουσαλήμ, διευθυντής τῶν Διαθρησκευτικῶν Σχέσεων γιά τήν Αμερικανική Ἐβραϊκή Ἐπιτροπή. «Εἶστε βαθύτατα προσηλωμένος στίς Καθολικο-έβραϊκές σχέσεις», εἶπε ὁ Rosen. Ο Yahya Pallavicini, ἡγέτης τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητας τῆς Ἰταλίας, εἶπε ὅτι ἐντυπωσιάστηκε ἀπό τήν ἐπιμονή σας γιά τήν προώθηση τῆς διαθρησκευτικῆς φιλίας. Συναντήθήκατε μέ ἡγέτες μή καθολικούς χριστιανούς, ὅπως Ὁρθόδοξους, Αγγλικανούς, Λουθηρανούς καί Μεθοδιστές, καί ἄλλους ὅπως Ἐβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές καί Ἰνδουιστές. «Η «Καθολική Ἐκκλησία» ἔχει ἐπίγνωση τῆς σημασίας της γιά τήν προώθηση τῆς φιλίας μεταξύ τῶν ἀνδρῶν καί τῶν γυναικῶν ἀπό διαφορετικές θρησκευτικές παραδόσεις», δηλώσατε χαρακτηριστικά! Εἶναι εὐνόητο πώς ἀποφασίσατε νά ἡγηθῆτε τῆς προσπάθειας συνένωσης τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου, πιστεύοντας ὅτι μπορεῖ νά γίνετε ὁ ἡγέτης τους! Η «Ἄγια Ἐδρα» πρωτοπορεῖ στή δημιουργία τῆς πανθρησκείας γιά τό καλό δῆθεν τοῦ κόσμου, οὐσιαστικά γιά τόν ὄλεθρο τῆς ἀνθρωπότητας².

Θραύση κάνει αὐτές τίς ἡμέρες μία ἀκόμη ἐνέργειά σας, Ἐκλαμπρότατε. Μέ τήν ἐκλογή σας ἐπιλέξατε τό προσωπεῖο τῆς ἀπλότητας, προφανῶς γιά νά δείξετε «διαφορετικός ἀπό τούς προηγούμενους», ἀποβάλλοντας ἀρκετά ἀπό τά σύμβολα, πού σᾶς εἶχαν φορτώσει οἱ αἰῶνες. Μέχρι ἐδῶ ἐπαινετές αὐτές οἱ ἐπιλογές σας. Άλλα, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἀποποιηθήκατε τόν βαρύτιμο χρυσό σταυρό τῶν προκατόχων σας καί προτιμήσατε νά φορᾶτε ἔνα ἀπλό σιδερένιο σταυρό. Ὁμως, ἡ παράσταση στό σταυρό αὐτό δέν φέρει, ὡς ἔπρεπε, τόν Ἐσταυρωμένο, ἀλλά μία ἄγνωστη παράσταση στήν ίστορία τῆς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης, τόν «καλό

1. «Ἡρχισαν τά «ἄνοιγματα» τοῦ νέου Πάπα πρός τάς θρησκείας τοῦ κόσμου», Ὁρθόδοξος Τύπος 26-4-2013.

2. «Ο Πάπας πρωτοπορεῖ διά τήν δημιουργίαν τῆς Πανθρησκείας!» Ὁρθόδοξος Τύπος 28-6-2013.

ποιμένα», ό όποιος μοιάζει καταπληκτικά μέ μία άρχαία αἰγυπτιακή παράσταση κάποιου νεκρού φαραώ! Έπισης, στό πάνω μέρος του σταυρού είκονίζεται ένα πτηνό, προφανῶς τό Άγιον Πνεῦμα. Άλλα, ένα τέτοιο πτηνό είκονίζεται στό πάνω μέρος καί τῆς αἰγυπτιακῆς παράστασης! Πρῶτος ένας ίσπανός διαχειριστής «καθολικῆς» ίστοσελίδας, πρόβαλε τό θέμα, καί τό συσχέτισε μέ τόν νεκρό φαραώ, ἀλλά καί μέ τό ἄλλο σύμβολο τῆς αἰγυπτιακῆς θρησκείας, τό πουλί¹. Δέν γνωρίζουμε ἀνή παράσταση τοῦ σταυροῦ σας ἔχει νά κάνει μέ τό «ἄνοιγμα» τοῦ Βατικανοῦ σέ δλες τίς θρησκείες, ἀκόμα καί τόν παγανισμό, καθώς καί τόν ἀθεϊσμό. Ο πανθρησκειακός, ὅμως, προσανατολισμός του κάτι τέτοιο μηνύει²!

Τέλος, ζητήσατε, Ἐκλαμπρότατε, ἀπό τούς ὀπαδούς ὅλων τῶν θρησκειῶν νά μιμηθοῦν τήν παπική παρασυναγωγή, νά προσευχηθοῦν στούς «θεούς» τους καί νά προβοῦν στά σχετικά τελετουργικά, ὅπως ἐκείνη, προκειμένου νά μή γίνει εἰσβολή στή Συρία ἀπό τά δυτικά «γεράκια»! Σύμφωνα μέ τήν εἰδηση, «Ημέρα Προσευχῆς καί Νηστείας στόν κόσμο γιά τήν εἰρήνη στή Συρία καί σέ δλη τή Μέση Ανατολή κήρυξε σήμερα ὁ “πάπας” τήν 7^η Σεπτεμβρίου, ἀπενθυνόμενος σέ δεκάδες χιλιάδες ἀνθρώπους στήν πλατεῖα τοῦ Αγίου Πέτρου. Ο “πάπας” καταδίκασε τή χρήση χημικῶν ὅπλων, τήν όποια ἡ Δύση ἀποδίδει στά συριακά κυβερνητικά στρατεύματα τονίζοντας “ποτέ πιά πόλεμος” καί τάχθηκε κατά οίασδήποτε ἔνοπλης ἐπέμβασης στή Συρία. Ο “Ποντίφικας” ζήτησε ἀπό τούς 1,2 δισεκατομμύριο παπικούς τοῦ κόσμου νά προσευχηθοῦν γιά τήν εἰρήνη στή Συρία στίς 7 Σεπτεμβρίου καί τόνισε ὅτι ὁ ἴδιος θά χοροστατήσει σέ εἰδική λειτουργία στό Βατικανό. Ο “πάπας” ζήτησε ἐπίσης ἀπό δλους τούς Χριστιανούς καθώς καί ἀπό τούς ὀπαδούς ἄλλων θρησκειῶν νά ἀκολουθήσουν τήν πρωτοβουλία τῶν παπικῶν στίς 7 Σεπτεμβρίου»³! Νά, ἡ ἐπιβεβαίωση γιατί καλεῖτε στήν Ασίζη κάθε χρόνο τούς ἐκπροσώπους ὅλων τῶν θρησκειῶν καί συμπροσεύχεστε στό ἐκεῖ πανθρησκειακό «θεϊκό μωσαϊκό», ἐπειδή πιστεύετε στήν ὑπαρξη καί ἄλλων «θεῶν» ἐκτός τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Καί κάτι ἄλλο πολύ σημαντικό: Ἐπειδή δέν πιστεύετε στήν ἀποτελεσματικότητα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, γιά νά μή γίνη ἡ εἰσβολή, ζητᾶτε τήν παρέμβαση καί τῶν ἄλλων «θεῶν», μέσω τῶν θρησκειῶν τους⁴!

1. Ιστολόγιο: takalyterotera.gr

2. «Πανθρησκειακή παράστασις εἰς τόν σταυρόν τοῦ Πάπα Φραγκίσκου»; Όρθόδοξος Τύπος 2-9-2013

3. Ιστολόγιο: ETHONOS.gr 1-9-2013.

4. «Ο Πάπας ἐζήτησε προσευχήν καί εἰς ἀλλοτρίους “Θεούς” διά τήν μή εἰσβολήν εἰς τήν Συρίαν»! Όρθόδοξος Τύπος (11-10-2013) 2.

12. Η προώθηση τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Είναι γνωστό, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι, γιά νά προωθήσετε τόν Παπικό Οἰκουμενισμό σας, στηρίζεστε καί πάλι στίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» καί συγκεκριμένα στό «Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ» (Unitatis Redintegratio) καί στήν μεταγενέστερη παπική ἐγκύκλιο τοῦ 1995 τοῦ «πάπα» Ἰωάννη Παύλου Β', «Ἴνα ὥστιν ἐν» (Ut unum sint).

Ἡ ἐκτενής αὐτή παπική ἐγκύκλιος διαιρεῖται σέ τρία βασικά κεφάλαια μέ εἰσαγωγή καί μέ προτρεπτικό ἐπίλογο. Τό πρῶτο κεφάλαιο ἀναφέρεται στό οἰκουμενικό χρέος τοῦ Παπισμοῦ (L'engagement œcuménique de l'Eglise Catholique). Τό δεύτερο κεφάλαιο ἀξιολογεῖ τούς καρπούς τῶν διμερῶν καί τῶν πολυμερῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως (Les fruits du Dialogue). Τό τρίτο κεφάλαιο ἀναζητεῖ μία ἀποτελεσματικότερη ὁδό Διαλόγου γιά τήν ἐπίσπευση τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μεταξύ τῶν χριστιανικῶν «Ἐκκλησιῶν» (Quanta est nobis via). Καί τά τρία κεφάλαια ἀξιοποιοῦν μέ μεγάλη συχνότητα τίς σχετικές ἀποφάσεις τῆς πρόσφατης Β' Βατικανῆς «συνόδου» καί εἰδικώτερα τό διάταγμα γιά τόν Οἰκουμενισμό (Unitatis Redintegratio), τίς καδικοποιημένες σχετικές ὁδηγίες τοῦ παπικοῦ «Οδηγοῦ γιά τόν Οἰκουμενισμό» (Directoire... sur l'œcuménisme), τίς συναφεῖς παπικές ἐγκυκλίους κ.ἄ¹.

Γιά ἐμᾶς, τούς Ὁρθοδόξους, Ἐκλαμπρότατε, ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει καταγνωσθῆ ὡς παναίρεση ὑπό τοῦ συγχρόνου ἀγίου γέροντος τῆς ἀδελφῆς Ἀγιοσαββιτικῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς καί Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός Ἰουστίνου Πόποβιτς, ὁ ὄποιος στό ἔξαίρετο σύγγραμμά του «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός» σημειώνει: «Ο Οἰκουμενισμός εἶναι κοινόν ὄνομα διά τούς ψευδοχριστιανισμούς, διά τάς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα τον εὑρίσκεται ἡ καρδία ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν Παπισμό. Όλοι δέ αὐτοί οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλαι αἱ ψευδοεκκλησίαι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἴρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἴρεσιν. Τό κοινόν εὐαγγελικόν ὄνομά τους εἶναι ἡ παναίρεσις»².

1. ΒΛΑΣΙΟΣ ΦΕΙΔΑΣ, «Η παπική ἐγκύκλιος Ut Unum Sint καί ὁ διάλογος Ὁρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἐτος ΟΒ' (1995), σσ. 585-87, 615-17, 660-63.

2. ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 224.

Πηγή καί μήτρα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τυγχάνει ἡ Μασονία, πού προωθεῖ δι’ αὐτοῦ τήν παγκόσμια θρησκεία τοῦ Ἐωσφορισμοῦ, ὅπως καί τῆς Μασονίας πηγή καί μήτρα εἶναι ὁ φρικώδης διεθνής Σιωνισμός¹, ὁ ὅποιος μετήλλαξε τόν θεϊσμό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τῶν Προφητῶν σέ αἰσχιστο Ἐωσφορισμό μέ τήν διαμονική Καμπαλά καί τό χυδαῖο Ταλμούδ, ἔργα τῶν διαμονιώντων Ραββίνων τοῦ ἐκπεσόντος Ιουδαϊσμοῦ καί τῆς ἰδεοληψίας τους περὶ τῆς διά τοῦ ἀναμενομένου εἰσέτι ψευδομεσσίου παγκοσμίου κυριαρχίας καί διακυβέρνησης.

Ο Οἰκουμενισμός κινεῖται σέ δύο ἐπίπεδα· σέ διαχριστιανικό καί σέ διαθρησκειακό. Ἐτσι, διαμορφώνεται ὁ διαχριστιανικός Οἰκουμενισμός καί ὁ διαθρησκειακός Οἰκουμενισμός, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν δύο ἀπό τίς βασικές κατευθύνσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ο μέν διαχριστιανικός Οἰκουμενισμός προωθεῖ τήν ἔνωση τῶν διαφόρων χριστιανικῶν αἵρεσεων (Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Αγγλικανῶν, Μονοφυσιτῶν) μέ τήν Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία μέ τό κριτήριο τοῦ δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ. Σύμφωνα μέ τήν οἰκουμενιστική ἀρχή τοῦ «διαχριστιανικοῦ δογματικοῦ συγκρητισμοῦ» οἱ δογματικές διαφορές μεταξύ αἵρετικῶν καί Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀπλῶς τυπικές παραδόσεις καί πρέπει νά παρακάμπτονται γιά τό καλό τῆς ἐνότητας τῆς «Ἐκκλησίας», ἡ ὅποια μπορεῖ νά ἐκφράζεται μέ τήν ποικιλία διαφόρων μιορφῶν καί θέσεων. Ο δέ διαθρησκειακός Οἰκουμενισμός, θεωρώντας ὅτι σέ ὄλες τίς θρησκείες ὑπάρχουν θετικά στοιχεῖα, προωθεῖ τήν ἔνωση μεταξύ αὐτῶν καί κυρίως μεταξύ τῶν λεγομένων τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου, τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Μουσουλμανισμοῦ καί τοῦ Ιουδαϊσμοῦ, δηλ. προωθεῖ τήν λεγομένη «πανθρησκεία». Σύμφωνα μέ τήν οἰκουμενιστική ἀρχή τοῦ «διαθρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ» πρέπει νά προβάλλωνται τά δῆθεν «κοινά θεολογικά σημεῖα», πού ὑπάρχουν σέ ὄλες τίς «μονοθεϊστικές θρησκείες», ὥστε νά οἰκοδομηθῇ ἡ θρησκευτική ἐνότητα τῆς Οἰκουμένης.

Ο Οἰκουμενισμός, γιά νά ύλοποιήσῃ τούς στόχους του, ἐφευρίσκει διάφορες θεωρίες, ὅπως τίς κακοδοξίες περὶ «Διευρυμένης Ἐκκλησίας, ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, βαπτισματικῆς θεολογίας, Παγκοσμίου ἀοράτου Ἐκκλησίας, τῶν κλάδων, τῶν δύο πνευμόνων, τοῦ δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ καί μαξιμαλισμοῦ, τῆς μεταπατερικῆς, νεοπατερικῆς, συναφειακῆς αἵρεσεως, τῆς εὐχαριστηριακῆς θεολογίας, τῆς μετασυνοδικῆς θεολογίας,

1. Ήμετέρα Ποιμαντορική ἐγκύκλιος ἐπί τῆς Κυριακῆ τῆς Ὁρθοδοξίας 2013, Αρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ο Οἰκουμενισμός χωρίς μάσκα, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Αθήνα 1988, σσ. 43-45, 107-108, ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Διακήρυξις διά τήν Μασονίαν, <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

τῶν ἐλλειματικῶν καί μή πλήρων «Ἐκκλησιῶν», τῆς περιεκτικότητος, τῆς ἐλλειματικῆς καί μή πλήρους μυστηριολογίας, τῆς μετατροπῆς τῆς οἰκονομίας σέ ἀκρίβεια καί δόγμα», οἱ ὅποιες, βεβαίως, τυγχάνουν ξένες καί ἀλλότριες τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς διδασκαλίας καί θεολογίας¹.

Ο Οἰκουμενισμός προβάλλει τούς συγχρόνους μεθοδευμένους καί ἐπιτηδευμένους ἀτέρμονες οἰκουμενιστικούς θεολογικούς διαλόγους, στούς ὅποιους κυριαρχεῖ ἡ ἐλλειψη ὁρθοδόξου ὄμολογίας, ἡ ἐλλειψη εἰλικρινείας τῶν ἔτεροδόξων, ὁ ὑπερτονισμός τῆς ἀγάπης καί ὁ ὑποτονισμός τῆς ἀληθείας, ἡ ἀπόκρυψη καί ἡ παραποίηση τῶν Γραφικῶν χωρίων, ίδια τοῦ κατά Ἰωάννην «ἴνα ἐν ὧσιν καθώς ἡμεῖς» (Ιω. ΙΖ' 11), ἡ πρακτική τοῦ νά μή συζητοῦνται αὐτά πού χωρίζουν, ἀλλά αὐτά πού ἐνώνουν, ἡ ἀμβλυνση τῶν ὁρθοδόξων κριτηρίων, ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώριση ἐκκλησιαστικότητος, ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἱερωσύνης, Χάριτος, μυστηρίων, ὁ διάλογος ἐπί ἵσοις ὅροις, ἡ ἀμνήστευση, ἀθώωση καί ἐπιβράβευση τοῦ Δούρειου Ἰππου τοῦ Παπισμοῦ, τῆς ἐπαράτου καί δαιμονικῆς Ούνιας, ἡ συμμετοχή στό παμπροτεσταντικό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ μᾶλλον τῶν αἰρέσεων, ἡ ὑπογραφή κοινῶν ἀντορθοδόξων ἀνακοινωθέντων, δηλώσεων καί κειμένων δίχα Συνοδικῆς διαγνώμης καί ἀποφάσεως (π.χ. Λίμα Περού Νοτίου Αμερικῆς 1982, Balamand Λιβάνου 1993, Σαμπεζύ Έλβετίας 1994, Porto Alegre Βραζιλίας 2006, Ραβέννας 2007 κ.ἄ.) καί οἱ συμπροσευχές².

Ο Οἰκουμενισμός υἱοθετεῖ καί νομιμοποιεῖ ὅλες τίς αἰρέσεις ὡς «Ἐκκλησίες» καί προσβάλλει τό δόγμα τῆς Μιᾶς, Αγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αναπτύσσει, διδάσκει καί ἐπιβάλλει νέο δόγμα περὶ Ἐκκλησίας, νέα ἐκκλησιολογία, σύμφωνα μέ τήν ὅποια καμμία Ἐκκλησία δέν δικαιοῦται νά διεκδικήσει ἀποκλειστικά γιά τόν ἐαυτό της τόν χαρακτήρα τῆς Καθολικῆς καί ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Κάθε μία εἶναι ἔνα κομμάτι, ἔνα μέρος, ὅχι όλοκληρη ἡ Ἐκκλησία. Όλες μαζί ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία. Μέ τόν τρόπο, ὅμως, αὐτό γκρεμίζει τά ὅρια μεταξύ ἀληθείας καί πλάνης, Ὁρθοδοξίας καί αἰρέσεως καί ἐπιδίδεται ἄριστα στό ἀγώνισμα τῆς κατεδαφίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ο Οἰκουμενισμός ἔξισώνει ὅλες τίς θρησκείες μέ τήν μοναδική, θεόθεν ἀποκαλυφθεῖσα ἀπό τόν Ἀναστάντα Χριστό θεοσέβεια, θεογνωσία καί κατά Χριστόν ζωή. Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἀναιρεῖ τό δόγμα τῆς μοναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ σωτηριώδους ἀποκαλύψεως καί οἰκονομίας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς καί τῆς ἐν συνεχείᾳ πραγματώσεως

1. Ημετέρα Ποιμαντορική ἐγκύκλιος ἐπί τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας 2013.

2. Ο Οἰκουμενισμός, ἔκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικῆς 2004, σσ. 11-18.

τοῦ σωτηριώδους Αὐτοῦ ἔργου ἀπό τήν Μία καὶ Μοναδική, Ἀγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία, διά τοῦ ἐνεργοῦντος σέ Αὐτή Ἀγίου Πνεύματος. Ως ἐκ τούτου συνεπάγεται ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός καθίσταται στίς ἡμέρες μας ἡ μεγαλυτέρα ἐκκλησιολογική αἵρεσις ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἐπειδὴ ἐξισώνει ὅλες τίς θρησκείες καὶ τίς πίστεις¹.

Ο Οἰκουμενισμός ἀμφισβητεῖ ἔμπρακτα τήν ὁρθοδοξιπατερική παράδοση καὶ Πίστη, σπέρνει τήν ἀμφιβολία καὶ τήν σύγχυση στίς καρδιές τοῦ ποιμνίου καὶ κλονίζει πολλούς φιλοθέους ἀδελφούς, ὀδηγώντας σέ διαιρέσεις καὶ σχίσματα καὶ παρασύρει ἔνα μέρος τοῦ ποιμνίου στήν πλάνη καὶ δι' αὐτῆς στόν πνευματικό ὄλεθρο².

Ο Οἰκουμενισμός ἐν τέλει ἀποτελεῖ μέγιστο ποιμαντικό καὶ σωτηριολογικό πρόβλημα, διότι κλονίζει συνθέμελα, ἀκυρώνει τήν σωτηρία καὶ τήν κατά Χάριν θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Ό κίνδυνος, βεβαίως δέν ἀφορᾶ στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δέν πρόκειται νά καταστραφῇ, ἀφοῦ εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, ἔχει Κεφαλή τὸν Χριστό, εἶναι ὁ Χριστός ὁ εἰς τοὺς αἰώνας ἐπεκτεινόμενος «καὶ πύλαι Ἄδον, οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»³, ἀλλά στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, στούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν νά χαθοῦν, ὅταν χαθῇ ἡ ὁρθή πίστη, ἡ Ὁρθοδοξία, καὶ ἐπικρατήσουν ἡ αἵρεση καὶ ἡ πλάνη⁴.

13. Ἡ ἐπάρσατος καὶ δαιμονική Οὐνία

Ἀναπόσπαστο μέρος τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου ἀποτελεῖ καὶ τό Διάταγμα «Orientalium Ecclesiarum», τό «Διάταγμα γιά τίς Ανατολικές Καθολικές Ἐκκλησίες», τίς οὐνιτικές δηλαδή, τίς ὁποῖες ἀναγνωρίζει καὶ προασπίζεται μέ κάθε ἐπισημότητα, μέ πρόθεση νά ἀναβαθμίσῃ τό ρόλο τους μέσα στήν «Καθολική Ἐκκλησία»⁵. Πρόκειται γιά τήν γνωστή οὐνιτικοῦ τύπου «ἐνότητα», μέ τόν ἀμοιβαῖο ἐμπλουτισμό τῶν δύο παραδόσεων, τήν ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ, ἡ ὁποία προπαγανδίζεται κατά κόρον καὶ στίς μέρες μας. Ἐνότητα δηλ., ὅχι στήν πίστη καὶ τήν

1. ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Ὁμολογία Πίστεως κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Ιούλιος 2009, σσ. 23-24.

2. Ὁ.π., σσ. 25-26.

3. Ματθ. 16,18

4. Πρωτοπρεσβ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Κινδυνεύει τώρα σοβαρά ἡ Ὁρθοδοξία», Θεοδρομία Θ1 (Ιανουάριος-Μάρτιος 2007) 89-94.

5. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΙΔΗΣ, «Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀνοίγει τήν Ἐκκλησία στό μέλλον. Β' Βατικανή Σύνοδος - Ἐποχή συμφιλίωσης καὶ διαλόγου», περιοδικό Ἀνοιχτοί Ορίζοντες, τεῦχος 1028, Δεκέμβριος 2005, http://ao.cen.gr/anoriz1028/AnOriz1028_19.htm

ἀλήθεια, ἀλλά μία συγκρητιστικού τύπου συγχώνευση, μία ἀπορρόφηση, οὐσιαστικά, τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν Παπισμό, χωρὶς αὐτός νά ἀποβάλει καμμία ἀπό τίς αἰρετικές πλάνες του.

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι ἡ Οὐνία ἔχει καταδικασθῆ ἀπερίφραστα σέ «συννοδικές ἀποφάσεις πασῶν ἀνεξαιρέτως τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,... ὡς εἶναι ἡ ὄμόφωνος ἀπόφασις τῆς Γ' Προσυννοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως (1986)», ἀλλά καί στό Freising τοῦ Μονάχου τό 1990 μέ τίς ὑπογραφές μάλιστα καί παπικῶν θεολόγων¹. Ἡ ὁποιαδήποτε ἀθώωση τοῦ Δούρειου Ἰππου σας, τῆς ἐπαράτου καί δαιμονικῆς Οὐνίας καί ἡ ἀπόδοση ἐκκλησιαστικῆς ἀναγνωρίσεως σ' αὐτή (κείμενο τοῦ Balamand 1993), δέν ἀποτελεῖ πανορθοδόξη ἀπόφαση καί συνιστᾶ ὡμή περιφρόνηση τῶν ὄμοφώνων Πανορθοδόξων ἀποφάσεων, πού ζητά καταδικάζουν τήν Οὐνία.

Δέν μπορεῖ, βεβαίως, κανείς νά ξεχάσῃ τά βάρβαρα ἐγκλήματά σας, τῶν Παπικῶν, στήν Σερβία κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καί τήν ἐξολόθρευση χιλιάδων Σέρβων Ὁρθοδόξων, στήν ὅποια συμμετεῖχαν παπικοί οὐνίτες Οὐστάσι κληρικοί, μοναχοί κ.λπ, οἱ ὅποιοι ἔδρασαν ὑπό τήν καθοδήγηση τοῦ «Ἀγίου» του Βατικανοῦ «Ἄρχιεπισκόπου τῆς γενοκτονίας» τῶν Σέρβων Ἀλούϊσίου Στέπινατς. Οὔτε μπορεῖ νά λησμονηθῆ τό γεγονός ὅτι τό Βατικανό συμμετεῖχε ἐμμέσως, στίς πολεμικές ἐπιχειρήσεις (1990-1992 καί 1998) διαλύσεως τῆς Γιουγκοσλαβίας εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Σερβίας.

Ἡ ἀνέντιμος καί προκλητική συμμετοχή τοῦ Οὐνίτου ψευδοδιακόνου καί τῶν Οὐνιτῶν ψευδεπισκόπων, ἡ ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου στά Ἑλληνικά ἀπό Οὐνίτη «κληρικό», ἡ παρουσία τῶν Οὐνιτῶν στήν κατακόμβη τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἀγίου Πέτρου², κατά τήν «ἐνθρόνισή» σας, Ἐκλαμπότατε, πού γιά μία εἰσέτι φορά ἐπέρρωσαν τό διαρκές ἐγκλημα τῆς Οὐνίας καί τόν ἀντίχριστο βιασμό τῆς ἀμωμήτου μας Ἐκκλησίας³ καί ἡ ἐπιμονή τοῦ Βατικανοῦ στήν Οὐνία, τήν πιό ἐπαίσχυντη δηλαδή μορφή προσηλυτισμοῦ καί πολεμικῆς κατά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποκαλύπτει τόσο τό ἀληθινό του πρόσωπο ὅσο καί τόν βαθμό τῆς διγλωσσίας, μέ τήν ὅποια δέν παύει νά συμπεριφέρεται ἐναντί τῶν Ὁρθοδόξων.

1. Πρωτοπρεσβ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, *Οὐνία*· ἡ καταδίκη καί ἡ ἀθώωση, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλονίκη 2002.

2. Η οὐνιτική παρουσία καί συμμετοχή στήν ἐνθρόνιση τοῦ Πάπα Φραγκίσκου δείχνει τί ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖ ὁ Παπισμός, http://aktines.blogspot.gr/2013/03/blog-post_27.html

3. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν, Οἱ σχέσεις τοῦ Πάπα μέ τήν Δικτατορία τῆς Ἀργεντινῆς, 22-3-2013.

Τό παραπάνω γεγονός είναι μέρος ένός έπικοινωνιακού σχεδίου του Βατικανού, για νά αλλάξει τό άρνητικό κλίμα εις βάρος του και νά έντυπωσιάσει τόν άμυητο πιστό όρθόδοξο λαό περί τά δογματικά. Πραγματικός στόχος τής ένέργειάς σας αύτής ήταν νά ένισχύσετε τήν έν Έλλαδι Ούνια, τήν όποια άναβάθμισε ό παραιτηθείς έκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' μέ τήν έγκατάσταση τού «έπισκόπου» τῶν Ούνιτῶν στήν Αθήνα (όδός Αχαρνῶν) κ. Δημητρίου Σαλάχα το 2008.

Από τά κατευθυνόμενα έλληνικά ΜΜΕ ή άναγνωση τοῦ Εὐαγγελίου στα έλληνικά ἀπό Ούνιτη «ίερέα» σχολιάστηκε θετικά ως μία πράξη τιμῆς ἀπό μέρους σας, Έκλαμπρότατε, πρός τόν παρόντα στήν «ένθρόνισή» Σας Παναγιώτατο Οίκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Τό ότι ἐπιλέχθηκε ὅμως κάποιος ἀπό τό ούνιτικό ίερατεῖο, γιά νά διαβάσῃ τό εὐαγγέλιο σέ μία τέτοια κορυφαία στιγμή γιά τόν Παπισμό, προφανῶς στέλνει καί ἄλλα μηνύματα πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις. Άλλωστε οί συμβολισμοί σέ μία τέτοια τελετή, τήν όποια παρακολουθοῦν ζωντανά ἔκατομμύρια ζευγάρια μάτια, δέν είναι τυχαῖοι, ὅπως καί ό σημαντικότατος ἀριθμός Ούνιτῶν στήν τελετή δέν ἔμεινε χωρίς σχολιασμό.

Ἐπειδή, λοιπόν, σέ αύτές τίς περιπτώσεις οί συμβολισμοί ἔχουν πάντα καί ἔνα ίστορικό ἀντίκτυπο, θά ήταν χρήσιμο νά ἀναφέρουμε ότι ἐδῶ καί αἰώνες τό θέμα τής Ούνιας ἀποτελοῦσε πάντα ἔνα ἀγκάθι στίς σχέσεις Όρθοδοξων καί Παπικῶν. Η ἀρχή τής Ούνιας βρίσκεται στή Σύνοδο τοῦ Λατερανοῦ τό 1215 καί στή Βούλα τοῦ Πάπα Ιννοκέντιου Δ'. Ωστόσο ἐπίσημα, κατά κάποιον τρόπο, ή Ούνια δημιουργήθηκε στήν Πολωνία ἀπό δύο Ἰησουΐτες, τόν Ποσεβίν καί τόν Σάργκα. Αύτοί οί δύο μοναχοί ἔθεσαν σέ ἐφαρμογή τήν Ούνια στήν Πολωνία. Κι αύτό γιά νά ἔκλατινίσουν τούς δορθοδόξους τής Πολωνίας καί τής Νοτιοδυτικῆς Ρωσίας. Σέ αύτό τούς βοήθησε καί ό βασιλιάς τής Πολωνίας Σιγισμοῦνδος Γ', τόν όποιο αύτοί οί δύο Ἰησουΐτες τόν ἀνέθρεψαν μέχρι πού ἔφθασε στόν 21° χρόνο τής ἡλικίας του. Η πολωνολατινική λέξη Unia, πού σημαίνει ἔνωση, χρησιμοποιήθηκε, γιά νά χαρακτηρισθή ή “ένωτική” κίνηση τῶν «Ἀνατολικῶν Όρθοδοξων Ἐκκλησιῶν», δηλ. τῶν Ούνιτικῶν μέ τόν πάπα. Ἐσεῖς, οί Ἰησουΐτες, συλλάβατε καί ἐφαρμόσατε αύτό τό σχέδιο γιά τήν ἔνωση τῶν Όρθοδοξων μετά τής Παπικῆς αἰρέσεως.

Ἡ ἴδια προσπάθεια ἐπεκτάθηκε ἀργότερα στούς Κόπτες, στούς Νεστοριανούς, στούς χριστιανούς τοῦ Μαλαμπάρ, στούς Μαρωνίτες καί γενικῶς σέ ὄλους τούς χριστιανούς, πού δέν ἀκολουθοῦσαν τόν πάπα. Η ἔνωση γιά τόν Παπισμό είναι τό πρόσχημα. Πίσω ἀπό αύτό τό πρόσχημα, ὅμως, ὑπάρχει ή πρόθεση τής ύποταγῆς στόν πάπα. Μέ τόν ύποτιμητικό καί

ἀρνητικά χρωματισμένο δρός «Ούνια» ἐννοεῖται ἀπό τήν πλευρά τῆς Ὁρθοδοξίας «τό θρησκευτικό καὶ πολιτικό σχῆμα, πού δημιουργήθηκε ἀπό τοὺς ἰθύνοντες τοῦ Παπισμοῦ γιὰ τὸν ἐκδυτικισμό τῆς μὴ λατινικῆς Ἀνατολῆς, τήν πνευματική καὶ πολιτική δηλαδή ὑποταγή της στήν ἐξουσίᾳ τοῦ Πάπα. Η Ούνια θεωρεῖται ἐπικίνδυνη καὶ αἱρετική γιὰ τήν Ὁρθοδοξία. Οἱ κληρικοὶ ἔχουν ἀμφίεση Ὁρθοδόξου κληρικοῦ. Φοροῦν ράσο, καλυμμαύχι. Ἐχουν γένια. Τέλεια ἐμφάνιση ὁρθοδόξου κληρικοῦ. Οἱ «ἐκκλησίες» τους εἶναι καθ' ὅλα ὁρθόδοξες. Λείπουν ἐκεῖνα τὰ ψυχρά ἀγάλματα, πού δίνουν τήν εἰκόνα καὶ τήν αἰσθηση εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ. Αντὶ γιὰ ἀγάλματα ἔχουν ἀγιογραφίες. Καὶ ἡ ὄλη δομή τοῦ ναοῦ, ἐσωτερικά καὶ ἐξωτερικά, ὁρθόδοξη. Η «Θεία Λειτουργία» τελεῖται στή γλώσσα κάθε ἔθνους, στό ὅποιο δρᾶ πάντα προσηλυτιστικά ἡ Ούνια. Κανεὶς ἀπλός χριστιανός ὁρθόδοξος δέν θά μποροῦσε νά ὑποπτευτεῖ τίποτε τό ξένο πρός τήν Ὁρθοδοξία. Ἔτσι, θά μποροῦσαν ἀπλοὶ χριστιανοί νά συμβουλεύονται οὐνίτες ἵερεῖς καὶ νά ἐκκλησιαζονται ἀκόμα σέ οὐνιτικές ἐκκλησίες. Εἶναι, ὅπως τούς ὀνομάζει σέ ἐγκύκλιό τον ὁ Πατριάρχης Ιωακείμ Γ', «λύκοι ἐν σχήματι προβάτων». Η σαφής προώθησή τους καὶ ἡ ίστορική σύνδεσή τους μέ τό ἱησουϊτικό παρελθόν σας, Ἐκλαμπρότατε, δέν εἶναι τυχαῖα γεγονότα. Τά πρῶτα δείγματα ἀπό τήν ἐνθρόνισή σας δείχνουν ὅτι τούς ἐτοιμάζετε ἀναβαθμισμένο φόλο, κάτι πού μπορεῖ νά φέρει σοβαρά προβλήματα στό μέλλον. Η πιό βαθιά ἀνάλυση τῶν (κατά τά ἄλλα) θετικῶν πρώτων δειγμάτων, πού δώσατε ὅδηγει στό συμπέρασμα ὅτι χρειάζεται μεγάλη προσοχή στίς πρόωρες θριαμβολογίες»¹.

Εἶναι ήλιου φαεινότερον ὅτι ἡ Ούνια καταδικάζεται μέν διά τῶν λόγων ὡς μέθοδος ἐνώσεως, ἐπιβάλλεται ὅμως ἀπό τούς Παπικούς ὡς μοναδική ὁδός πραγματώσεως τῆς ἐνώσεως, συμφώνως πρός τίς ἀρχές τῆς Β'¹ Βατικανείου, καὶ γίνεται ἀνεκτή ἀπό τούς Ὁρθοδόξους. Απόδειξη εἶναι ἡ μετά τήν διακοπή τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν, λόγω τοῦ προβλήματος τῆς Ούνιας (Η' Συνέλευση, Βαλτιμόρη 2000), ἐπανέναρξη τοῦ Διαλόγου χωρίς νά λυθῇ τό πρόβλημα τῆς Ούνιας καὶ μάλιστα μέ τήν συμμετοχή τῶν Οὐνιτῶν στόν Διάλογο ὡς νομίμων συνομιλητῶν τῶν Ὁρθοδόξων. Ανεξαρτήτως δέ τῶν συμφωνουμένων στόν Διάλογο οἱ «πάπες» ὑποστηρίζετε τήν Ούνια. Εἶναι γνωστή ἡ σκανδαλώδης ὑπέρ τῆς Ούνιας παπική παρέμβαση στό ἔργο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, ἐξ αἰτίας τῆς ὅποιας ναυάγησε ὁ Διάλογος στήν Βαλτιμόρη. Ο πρώην ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' μέ ἐπιστολή τον πρός τόν Οὐνίτη «Ἄρχιεπί-

1. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, «Ο «ἐπικοινωνιακός» Πάπας καὶ ἡ παγίς μέ τούς Οὐνίτας», ἐφημερίδα Δημοκρατία 30-3-2013 καὶ Ὁρθόδοξος Τύπος 12-4-2013.

σκοπο» τῆς Οὐκρανίας Λιουμπομίρ Χούζαρ ἐγκωμίασε τοὺς ἀγῶνες τῶν Οὐνιτῶν γιά τήν διατήρηση τῆς ἰδιοπροσωπίας τους καὶ πρόσθεσε ύπέρ τῆς Οὐνίας τά ἔξῆς: «Μέσα στήν κοινωνία μέ τούς Διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, τῶν ὅποιων τήν ὄρατή ἐνότητα τήν ἐγγυᾶται ὁ Διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἡ Οὐκρανική Καθολική Κοινότητα, κατόρθωσε νά διατηρήσει ζωντανή τήν Τερή Παράδοση, στήν ἀκεραιότητά της. Γιά νά παραμείνει ἀθικτη σέ ὅλο της τόν πλοῦτο ἡ πολύτιμη αὐτή κληρονομιά τῆς "Παραδόσεως" ἐπιβάλλεται νά ἔξασφαλίσουμε τήν παρουσία καὶ τῶν δύο μεγάλων φορέων τῆς μοναδικῆς Παραδόσεως τοῦ (λατινικοῦ καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ)... Διπλή εἶναι ἡ ἀποστολή, πού ἔχει ἀνατεθεῖ στήν Ελληνοκαθολική Ἐκκλησία, πού βρίσκεται σέ πλήρη κοινωνία μέ τόν διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου· ἀπό τή μία πλευρά νά διατηρήσει ὄρατή μέσα στήν Καθολική Ἐκκλησία τήν ἀνατολική παράδοση· ἀπό τήν ἄλλη πλευρά νά εύνοήσει τή σύγκλιση τῶν δύο παραδόσεων, μαρτυρώντας ὅτι αὐτές ὅχι μόνο συνδυάζονται μεταξύ τους, ἀλλά καὶ ἀποτελοῦν μία βαθιά ἐνότητα μέσα στήν ποικιλία τους»¹. Ο ἴδιος ὁ ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος δέχθηκε τόν ἐν Ἑλλάδι Οὐνίτη «ἐπίσκοπο» Γρατιανουπόλεως, μέ τήν ὁμάδα τῶν παπικῶν Ἑλλήνων ἐπισκόπων, ὁ ὅποιος φωτογραφήθηκε μαζί τους μέ ἐμφάνιση Ὁρθοδόξου «ἀρχιερέως»². Ἐπίσης, ἀπό τήν Ἔφεσο, κατά τήν ἐπίσκεψη τοῦ κ. Βενεδίκτου τό 2006 στήν Τουρκία καὶ τό Φανάρι, ὑποστήριξε τήν Οὐνία, λέγοντας ὅτι: «κατ' αὐτόν ὁ καλύτερος τρόπος διά τήν ἐνότητα εἰς τήν Ἐκκλησίαν εἶναι αὐτός τῆς Οὐνίας»³. Οἱ Ὁρθόδοξοι στήν Γ' Πανορθόδοξο Σύνοδο δήλωσαν ὅτι «Οὐνία καὶ Διάλογος εἶναι ἀσυμβίβαστα ταυτοχρόνως»⁴.

Ἡ ἐπιμονή τοῦ Παπισμοῦ ὅχι μόνο νά διατηρεῖ τήν Οὐνία, ἀλλά καὶ νά τήν δραστηριοποιεῖ ἐν μέσαις Αθήναις μέσω τῆς Οὐνιτικῆς ἐνορίας τῆς Αγίας Τριάδος ύπό τήν ἡγεσία Οὐνίτου «ἐπισκόπου» (σά νά μήν ἔφθανε ὁ Λατīνος «ἐπίσκοπος» Ἀθηνῶν καὶ ὁ νούντσιος τοῦ πάπα) ἀποτελεῖ σκάνδαλο γιά τούς Ὁρθοδόξους, ὅχι μικρότερης σημασίας ἀπό τό σκάνδαλο τῆς Ιερᾶς Ἐξετάσεως καὶ τῆς συνυπάρξεως κοσμικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἔξουσίας στό πρόσωπο σας, Ἐκλαμπρότατε, παρά τήν ρητή ἐντολή τοῦ Κυρίου «ἀπόδοτε οὖν τά καίσαρος καίσαρι καὶ τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ»⁵. Τό γεγονός ὅτι ὁ Παπισμός ἐγκατέστησε οὐνιτικές «ἐκκλησίες» καὶ μεταξύ ὅλων τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς (Κοπτῶν, Αρμενίων, Μελχι-

1. Ἐφημερίδα Καθολική, φ. 3046/18-4-2006.

2. Ἐνθ' ἀνωτ., φ. 3060/14-11-2006.

3. Ὁρθόδοξος Τυπος, 8-12-2006.

4. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, Ὁρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, τόμ. II, «Δήλωση τῆς Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας στήν Γ' Πανορθόδοξο Διάσκεψη», Αθήναι 1965, σ. 38.

5. Μρκ. 12, 17.

τῶν, Συροϊακαβιτῶν, Ἀβησσυνῶν) ἀποδεικνύει, πέραν τῆς δολιότητος τῶν ἰδρυσάντων καί διατηρούντων τήν Οὐνία, καί τήν πρόθεση τοῦ Παπισμοῦ νά διατηρήσῃ τήν Οὐνία ώς μέθοδο, πρότυπο «ένώσεως» καί ἐπανόδου τῶν Ὁρθοδόξων καί τῶν λοιπῶν ἀνατολικῶν Χριστιανῶν στήν Ρώμη¹.

Στό μήνυμά σας, Ἐκλαμπρότατε, στήν Διαθρησκειακή Ἡμερίδα στίς 17-5-2013 στήν Κωνσταντινούπολη μέ θέμα «Ἡ θρησκευτική ἐλευθερία σήμερα», μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου συμπληρώσεως 1700 ἑτῶν ἀπό τήν ἔκδοση τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, εἴπατε: «Ἐλπίζω νά δῶ σύντομα τήν ἡμέρα, πού οἱ διαιρέσεις τῆς δεύτερης χιλιετίας θά εἶναι μόνιμα παρελθόν»².

Στήν ἀντιπροσωπεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Σινάπης κ. Ἀθηναγόρας, καί Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Πρόδορομος Ξενάκης), πού ἔφτασε στό Βατικανό, γιά νά συμμετάσχει στίς ἑορταστικές ἐκδηλώσεις τῶν Ἅγιων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, μεταξύ ἄλλων τονίσατε: «Εἶναι σημαντικό γεγονός τό ὅτι σήμερα εἴμαστε σέ θέση νά προβληματιστοῦμε ἀπό κοινοῦ, χωρίς νά ἀποσιωποῦμε αὐτά πού μᾶς χωρίζουν». «Ἡ ἀλληλοκατανόηση τῶν ἑκατέρωθεν παραδόσεων, μᾶς βοηθᾶ νά μαθαίνουμε καί γινόμαστε σοφότεροι», προσθέσατε. Σέ ἄλλο σημεῖο ἀναφερθήκατε στήν ἐνότητα, ὑπογραμμίζοντας ὅτι «γνωρίζουμε πολύ καλά πώς ή ἐνότητα εἶναι δῶρο Θεοῦ». «Πρέπει νά προσευχόμαστε συνεχῶς γιά τήν πραγματοποίηση τῆς ἐνότητας», ἀναφέρατε χαρακτηριστικά. Ἐπίσης, τονίσατε ὅτι «ή ἐνότητα μεταξύ τῶν Χριστιανῶν εἶναι μία ἀνάγκη, πού δέν μπορεῖ νά ἀγνοηθεῖ». «Μία βασική συμβολή στήν ἀναζήτηση τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξύ Καθολικῶν καί Ὁρθοδόξων προσφέρεται ἀπό τήν Μικτή Ἐπιτροπή τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου, Μητροπολίτη Ἰωάννη, καθώς καί ἀπό τόν σεβάσμιο ἀδελφό μου Καρδινάλιο Kurt Koch», ἀναφέρατε ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐξέλιξη τοῦ διαλόγου. Ἐπίσης, προσθέσατε: «Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά γιά τήν πολύτιμη καί ἀκούραστη ἀφοσίωσή σας. Η Ἐπιτροπή ἔχει ἥδη πολλά κοινά κείμενα καί μελετᾶ τώρα τό ενάσθητο θέμα, θεολογικά καί ἐκκλησιολογικά, τήν σχέση μεταξύ τοῦ πρωτείου καί τῆς συνοδικότητας στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας». «Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ή προσπάθεια τοῦ ἀπό κοινοῦ προβληματισμοῦ, εἶναι τόσο πολύπλοκη καί ἐπίπονη, καί εὔχομαι νά ἀποδώσει καρπούς στό μέλλον», ὑπογραμμίσατε. Τέλος, τονίσατε ὅτι «δέν πρόκειται γιά συμβιβασμό τῶν

1. Αρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ανησυχία γιά τήν προετοιμαζομένη ἀπό τό Βατικανό ἐνωση Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

2. http://aktines.blogspot.gr/2013/05/blog-post_1447.html#more

δύο Ἐκκλησιῶν μέσω ἑνός θεολογικοῦ μινιμαλισμοῦ, ἀλλά στήν ἀποδοχή τῆς κοινῆς ἀληθείας τοῦ ζῶντος Χριστοῦ»¹.

Θά πρέπει νά γνωρίζετε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ύπάρχουν πολλά μοντέλα καί σχήματα ἐπανενώσεως, οὔτε ισχύει ἡ ἔνωση τύπου Ούνιας (οὐνιτική ἔνωση), πού θέλετε νά ἐπιβάλετε, σύμφωνα μέ τήν ὅποια κάθε «όμολογία» θά κρατήσῃ τά ὅποια δικά της ἐκκλησιαστικά ἥθη καί ἔθιμα, δέν θά ἀλλάξῃ τίποτα, μόνο πού θά πρέπη νά ἀναγνωρίσῃ τό οἰκουμενικό-παγκόσμιο πρωτεῖο ἔξουσίας Σας καί νά Σᾶς μνημονεύει στά δίπτυχα καί τίς ἀκολουθίες. Γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ύφίσταται μονάχα ἔνα καί ἀποκλειστικό μοντέλο καί σχῆμα ἐπανενώσεώς σας μέ τήν Καθολική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, τό ὅποιο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν μετάνοιά σας, τήν ἐπίσημη ἀποκήρυξη τῶν αἱρέσεων καί τῶν πλανῶν σας, τήν δημόσια ὄμολογία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καθ' ὅλοκληρίαν καί τήν ἐπιστροφή σας στήν Μία, Αγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία².

Μελετώντας κάποιος προσεκτικά τά στάδια, πού ἀκολουθοῦνται στίς σχέσεις Ὁρθοδόξων καί παπικῶν διακρίνει ὅτι ύπάρχει σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ, τό ὅποιο σταδιακά ἐφαρμόζεται μέχρι νά πραγματοποιηθῇ ἡ «ἔνωση». Γιά σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ πρός προώθηση ἔνώσεως Ὁρθοδόξων καί παπικῶν ἔγραφε ὁ μακαριστός καθηγητής Ιωάννης Καρμίρης: «Ο πάπας Παῦλος ΣΤ' καί οἱ περὶ αὐτὸν παπικοί θεολόγοι ἐξεπόνησαν ἐν καλῶς μελετηθέν εὐρύτατον πρόγραμμα ρωμαιοκεντρικού Οἰκουμενισμοῦ, σύμφωνον πρός τήν Λατινικήν Ἐκκλησιολογίαν»³. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος διευκρινίζει τό εἶδος τῆς σχεδιαζομένης ἔνώσεως: «οἱ παπικοί ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἀφήνουσι νά νοηθῇ, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δύναται νά ἔνωθῇ μετά τῆς παπικῆς δί' ἐνός εἴδους ἔνώσεως ὅμοίου ἢ παραλλήλου πρός ἐκεῖνο, τό ὅποιον ύφίσταται μεταξύ αὐτῆς καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὅμάδων τῶν Ούνιτῶν»⁴. Άλλα καί ὁ μακαριστός π. Ιωάννης Ρωμανίδης εἶχε ἀποκαλύψει ὅτι παπικός «ἐπίσκοπος» τοῦ εἶχε ἐκμυστηρευθῆ ὅτι, κατά τό σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ἔνωση δέν θά γίνει ἐκ τῶν ἀνω, δηλαδή τῶν ἐπισκόπων, τῶν θεολόγων καί τῶν

1. «Πάπας Φραγκίσκος: Πρέπει νά προσευχόμαστε γιά τήν ἐνότητα», <http://www.romfea.gr/epikairotita/17714-2013-06-28-13-54-40>, http://aktines.blogspot.gr/2013/06/blog-post_4423.html

2. http://anavaseis.blogspot.gr/2013/06/blog-post_9159.html

3. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, Ὁρθόδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός, τόμ. ΙΙ, Αθῆναι 1965, σ. 170.

4. Σεβ. Μητρ. Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, «Ὁρθόδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός. Ὁ ἀρχαίονος Θεολογικός Διάλογος. Γεγονότα καί σκέψεις», ἐν περιοδ. Θεολογία, τ. 53 (1982), σ. 77.

διαλόγων, ἀλλά μᾶλλον μέσω τοῦ λεγομένου λαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δηλαδή τῶν ἀμοιβαίων ἐπαφῶν καὶ τῆς σταδιακῆς ἐφαρμογῆς τῆς μυστηριακῆς διακοινωνίας (intercommunio), η ὅποια ἀπό τήν Ρώμη καὶ τούς ὁρθοδόξους οἰκουμενιστές ἥδη ἐφαρμόζεται¹.

Συμφώνως πρός τό πρόγραμμα τοῦ παπικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔγιναν ἥδη τά ἀκόλουθα βήματα:

α) Ἡ ἀντικανονική ἄρση τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054 ἀπό τὸν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κυροῦ Αθηναγόρα καὶ τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ', χωρίς νά εἶχουν ἀρθῆ οἱ δογματικές διαφορές.

β) Ἡ ἀνταλλαγή ἐπισκέψεων τῶν Προκαθημένων καὶ ἡ παραχώρηση ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ ἀγίων Λειψάνων. Ἐτσι δίνεται ἡ ἐντύπωση ὅτι τὸ Βατικανό διάκειται φιλικῶς ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων.

γ) Ἡ ἔναρξη τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου ἀπό τά ἐνοῦντα. Μέ τὸν τρόπο αὐτό ἡ Μικτή Θεολογική Ἐπιτροπή τοῦ Διαλόγου, διά σειρᾶς κοινῶν κειμένων, τά ὅποια περιεῖχαν τότε σπέρματα ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως τῆς αὐτῆς πίστεως, τῶν αὐτῶν εἰσαγωγικῶν μυστηρίων, τῆς αὐτῆς ιερωσύνης καὶ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Παπικῶν, ἐν γένει τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν δύο Ἑκκλησιῶν ὡς «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν», ἔφθασε ἐν τέλει μέ κάθε ἐπισημότητα, στό συμφωνηθέν κείμενο τῆς Ζ' Συνελεύσεως, τό «Κείμενο τοῦ Balamand» (23-6-1993), νά διακηρύξῃ τήν ἐκκλησιολογική τους ταυτότητα ὡς ἔξῆς: «Ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων καὶ τῆς Β' Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ἐκ νέου ἀνακάλυψη καὶ ἀξιοποίηση, τόσο ἀπό τοὺς Ὁρθοδόξους ὅσο καὶ ἀπό τοὺς Καθολικούς, τῆς Ἑκκλησίας ὡς κοινωνίας, ἄλλαξαν ριζικῶς οἱ προϋποθέσεις καὶ, ἄρα, καὶ οἱ θεμελιώδεις στάσεις. Καὶ ἀπό τίς δύο πλευρές ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτό πού ὁ Χριστός ἐνεπιστεύθη στήν Ἑκκλησία Τοῦ ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχή στά ἴδια μυστήρια, πρό πάντων στή μοναδική Ιερωσύνη πού τελεῖ τή μοναδική θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολική διαδοχή τῶν ἐπισκόπων- δέν δύναται νά θεωρῆται ὡς ἡ ἴδιοκτησία τῆς μίας μόνον ἀπό τίς Ἑκκλησίες μας. Στά πλαίσια αὐτά, εἶναι προφανές ὅτι κάθε εἴδους ἀναβαπτισμός ἀποκλείεται². Καὶ ὅλο αὐτό, δηλαδή ἡ ύπό τῶν Ὁρθοδόξων ἀναγνώριση τοῦ Παπισμοῦ ὡς πλήρους καὶ ἀληθοῦς «Ἐκκλησίας», ἔγινε παρά τήν ἐπιμελή διατήρηση τῶν δογματικῶν διαφοροποιήσεών της ἀπό τήν πίστη τῆς Ὁρθοδόξου Μιᾶς, Αγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἑκκλησίας!

1. Αρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, *Ἡ κρίσις Θεολογίας καὶ Οἰκουμενισμοῦ ἐν Η.Π.Α., Αθῆναι 1968*, σσ. 17-20.

2. *Ἐπίσκεψις*, τ. 496/1993.

Η ἔνωση, πού ἐπιχειρεῖται, ἔστω καὶ ἐάν καλῶς προετοιμάζεται ἐδῶ καὶ ἀρκετές δεκαετίες ἀπό τό Βατικανό, δέν θά γίνη ἀποδεκτή ἀπό πολλούς Ὁρθοδόξους καὶ θά συντελέσῃ στήν διάσπαση τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπειδὴ θά γίνη χωρίς νά ἐπιλυθοῦν οὐσιαστικά οἱ δογματικές διαφορές, χωρίς οἱ παπικοί νά ἀπαρνηθῆτε τά αἰρετικά δόγματα (*Filioque*, πρωτεῖο, κτιστή Χάρις κ.λπ), ἀλλά μέ ἐπανερμηνεία τους κατά τρόπο ἀνώδυνο γιά τό Βατικανό καὶ ἀποδεκτό ἀπό τούς Ὁρθοδόξους. Βέβαια ἡ ἐκκοσμικευμένη κοινωνία μας, πού γαλουχεῖται μέ τά συνθήματα τῆς παγκοσμιοποιήσεως καὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς, δέν ἔχει τήν δογματική εύαισθησία τῶν Ὁρθοδόξων, πού κάποτε ἀποδοκίμασαν τίς ἀποφάσεις τῆς «ένωτικῆς» Συνόδου Φεράρας-Φλωρεντίας. Υπάρχει ἐν τούτοις καὶ σήμερα ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, τό προφητικόν λεῖμμα τῶν συνειδητῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι θά ἀντισταθοῦν σέ κάθε μιօρφή ἐνώσεως, ἡ ὅποια δέν θά γίνη ἐν τῇ ἀληθείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Η ἀνησυχία πολλῶν Ὁρθοδόξων γιά ὅσα συνέβησαν τελευταῖα, ἀποδεικνύει ὅτι ή Ὁρθόδοξος συνείδησις λειτουργεῖ¹. Καὶ ξέρετε ὅτι αὐτοί οἱ ὄλιγοι θά εἶναι πάντοτε ή πλειοψηφία, διότι στήν Ἐκκλησία ἡ πλειοψηφία δέν ἀποτελεῖ μέγεθος ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς ἀλλά κοινωνίας μέ τήν Ἀλήθεια πού δέν εἶναι ίδεα ἡ ἀποψη ἀλλά πρόσωπο, ὁ ἐνσαρκωθείς Λόγος πού διεκήρυξε: «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή»· καὶ οὕτω «ἡ Ἀλήθεια» (Χριστός) καὶ ὁ εῖς εἶναι ἡ πλειοψηφία.

14. Πρωτεῖο καὶ Συνοδικότητα

Από τίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανείου Συνόδου διαπιστώνουμε ὅτι, ἐκτός ἀπό κάποια ἀνώδυνα καὶ ἐπιφανειακά ἀνοίγματα τοῦ Βατικανοῦ πρός τούς Ὁρθοδόξους, τό πρωτεῖο καὶ τό ἀλάθητο ὅχι μόνο δέν περιορίζονται ἡ τουλάχιστον ἀποσιωποῦνται, ἀλλά ἐνισχύονται ἔναντι τῆς Α' Βατικανείου «Συνόδου». «Η Β' Βατικάνειος "Σύνοδος"... δέν παρέλειψε νά ἐξάρη καὶ ἐνισχύση ἀκόμη περισσότερον καὶ τό παπικόν ἀξιωμα, μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα ὥστε ὑπό τινῶν ὑμνητῶν αὐτοῦ ἐν τῇ "Συνόδῳ" ἐδημιουργήθη ἡ ὑπόνοια ὅτι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι πλέον ὁ Χριστός, ἀλλ' ὁ

1. Αρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ανησυχία γιά τήν προετοιμαζομένη ἀπό τό Βατικανό ἔνωση Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155> καὶ «Η ἔνωσις τῶν "Ἐκκλησιῶν"», ἐν Θέματα Ἐκκλησιολογίας καὶ Ποιμαντικῆς, ἐκδ. Ι. Μ. Όσιον Γρηγορίου, Ἀγιον Ὁρος 1999, σσ. 53-60 καὶ Αρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ, «Περί ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐν ὁ Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος (ὁ οὐρανοδρόμος ὁδοιπόρος) 1884-1980, τ. I, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1980, σσ. 282-299.

Πέτρος καὶ μέσω αὐτοῦ ὁ Πάπας»¹. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἀνοίγματά της, «πρόκειται περὶ μεταβολῆς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ ἐμφανίσεως τῆς "Ἐκκλησίας" τῆς Ρώμης, οὐχί δέ περὶ ἐσωτερικῆς μεταβολῆς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῆς»². Τήν ἀμετακίνητη ἐμμονή τοῦ Παπισμοῦ στά δόγματά του βεβαιώνουν κατά καιρούς οἱ «πάπες» τῆς Ρώμης. Ο πρωτεργάτης καὶ ἐμπνευστής τῆς Β' Βατικανείου «Συνόδου» «πάπας» Ἰωάννης ΚΓ' στήν Ἐγκύκλιο Ἐπιστολή του «Ad Petri Cathedram» δίνει τόν σκοπό τῆς «Συνόδου» καὶ λέει: «Ἄσφαλῶς θά ἀποτελέσει θαυμαστήν μαρτυρίαν ἀληθείας, ἐνότητος καὶ ἀγάπης, ως ἐλπίζομεν, διά ὅσους διατελοῦν ἐν διαστάσει μετά τῆς Ἀποστολικῆς Ἐδρας, τῆς Ρώμης, καὶ θά εἶναι εὐχάριστος ἡ πρόσκλησις πρός ἀναζήτησιν τῆς ἐνότητος ὑπέρ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀπέτεινε θερμήν εὐχήν πρός τόν Οὐράνιόν τον Πατέρα»³. Ο «πάπας» Παῦλος ΣΤ' μέ τήν πρώτη, μετά τήν ἐκλογή του, ἐγκύκλιο «Ecclesiam suam» (6-8-1965) διαρκούσης τῆς Β' Βατικανείου δήλωνε: «ἀπατῶνται ὅσοι πιστεύοντιν, ὅτι ἡμεῖς θά ἀποστῶμεν τῶν προνομίων ἡμῶν, τά ὅποια θεόθεν ἐδόθησαν διά τοῦ ἀποστόλου Πέτρου»⁴. Καί ὁ «πάπας» Ἰωάννης Παῦλος Β' μέ τήν ἐγκύκλιο του «Lumen Orientalis» (25-3-1995) κινεῖται στήν ἴδια γραμμή, ὅπως σχολιάζει ὁ μακαριστός καθηγητής Ἰωάννης Παναγόπουλος: «Ἡ ἐγκύκλιος ἐπανέρχεται μέ ἀδιαλλαξίᾳ καὶ ἀκαμψίᾳ στίς διακηρύξεις περὶ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου... Κάθε συζήτηση γιά τήν ἐκκλησιαστική ἐνότητα προϋποθέτει τήν ἄνευ ὅρων ἀποδοχή τοῦ παπικοῦ πρωτείου, τό ὅποιο ὁ Θεός ἵδρυσε "ώς παντοτεινή καὶ ὀρατή ἀρχή καὶ θεμέλιο ἐνότητας"»⁵. Παρόμοιες θέσεις διατυπώνονται καὶ στήν παπική ἐγκύκλιο «Ut Unum Sint» (Ἴνα ὥσιν ἔν).

Στή σημασία τοῦ διαλόγου μέ τούς Ὁρθοδόξους, ἀλλά καὶ στό πῶς μπορεῖτε, ἐσεῖς, οἱ Παπικοί, νά "διδαχθῆτε" ἀπό τόν τρόπο, πού λειτουργεῖ τό συνοδικό σύστημα στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀναφερθήκατε σέ συνέντευξή Σας στό ἔγκριτο περιοδικό «La Civilta Cattolica» στίς 22-9-2013. Στή σχεδόν τριάντα σελίδων συνέντευξή Σας στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, Ὁρθοδόξια καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, τόμ. I, Αθῆναι 1964, σ. 25.

2. Ἔνθ' ἀνωτ., τόμ. II, Αθῆναι 1965, σ. 170.

3. ΠΑΠΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΓ', Ἐγκύκλιος Ἐπιστολή «AD PETRI CATHEDRAM», 29.6.59, Acta Ap. Sedis, Vol. LI, 22.7.1959, σσ. 497-531.

4. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 171.

5. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, «Τό Βατικανό καὶ ἡ Ἐνωση τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν», ἐφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 30-7-1995. Αρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ανησυχία γιά τήν προετοιμαζομένη ἀπό τό Βατικανό ἔνωση Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

περιοδικού¹ ἀναφερθήκατε, μεταξύ ἄλλων, καί στή σημασία τοῦ διαλόγου τῶν Ὁρθοδόξων μέ τούς Παπικούς. «Πρέπει νά κινηθοῦμε μαζί, οἱ ἀνθρώποι, οἱ ἐπίσκοποι καί ὁ πάπας. Η συνοδικότητα ἐκφράζεται σέ διάφορα ἐπίπεδα», τονίσατε. «Ἴσως εἶναι ὁ χρόνος νά ἀλλάξουμε τή μεθοδολογία τῆς Συνόδου, γιατί ἡ σημερινή κατάσταση μοῦ φαίνεται στάσιμη», συμπληρώσατε, λέγοντας πώς «αὐτό θά μπορούσε νά ἔχει καί μία οἰκουμενική ἀξία, ἵδιαίτερα μέ τούς ἀδελφούς μας Ὁρθοδόξους».

Τυπογραμμίσατε πώς ἀπό τούς Ὁρθοδόξους «θά μπορούσατε νά μάθετε περισσότερα γιά τήν Ἐπισκοπική Συνέλευση καί μέ βάση τήν παράδοση τῆς συνοδικότητος». Τονίσατε πώς «ἡ προσπάθεια ἐνός κοινοῦ προβληματισμοῦ, ὑπό τό πρῖσμα τοῦ τρόπου, μέ τόν ὅποιο διοικεῖτο ἡ Ἐκκλησία τούς πρώτους αἰῶνες, πρίν ἀπό τή διάσπαση Ἀνατολῆς καί Δύσης, θά δώσει καρπούς στό σήμερα. Μέσα ἀπό τίς οἰκουμενικές σχέσεις τό σημαντικό εἶναι ὅχι μόνο νά γνωριστεῖς καλύτερα, ἀλλά καί νά ἀναγνωρίσεις ὅτι τό Ἀγιο Πνεῦμα λειτουργεῖ καί στούς ἄλλους ώς μία δωρεά, ὅπως ἄλλωστε καί σέ ἐμας».

Σημειώσατε πώς ἐπιθυμεῖτε «νά συνεχιστεῖ ὁ προβληματισμός αὐτός, γιά τόν τρόπο μέ τόν ὅποιο λειτουργεῖ τό πετρίνειο πρωτεῖο, μία συζήτηση ἡ ὅποια ἔχει ἀρχίσει ἥδη ἀπό τό 2007 ἀπό τή Μικτή Ἐπιτροπή, ἡ ὅποια ἔχει φθάσει στήν ὑπογραφή τοῦ κειμένου τῆς Ραβέννας». «Εἶναι ἀνάγκη», ύπογραμμίσατε, «νά συνεχιστεῖ σέ αὐτήν τήν πορεία ὁ διάλογος»².

Αναφερόμενος στούς θεολογικούς Διαλόγους μετά τῶν Παπικῶν ὑποστηρίξατε: «Τό μεγαλύτερο πρόβλημα παραμένει τό θέμα τοῦ πρωτείου. Υπῆρχε καί ὑπάρχει πρωτεῖο στήν Ἐκκλησία, ἀλλά εἶναι θέμα ἐρμηνείας καί ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοῦ πρωτείου»³.

Ἡ ἐφημερίδα τῆς Ρώμης «Λά Ρεπούμπλικα», τής 7-4-2013, ἀνέφερε ὅτι εἰσήλθατε γιά πρώτη φορά στήν βασιλική ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Ιωάννη τοῦ Λατερανοῦ, στήν Αἰώνια Πόλη, γιά νά ἀναλάβετε ἐπισήμως καί τά καθήκοντα τοῦ «ἐπισκόπου» τῆς ιταλικῆς πρωτεύουσας καί σέ μία κίνηση ἐπαναπροσέγγισης μέ τούς Ὁρθοδόξους, δέν χαρακτηρισθήκατε «ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελῶνα πού ἐποπτεύει, ἀπό ψηλά, τό κτῆμα του», ὅπως εἶχε γίνει μέ τόν πρώην ἐκλαμπρότατο κ. Βενέδικτο. Τό νέο κείμενο, πού διαβάστηκε, ἀνέφερε ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, «προϊστασθε μέ ἀδελφοσύνη ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν καί μέ σταθερή γλυκύτητα ὁδηγεῖτε ὅλους πρός τίς ὁδούς τῆς ἀγιότητας». Σύμφωνα μέ τήν ἐφημερίδα, ὁ κύριος στόχος μέ τόν

1. Περιοδικό «La Civilta Cattolica» 3918/19-9-2013, σσ. 449-477.

2. Πάπας Φραγκίσκος: Θά μπορούσαμε νά διδαχθοῦμε πολλά ἀπό τούς ἀδελφούς Ὁρθοδόξους, <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19250-2013-09-22-11-38-26>

3. «Οἰκουμενικός Πατριαρχης: Ο Πάπας εἰς τό Φανάριον τόν Νοέμβριον τοῦ 2014», Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 1.

τρόπο αύτό είναι, ἀπό τήν μία νά ύπογραμμισθεῖ ὅτι ἐσεῖς «διαθέτε πρωτεῖο, πού πρέπει νά ἀσκεῖται, ὅμως, μέ πνεῦμα ἀδελφοσύνης καὶ ἐλέους. Ἀπό τήν ἄλλη, νά δοθεῖ μία ὥθηση γιά ὁμαδικότερη διακυβέρνηση τοῦ παπισμοῦ, μέ ἔνα νέο εἶδος ἐσωτερικῆς, ὅριζόντιας διοίκησης». Ὄπως παρατηρήθηκε, ἀπό τίς πρῶτες κιόλας ήμέρες μετά τήν ἐκλογή σας, Ἐκλαμπρότατε, προτιμᾶτε νά σᾶς ἀποκαλοῦν «ἐπίσκοπο Ρώμης» παρά «ποντίφικα» καί ύποδεικνύετε τήν ἐπιστροφή σ' ἔνα πρωτεῖο, πού ἀσκεῖται στά πλαίσια τῆς πίστης καί τοῦ ἐλέους καί ὅχι ὡς ἀπεριόριστη, γενική δικαιοδοσία. Τέλος, ὁ ἀναπληρωτής «ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης» κ. Ἀγκοστίνο Βαλίνι διάβασε ἐνώπιόν σας εὐχή «γιά νά μπορέσει νά σχηματισθεῖ, ἀπό τό ἔνα ἄκρο μέχρι τό ἄλλο, στήν γῆ, ἔνα μόνο ποίμνιο, μέ ἔνα μοναδικό ποιμένα»¹.

Ἡ προετοιμασία, προβολή καί ύποστριξη καινοφανῶν θεωριῶν, μέ τίς ὄποιες τό Filioque, τό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο ἔρμηνεύονται ἀπό τούς παπικούς, κατά τρόπο πού νά γίνουν ἀποδεκτά ἀπό τούς Ὁρθοδόξους, είναι ἐμφανής². Ὁ γνωστός παπικός «κληρικός» καί στέλεχος τοῦ Βατικανοῦ Πιέρ Ντυπρέ εἶχε πεῖ: «Τό Πρωτεῖο θά τό διατυπώσουμε μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε θά τό δεχθεῖτε».

Ἡ χαραχθεῖσα ἀπό τό Βατικανό γραμμή ἀκολουθεῖται μέ πιστότητα. Τονιζόταν μέχρι καί σήμερα καί ἀπό Ὁρθοδόξους θεολόγους ὅτι ύπάρχουν δογματικές διαφορές μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, χωρίς τήν ἐπίλυση τῶν ὅποιων δέν ἡμπορεῖ νά γίνη ἡ ἐνωση. Τώρα τονίζεται καί ἀπό Ὁρθοδόξους οἰκουμενιστές ὅτι δῆθεν ἔχουμε κοινή πίστη, κοινή παράδοση, καί ὅτι ύπό όρισμένες προϋποθέσεις θά μποροῦμε νά δεχθοῦμε τό πρωτεῖο: «Ἐχουμε τήν ἵδια πίστη καί τήν ἵδια παράδοση. Τό κύριο πρόβλημα πού πρέπει νά λύσουμε, είναι τό πρωτεῖο τοῦ “ἐπισκόπου” Ρώμης, δηλαδή ὁ ρόλος τοῦ “πάπα”, δήλωσε ὁ οἰκουμενιστής Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης. «Πιστεύω ὅτι μποροῦμε νά βροῦμε μία λύση. Πρόκειται περί τοῦ ἐπακριβοῦς καθορισμοῦ τῆς θέσεως τοῦ “ἐπισκόπου” Ρώμης στήν δομή τῆς παγκοσμίου Ἐκκλησίας. Οἱ Ὁρθόδοξοι είναι ἔτοιμοι νά δεχθοῦν τήν ἰδέα ἐνός παγκοσμίου πρωτείου καί, κατά τούς κανόνας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὁ “ἐπίσκοπος” Ρώμης ἦταν ὁ “primus” [...] Ἡ ἀσυμφωνία ἐμφανίζεται σέ ἔνα θεμελιώδες θέμα· Μπορεῖ ὁ “ἐπίσκοπος” Ρώμης νά παρεμβαίνει στήν ζωή τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν»; δήλωσε ἐπιπλέον καί πρόσθεσε: «Δέν μπορεῖ νά

1. «Ο Πάπας τείνει τό χέρι πρός τούς ὄρθοδοξους», ΑΜΠΕ http://www.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_kathremote_1_07/04/2013_492324 <http://www.amen.gr/article13233>

2. Αρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, «Καινοφανεῖς θεολογικές ἀπόψεις ἐν ὅψει τῶν διαλόγων», περιοδ. Παρακαταθήκη, τ. 43/2005. Ἐπίσης βλ. Ιερομ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, «Ἡ Ρωμαιοκαθολική Clarification (Διασάφησις) ἐπαναβεβαιώνει τό Filioque», περιοδ. Παρακαταθήκη, τ. 52/2007.

παρεμβαίνει χωρίς απόφαση εἰλημένη ἀπό κοινοῦ μέ τούς ἄλλους ἐπισκόπους. Μέ λίγα λόγια, ό “ἐπίσκοπος” Ρώμης πρέπει πάντοτε νά ἐνεργεῖ ἐν συμφωνίᾳ μετά τῆς συνόδου»¹. Θά θέλαμε κατ’ ἀρχήν ἐδῶ νά παρατηρήσουμε ὅτι ἡ συνείδηση τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἑκκλησίας οὐδέποτε ἀποδέχθηκε ὅτι μετά τό σχίσμα Ὁρθόδοξοι καὶ Παπικοί ἔχουμε κοινή πίστη καὶ κοινή παραδοση. Μάρτυρες τῆς συνειδήσεως αὐτῆς εἶναι μεγάλοι ἰεράρχες καὶ θεοφόροι Πατέρες, ὅπως ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου, ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἅγιορείτης, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, ὁ Δοσίθεος Τεροσολύμων, καὶ ἄλλοι πολλοί, καθώς καὶ οἱ Συνοδικές ἀποφάνσεις τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν κατά τά ἔτη 1848, 1868, 1895. Άλλα καὶ ὁ ἀπλός Ὁρθόδοξος λαός, παρά τά δεινά της Τουρκοκρατίας καὶ παρά τήν συστηματική λατινική προπαγάνδα καὶ τίς πιέσεις, πού κατά καιρούς ὑπέστη ἀπό τήν Ούνια, δέν ἐξώμοσε -έκτος ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων- ἀλλά ἔμεινε πιστός στά δόγματα καὶ τήν πίστη τῆς Ἑκκλησίας του².

Καλέσατε, Ἐκλαμπρότατε, τούς «ἐπισκόπους» τοῦ Βατικανοῦ (ἀνά τόν κόσμο) νά μελετήσουν τό Συνοδικό Σύστημα Λειτουργίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας, διότι ἀπό τήν μελέτη μπορεῖ νά ἐξαχθοῦν χρήσιμα συμπεράσματα. Πρόκειται γιά πραγματική «στροφή» τοῦ Βατικανοῦ ἥ γιά μία θεατρική παράσταση μέ σκοπό τήν ἐξαπάτηση τῶν Ὁρθοδόξων; Έάν ἡ στροφή εἶναι πραγματική, τότε ἐτοιμάζεστε νά παραιτηθεῖτε ἀπό ὅλα τά προνόμια σας, τό πρωτεῖο καὶ το ἀλάθητο (μέ τό τελευταῖο καθίστασθε ἐπίγειος Θεός, ἀφοῦ μόνο ὁ Θεός εἶναι ἀλάθητος), κάτι το ὅποιο εἶναι ἀδιανόητο, διότι ἔως σήμερα ὁ Παπισμός δέν ἔχει παραιτηθῆ ἀπό τίς αἰρέσεις του καὶ τίς κακοδοξίες. Έάν εἶναι θεατρινίστικη κίνηση, τότε αὐτή ὑπηρετεῖ τά σχέδια ἐξαπατήσεως τῶν Ὁρθοδόξων μέ σκοπό την διευκόλυνση τῶν σχεδίων γιά τήν ψευδοένωση Ὁρθοδόξων καὶ αίρετικῶν χριστιανῶν ἄνευ παραιτήσεως τῶν τελευταίων ἀπό τίς κακοδοξίες καὶ τίς αἰρέσεις τους³.

Ἡ προσέγγιση τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ κατευθυντήρια ὁδό τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» μέσω τῆς διακηρύξεως «Dominus Iesus». Ο καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεοσαλονίκης κ. Στυλιανός Τσομπανίδης, ἀναφέρει: «Μετά τή Β' Βατικανή ἡ προώθηση τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος καὶ διαλό-

1. Περιοδ. S.O.P. 318/2007.

2. Αρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιά τήν προετοιμαζομένη ἀπό τό Βατικανό ἔνωση Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

3. «Νέον ἐπικοινωνιακόν «κόλπο» τοῦ Πάπα»; Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 5

γου, καθώς καί ή συνεργασία μέ αλλες Ἑκκλησίες ἔγινε βασικό μέλημα τῶν τοπικῶν παπικῶν “Ἐκκλησιῶν” σέ πολλά μέρη τοῦ κόσμου. Παράλληλα ἀρχισαν διμερεῖς διάλογοι μέ τήν Ὀρθόδοξη Ἑκκλησία, τὸν Ἀγγλικανισμό καὶ τὸν Προτεσταντισμό¹. Ἐπίσης, τὸ διάταγμα «Unitatis Redintegratio» ἀνοίγει τίς πόρτες στή συνεργασία καί στό διάλογο μέ τίς ἄλλες χριστιανικές «Ἐκκλησίες», ἀνατρέποντας συγκρούσεις αἰώνων.

Στίς 14-4-2013 τά τηλεοπτικά δίκτυα μετέδωσαν εἰδήσεις γιά τήν ἐνδυματολογική ἀπλότητά σας, Ἐκλαμπρότατε, τονίζοντας ὅτι διαφέρετε καί ὡς πρός τήν συμπεριφορά, ἀλλά καί ὡς προς τὸν τρόπο ζωῆς ἀπό τοὺς προκατόχους σας. Τά φερορτάζ συμπληρώνουν ὅτι συστήσατε ἐπιτροπή, γιά νά ἀλλάξετε τὸν τρόπο διοικήσεως τοῦ Βατικανοῦ καί τῶν «Ἐκκλησιῶν» του σέ ὀλόκληρο τὸν κόσμο, προσθέτοντας ὅτι ἐπιθυμία σας εἶναι νά προσεγγίσετε τὸν ὁρθόδοξο τρόπο διοικήσεως καί λήψεως ἀποφάσεων (Συνοδικόν σύστημα). Προσευχόμαστε εἰλικρινῶς νά τό πράξετε. Ἀλλά, ἐάν πραγματικῶς θέλατε νά προσεγγίσετε τὸ ὁρθόδοξο πολίτευμα, θά μπορούσατε νά ἀποκηρύξετε τὸ «πρωτεῖο» ἢ τὸ «ἀλάθητο», τό ὅποιο σᾶς καθιστᾶ ήμίθεο. Οὔτε τό ἔνα κάνετε οὔτε τό ἄλλο, ἐνῶ δέν ἀφήνετε κάποιο ὑπονοούμενο ὅτι μελλοντικῶς θά ἀποκηρύξετε τήν μεγαλύτερη αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ, τό Φιλιόκβε, γιά νά ἐπιστρέψετε στήν Ὀρθοδοξία καί νά ἀναγνωρισθῆτε ὡς πραγματικός πατριάρχης ἐπίσκοπος τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης. Ἀρκεῖστε σέ ἐπικοινωνιακά τρύκ, γιά νά ἀλλάξετε τήν εἰκόνα τοῦ Βατικανοῦ καί νά παρασύρετε ἀμυήτους στά Ἐκκλησιαστικά καί δογματικά θέματα, Ὀρθοδόξους Χριστιανούς πρός τὸν Παπισμό².

Ἐκλαμπρότατε, ὄμιλεῖτε γιά τήν «εἰς βάθος ἀλληλογνωριμία τῶν παραδόσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν», τίς ὅποιες καί ὁ τελευταῖος πρωτοετής φοιτητής τῆς Θεολογίας τίς γνωρίζει! Ἐδῶ καί ἔνα σχεδόν αἰώνα διαλόγων οἱ «ἰθύνοντες» δέν τίς ἔμαθαν, καί πότε θά τίς μάθουν; Ἐπίσης, τόν «τρόπο ἀντίληψης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἔννοια τῆς Ἐπισκοπικῆς συνύπαρξης καί τῆς παράδοσης τῆς Συνοδικότητας» τή γνωρίζουμε πολύ καλά, ἀφοῦ εἶναι σαφέστατοι οἱ «ὅροι πίστεως» τῶν δύο τελευταίων Βατικάνειων «Συνόδων» τοῦ Παπισμοῦ, καί ἀπό τὸν τρόπο, πού ἀσκεῖτε τήν ἔξουσία σας³.

Ἡ δήλωσή σας, Ἐκλαμπρότατε, πώς «μέσα ἀπό τίς οἰκουμενικές σχέσεις τό σημαντικό εἶναι ὅχι μόνο νά γνωριστεῖς καλύτερα, ἀλλά καί νά

1. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΣΟΜΠΑΝΙΔΗΣ, «Ἡ διακήρυξη “Dominus Iesus” καί ἡ οἰκουμενική σημασία της», ἐκδ. Π. Πουρναρᾶς, Θεσ/κη 2008, σ. 77

2. «Νέα ἐπικοινωνιακά τρύκ ὑπό τοῦ Παπισμοῦ», Ὀρθόδοξος Τύπος 19-4-2013.

3. «Αἱ ἀπίστευται ἀερολογίαι τοῦ Πάπα Φραγκίσκου», Ὀρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

ἀναγνωρίσεις ὅτι τό Άγιο Πνεῦμα λειτουργεῖ καὶ στοὺς ἄλλους ὡς μία δωρεά, ὅπως ἄλλωστε καὶ σέ ἐμας», ἀποτελεῖ κι αὐτή πιστή ἐφαρμογή τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς «Συνόδου» καὶ Ἰδίως τοῦ «Διατάγματος περὶ Οἰκουμενισμοῦ», σύμφωνα μέ τό ὅποιο τό Άγιον Πνεῦμα λειτουργεῖ καὶ ἔκτος Ἐκκλησίας. Ἡ Β' Βατικανή ἐπεξέτεινε τήν ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιούργησε μία «νέα Ἐκκλησία», ἡ ὅποια συμπεριλαμβάνει καὶ αὐτούς τοὺς Ἰδίους τούς αἱρετικούς καὶ τούς σχισματικούς. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, λέγεται ἀπό σας ὅτι τό Άγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ μέσα στό πλαίσιο τῆς «νέας Ἐκκλησίας», ἄρα καὶ στούς αἱρετικούς καὶ σχισματικούς. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἔχετε ἀλλάξει τά κριτήρια, πού χρησιμοποιεῖτε γιά τήν ἀναγνώριση τῆς «νέας Ἐκκλησίας». Ἡ «νέα Ἐκκλησία» ὡς μυστηριακή ἐνότητα δέν βρίσκεται στήν ταυτότητα, πού στηρίζεται πάνω στή ἐνότητα τῆς πίστεως, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ιερωσύνης καὶ τῶν μυστηρίων. Ἡ νέα, ὅμως, αὐτή ἐκκλησιολογία σας, τῶν παπικῶν, ἔρχεται σέ σφοδρή σύγκρουση μέ τήν Άγιοπατερική Όμοφωνία (consensus patrum), σύμφωνα μέ τήν ὅποια δέν ύπάρχει Άγιον Πνεῦμα καὶ μυστηριακή Χάρις (καθαρική, φωτιστική καὶ ἀγιαστική ἐνέργεια) ἐκτός της Όρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄρα δέν ύπάρχει Άγιον Πνεῦμα στούς αἱρετικούς καὶ σχισματικούς.

Σέ πρόσφατη συνέντευξή σας, Έκλαμπρότατε, στό ἵταλικό περιοδικό «La Civiltà Cattolica», χωρίς ἴσως νά τό θέλετε, σας «ξέφυγε» πώς ὁ τρόπος διοίκησης τῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς χρειάζεται ἀλλαγή! «Ἴσως εἶναι ὁ χρόνος νά ἀλλάξουμε τή μεθοδολογία τῆς Συνόδου, γιατί ἡ σημερινή κατάσταση μοῦ φαίνεται στάσιμη», τονίσατε. Βλέπετε ὅτι ἡ ἀπολυταρχία τοῦ παπικοῦ θεσμοῦ «δέν τραβάει» πιά καὶ ψάχνετε τρόπους, γιά νά σώσετε τήν παπική παρασυναγωγή, ἡ ὅποια βουλιάζει συνεχῶς στόν ἀπίστευτο βούνο τῶν σκανδάλων, τά ὅποια ἀγγίζουν ἀκόμα καὶ αὐτά τά παπικά δώματα. Εἶναι όλοφάνερο πώς δέν μπορεῖτε πιά νά ἐλέγξετε τίς ισχυρές φυγόκεντρες τάσεις τῶν καρδιναλίων, οἱ ὅποιοι ἔπαψαν ἀπό καιρό νά σας ύπολογίζουν. Τά ἡθικά καὶ οἰκονομικά σκάνδαλα γίνονται πιά «κάτω ἀπό τή μύτη» σας! Ως καὶ ισχυρό «γκέϊ λόμπυ» δημιουργήθηκε στά ἄδυτα τοῦ Βατικανοῦ! Άλλα, τό πιό «νόστιμο», πού εἴπατε, εἶναι τό ἔξῆς: «Ἡ προσπάθεια ἐνός κοινοῦ προβληματισμοῦ, ύπό τό πρᾶσμα τοῦ τρόπου, μέ τόν ὅποιο διοικεῖτο ἡ Ἐκκλησία τούς πρώτους αἰῶνες, πρίν ἀπό τή διάσπαση Ανατολῆς καὶ Δύσης, θά δώσει καρπούς στό σήμερα». Άλλα, πρέπει «νά συνεχιστεῖ ὁ προβληματισμός αὐτός γιά τόν τρόπο, μέ τόν ὅποιο λειτουργεῖ τό πετρίνειο πρωτεῖο!» Βλέπετε τήν κατρακύλα τῆς αἱρέσεώς σας, βλέπετε καὶ τή λύση της, τήν ἐπιστροφή στήν Όρθοδοξία, ἀλλά

σᾶς προβληματίζει τό «πετρίνειο πρωτεῖο!» Μέ αλλα λόγια, αφοῦ δέν προτίθεστε νά έγκαταλείψετε «κοτζάμ πετρίνειο πρωτεῖο», ή κατάρρευση τοῦ σαθροῦ καί ἀμαρτωλοῦ παπικοῦ οἰκοδομήματος εἶναι προδιαγεγραμμένη.

Ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος εἶναι τό ἀνώτερο κριτήριο τῆς ἐκκλησιαστικότητος. Γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους ύψιστη μορφή ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος εἶναι ή Οἰκουμενική Σύνοδος. Κορυφή μας δέν εἶναι ἔνας ἀνθρωπος, ἔνας πάπας. Ἐδῶ εἶναι οὐσιαστική ἡ διαφορά μας μέ τόν Παπισμό. Οἱ προτεστάντες τά κατήργησαν ὅλα, καί εἶναι πιό ἔντιμοι ἀπό σᾶς, τούς παπικούς. Εἶναι πιό ἔντιμοι, γιατί δέ θέλησαν νά κρατήσουν τίποτε ἀπό τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί νά τό διαστρεβλώνουν. Ο Παπισμός, ὅμως, ὑποκατέστησε τήν Οἰκουμενική Σύνοδο μέ τόν «πάπα» καί τήν ἔκανε ὅργανο τοῦ Παπισμοῦ, θεραπαινίδα τῶν παπικῶν σχεδίων. Στήν Ὁρθοδοξίᾳ ύπάρχει καί θά ύπάρχη μέχρι τέλους τῆς ἴστορίας, ώς ύψιστος θεσμός στή ζωήν της, ή Οἰκουμενική Σύνοδος. Οἰκουμενική σημαίνει Σύνοδος ὅλου τοῦ κόσμου. Κατά τόν ὄρο τοῦ Ξενοφῶντος καί στό Ἑλληνικό Βυζάντιο, στήν Ἑλληνική, δηλαδή, Ρωμανία, ή λέξη Οἰκουμένη σημαίνει κατ' οὐσίαν τόν κόσμο, οἰκουμενικός διδάσκαλος, οἰκουμενικοί πατέρες κ.ο.κ. Ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, λοιπόν, εἶναι ή Σύνοδος ὅλου τοῦ κόσμου καί ἀντιμετωπίζει τά μεγάλα προβλήματα τῆς πίστεως καί τάξεως τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι προϋποθέτουν κρίσεις στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πού σημαίνει ὅτι ἀπειλεῖται ή σωτηρία. Καί τότε ἔρχεται ώς στόμα τῆς Ἐκκλησίας ή Οἰκουμενική Σύνοδος, γιά νά διακηρύξει, σέ κάθε περίπτωση, τήν σώζουσα Ἀλήθεια, σύμφωνα μέ τούς Άγιους Προφήτες, τούς Άγιους Αποστόλους, τούς Άγιους Πατέρες καί τίς Άγιες Μητέρες ὅλων τῶν αἰώνων¹.

“Οπως τονίσθηκε στήν Θεολογική καί ἐπιστημονική ἡμερίδα τῆς καθ’ ήμας Ιερᾶς Μητροπόλεως μέ θέμα «'Πρωτεῖο», Συνοδικότης καί Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας», στό Στάδιο Εἰρήνης καί Φιλίας στίς 28-4-2010, «Τό παπικό "πρωτεῖο" δέν ἔχει θεολογική βάση οὔτε ἀγιοπνευματική καί ἐκκλησιολογική νομιμοποίηση. Στηρίζεται σαφῶς σέ κοσμικοῦ χαρακτῆρος νοοτροπία ἔξουσίας. Η ἐνότητα ἀνήκει στή φύση τῆς Ἐκκλησίας ώς σώματος Χριστοῦ καί ἐν Χριστῷ κοινωνίας. Η ἀληθής Ἐκκλησία εἶναι μία. Η ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας σέ ὅλες τίς ἐκδοχές τής -θεσμικές ή χαρισματικές- ἔχει σαφῶς ἀγιοπνευματική βάση. Παρέχεται μυστηριακῶς, συντηρεῖται, ὅμως, καλλιεργεῖται καί ἐκφαίνεται κατεξοχήν εὐχαριστιακῶς. Σύμφωνα

1. Πρωτοπρεσβ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, Ό ἄγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς Πατέρας τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἔκδ. Ι. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἀγια Μετέωρα 2009, σσ. 13-14.

μέ τήν «Ομολογία Πίστεως» τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 1727 «οὐδεμίαν ἄλλην ἥντιναοῦν κεφαλήν ἀποδέχεται ἐν αὐτῇ τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰμή τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μόνον παρά τὸν Πατρός δοθέντα κατά πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ θεμέλιον τὸν αὐτόν». Κατά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία δέν νοεῖται «πρῶτος» γενικά καὶ ἀόριστα χωρίς τήν παρουσία τῆς συγκεκριμένης συνόδου μιᾶς ἐπαρχίας. Ο θεσμός τῶν πρεσβείων τιμῆς (αὐτός εἶναι ὁ ὅρος, πού χρησιμοποιεῖ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιαστική παράδοση σὲ ἀντίθεση μέ τὸν μεταγενέστερο ὅρο «πρωτεῖο» πού χρησιμοποιεῖτε οἱ παπικοί) ἐκφράζει καὶ διασφαλίζει τήν ἐνότητα καὶ τήν συνοδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Η πενταρχία τῶν πατριαρχικῶν θρόνων εἶναι ἡ μορφή, στήν ὅποια ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε τὸν θεσμό τῶν πρεσβείων τιμῆς κατά τήν πρώτη χιλιετία. Η ἐξουσία τοῦ «πρώτου», ἡ ὅποια ἀπορρέει ἀπό τὰ πρεσβεῖα τιμῆς, εἶναι καρπός τῆς συνοδικότητος, ἐνῶ ἡ ἐξουσία, πού ἀρχίσατε νά οἰκειοποιεῖστε ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἥδη ἀπό τήν πρώτη χιλιετία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καταλύσεως τοῦ συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας. Στήν Ἐκκλησία τῆς πρώτης χιλιετίας δέν ύφιστατο «θείω δικαίω» παπικό πρωτεῖο δικαιοδοσίας καὶ ἐξουσίας ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία εἶχε τό δικαίωμα νά ἀποφασίζῃ τά τῆς διοικήσεώς της καὶ χωρίς ἐσᾶς, τὸν «πάπα» καὶ ἀκόμα περισσότερο καὶ παρά τή δική σας ἔντονη ἀντίθεση, καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς αὐτές εἶχαν καθολική ἰσχύ. Μετά τό σχίσμα τό 1054 ἡ αὐξανόμενη ἀξίωση τῶν παπῶν γιά πρωτεῖο ἐξουσίας ἐφ' ὅλης τῆς ἐκκλησίας ἀνατρέπει πλήρως τήν ἀγιοπνευματική δομή τοῦ μυστηριακοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, σχετικοποιεῖ καὶ πρακτικῶς καταργεῖ τή συνοδικότητα ώς ἀγιοπνευματική λειτουργία τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ εἰσάγει τό κοσμικό φρόνημα σ' αὐτήν, ἀκυρώνει τήν ἴσοτιμία τῶν ἐπισκόπων, ἵδιοποιεῖται τήν ἀπόλυτη διοικητική ἐξουσία ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, παραμερίζοντας οὐσιαστικά τόν Θεάνθρωπο καὶ τοποθετώντας ώς ὁρατή κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας ἔναν ἀνθρωπό. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐπαναλαμβάνει θεσμικά πλέον τό προπατορικό ἀμάρτημα. Η ἀληθινή ἐνότητα ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐνότητα στήν πίστη, στή λατρεία καὶ τήν διοίκηση. Αὐτό εἶναι τό πρότυπο ἐνότητος στήν ἀρχαία Ἐκκλησία, τήν ὅποια συνεχίζει ἀπαράλλακτα καὶ καθολικά ἡ Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία. Η μέθοδος τῆς Οὐνίας εἰσάγει ψεύτικη ἐνότητα καὶ στηρίζεται σέ αἰρετική ἐκκλησιολογία, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι ἐπιτρέπει πολυμορφία στήν πίστη καὶ τήν λατρεία, ἐξαρτᾶ τήν ἐνότητα ἀπό τήν ἀναγνώριση τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα, πού εἶναι θεσμός ἀνθρωπίνου δικαίου, καὶ ἀνατρέπει τό συνοδικό πολίτευμα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι θεσμός θείου δικαίου. Η

πολυμορφία γίνεται δεκτή μόνο σέ δευτερεύοντα θέματα τοπικῶν παραδόσεων καί ἐθίμων. Μετά τήν Α' Βατικανή «Σύνοδο» (1870) καί κυρίως τήν Β' (1962-1964) τό παπικό πρωτεῖο δέν ἀποτελεῖ μία ἀπλή διοικητική διεκδίκηση, ἀλλά οὐσιῶδες δόγμα πίστεως ἀπολύτως ύποχρεωτικό γιά τή σωτηρία τῶν πιστῶν. Ή ἄρνησή του ἐπισύρει τό ἀνάθεμα τῆς Α' Βατικανῆς «Συνόδου», ἡ ἰσχύς τοῦ ὁποίου παραμένει καί μετά τή Β' Βατικανῆ. «Διά τῆς αἵρετικῆς καί βλασφήμου δοξασίας τοῦ πρωτείου ἔξουσίας τοῦ «ἐπισκόπου» Ρώμης καί τῶν ἐξ αὐτῆς προελθόντων πνευματικῶν ἐπακολούθων (ώς τό «ἀλάθητο» τοῦ πάπα καί ὁ ἀπολυταρχικός - μοναρχικός δεσποτισμός του ἐφ' ὄλοκλήρου τον σώματος τῆς ὑπ' αὐτόν θρησκευτικῆς κοινωνίας, πού ἀπεσχίσθη ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας), ὁ Παπισμός ἐξελίχθηκε σέ ἀπολυταρχικό - μοναρχικό σύστημα μυστικιστικῆς κοσμοθεωρίας καί διαστροφῆς αὐτῆς ταύτης τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας, προσέβαλε δηλ. καί διέστρεψε τήν Ἐκκλησιολογία Αὐτῆς... Αποδείχθηκε νέος Ρωμαϊκός ἐθνισμός (*paganismus*) ὑπό πνευματική μεταμφίεση, ὁ ὁποῖος δηλητηρίασε αὐτήν ταύτην τήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας, ἀφαίρεσε τήν μυστική ἐλευθερία ἐν Χριστῷ ἐκάστου μέλους αὐτῆς καί ἀπέβη τό ἀναπόφευκτο καί μοιραῖο αἴτιο τῆς σέ ἑκατοντάδες διαφόρων αἱρέσεων (τῆς διαμαρτυρήσεως, τοῦ παλαιοκαθολικισμοῦ κ.λπ.) ἐκπτώσεως ἐκ τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Αποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καί τό ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο τῆς δυνατότητας ἀνθρωπίνως ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς Αὐτήν»¹. Κατά τήν ἐκτίμηση τῶν συνέδρων, ἡ προσπάθεια τοῦ συγχρόνου θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας πρέπει ὁπωσδήποτε, πέραν τῆς ἀποβολῆς τῶν αἱρετικῶν διδασκαλιῶν τῆς Ρώμης (Φιλιόκβε, κτιστῆς Χάριτος, ἀλαθήτου, καθαρτηρίου κ.λπ.), νά στοχεύῃ καί στήν ὁριστική ἀποβολή τοῦ παπικοῦ πρωτείου καί ὅχι σέ κάποια κοινῶς ἀποδεκτή ἐπανερμηνεία του. Τέλος, κρίνεται ἀπαράδεκτο καί δέν γίνεται ἀποδεκτό ὡς «πρότυπο γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας» τό συγκρητιστικό πλαίσιο τῆς «ἐνότητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ»².

Σχετικά μέ τό ἐπαίσχυντο κείμενο τῆς Ραβέννας, στό ὁποῖο ἀναφερθήκατε, ὁ ἄγιος Καθηγούμενος τῆς Ι. Μ. Όσίου Γρηγορίου Αγίου Ὁρους παν-

1. Ήμετέρα εἰσήγηση, «Ο Παπισμός ως ἐκκλησιολογικό πρόβλημα (μέ ἀναφορά στό συνοδικό σύστημα τῆς Ἐκκλησίας)», Πρακτικά Θεολογικῆς Ήμερίδος μέ θέμα, «Πρωτεῖον», Συνοδικότης καί Ενότης τῆς Ἐκκλησίας, Τερά Μητρόπολις Πειραιῶς, Πειραιεύς 2011, σ. 43.

2. Πορίσματα Θεολογικῆς Ήμερίδος μέ θέμα «Πρωτεῖον», Συνοδικότης καί Ενότης τῆς Ἐκκλησίας, Τερά Μητρόπολις Πειραιῶς, Πειραιεύς 2011, σσ. 197-201. <http://www.imp.gr/Nea.htm>, <http://www.impantokratoros.gr/porismata-hmerida.el.aspx>

οσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης ἀναφέρει ὅτι «ἡ συμφωνία τῆς Ραβέννας περὶ συνοδικότητος καὶ αὐθεντίας δέν πληροῖ τά Ὀρθόδοξα ἐκκλησιολογικά κριτήρια, ὥστε νά ἀποτελέσει ἀσφαλῆ βάση περαιτέρω συζητήσεως περὶ τοῦ παπικοῦ πρωτείου. Ἐν τούτοις, ἀν ἀκολουθήσει συζήτηση περὶ τοῦ πῶς ἐρμηνεύθηκε τό παπικό πρωτεῖο κατά τήν δευτέρα χιλιετία καὶ ἀπό τίς Α' καὶ Β' Βατικάνειες Συνόδους, αὐτή ὀφείλει νά γίνει ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων μέ γνώμονα τήν Ὀρθοδοξία τῶν Αγίων Πατέρων καὶ ὅχι τήν συμβιβαστική νοοτροπία τῶν καιρῶν ἢ τήν ἡγεμονική διάθεση τοῦ Βατικανοῦ. Η ἀναγνώριση κάποιου ἀπό τά ἀνωτέρω "προνόμια" τοῦ πάπα ἢ ἡ συμφωνία σέ κάποιο παρόμοιο, πού ἀντίκειται στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία, ἀναμφίβολα σημαίνει ούνιτική ἔνωση, μέ τήν ὅποια δέν θά συμφωνήσουμε. Καὶ αὐτό ἐπειδή ὀφείλομε νά διαφυλάξουμε τόν ἔαντό μας καὶ τόν Ὀρθόδοξο λαό ἀπό ἓνα σύγχρονης μορφῆς ἐξουντισμό, πού πέραν τῶν ἄλλων συνεπειῶν εἶναι διακινδύνευση τῆς αἰωνίου σωτηρίας μας. Καὶ ἐπειδή ὀφείλομε παραλλήλως νά βοηθήσουμε, ἀν εἶναι δυνατόν, καὶ ἐσāς, τοὺς ἄρχοντες τῆς δυτικῆς "Ἐκκλησίας", νά ἔλθωσιν εἰς αἴσθησιν», ὅπως ἔλεγε ὁ ἀοίδιμος πατριάρχης Ιεροσολύμων Χρύσανθος, καὶ νά ἀποβάλουν τόν παπισμό τους ἐπί σωτηρίᾳ τῶν ἴδιων καὶ τοῦ λαοῦ των, ὁ ὅποιος ἀγνοεῖ τήν Ὀρθόδοξία»¹. Ο δέ καθηγητής τῆς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης ὑπογραμμίζει ὅτι «στό κοινό Κείμενο (τῆς Ραβέννας) ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία ἐπεκτείνεται καὶ ἐφαρμόζεται ἀνεπίτρεπτα καὶ στούς ἔτεροδόξους. Αὐτό γίνεται ἀπροϋπόθετα, χωρίς δηλαδή νά λαμβάνονται ὑπόψιν οἱ ὑφιστάμενες δογματικές διαφορές, πράγμα πού νομιμοποιεῖ ἐκκλησιολογικά τήν ἔτεροδοξία καὶ τήν ἐξιώνει μέ τήν Ὀρθόδοξία. Ο ἐκκλησιολογικός αὐτός νεωτερισμός διαποτίζει ὅλο τό κοινό Κείμενο καὶ ἐκβάλλει σέ ἐπιμέρους ἐκκλησιολογικές παραδοξότητες², οἱ ὅποιες ἀλλοιώνουν τήν ἔως τώρα αὐτοσυνειδησία τῆς Ὀρθόδοξίας. Τό κοινό Κείμενο δηλαδή φαίνεται νά προϋποθέτει σαφῶς ὅτι Ὀρθόδοξοι καὶ παπικοί ἀνήκουν στή "Μία Ἐκκλησία" καὶ ὅτι οἱ παπικοί ἔχουν κοινή μέ μᾶς ἀποστολική πίστη, παρά τήν ταύτιση ούσίας καὶ ἐνέργειας στό Θεό, παρά τό *Filioque*, παρά τήν

1. Αρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, «Τό κείμενο τῆς Ραβέννας καὶ τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα», Άγιον Όρος 30-12-2007, Ἐν Συνειδήσει. Οἰκουμενισμός. Ιστορική καὶ κριτική προσέγγιση, ἐκδ. Ι. Μ. Μ. Μετεώρου, Άγια Μετέωρα, Ιούνιος 2009, σσ. 90-99, http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_663.html

2. Λ.χ. συνοδικότητα μέ ὄρθοδοξους καὶ ἔτεροδόξους ισότιμα - ταυτότητα μυστηρίων Ὀρθοδόξων καὶ ἔτεροδόξων -ἐπέκταση τῆς δογματικῆς συνειδήσεως στούς ἔτεροδόξους - «τραυματισμός» τῆς καθολικότητας τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαιτίας διακοπῆς τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας - ἀποστολική διαδοχή - διηρημένη ἡ Μία Ἐκκλησία.

έσφαλμένη δογματική διδασκαλία τους γιά τόν κτιστό χαρακτήρα τῆς ἀκτίστου καὶ θεοποιοῦ Χάριτος. Όλα τὰ παραπάνω, στά όποια παραμένουν σταθερά μέχρι σήμερα οἱ παπικοί, ἀκυρώνουν στήν πράξη τό χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας ως “κοινωνίας θεώσεως”, μέ τήν ὀντολογική σημασία τοῦ ὄρου, πραγματική δηλαδή καὶ ὅχι συμβολική μετοχή τοῦ ἀνθρώπου στή θείᾳ ζωῇ. Ἀκυρώνουν, ὅμως, ταυτόχρονα καὶ τόν οὐσιαστικό χαρακτήρα τῶν μυστηρίων τῆς. Στηριζόμενοι στή διατύπωση τοῦ κοινοῦ κειμένου - καὶ χωρίς νά ἐπεκταθοῦμε στίς ἄλλες δογματικές διαφοροποιήσεις τῶν παπικῶν, οἱ ὄποιες ἀναφέρονται στό πρωτεῖο, τό ἀλάθητο, τό καθαρτήριο πῦρ, τήν ἀσπιλη σύλληψη κ.λπ. - μποροῦμε ἀσφαλῶς νά ὑποστηρίξουμε ὅτι ή βάση τοῦ διαλόγου, θεολογικῶς κρινόμενη, εἶναι, δυστυχῶς, τελείως ἔσφαλμένη. Καί τοῦτο, γιατί παραμερίστηκαν θεμελιώδεις βιβλικές καὶ πατερικές προδιαγραφές-προϋποθέσεις. Γι' αὐτό καὶ ή οὐσιαστική ἀποτυχία τοῦ πραγματικοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου εἶναι προδικασμένη. Ο Θεολογικός Διάλογος ὁδήγησε ἥδη τή Μικτή Διεθνή Έπιτροπή σέ κατάθεση δέκα κοινῶν κειμένων χωρίς τίς παραπάνω προϋποθέσεις, ἀφοῦ σέ κανένα κοινό κειμένο δέν γίνεται λόγος γιά σαφῆ καταδίκη τῶν καινοφανῶν δογμάτων τοῦ παπισμοῦ, ὅπως λ.χ. τοῦ *Filioque*. Τήν πρακτική αὐτή βλέποντας μέ ἔκδηλη πνευματική ἀνησυχία ὁ μακαριστός Γέροντας π. Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης, παρατήρησε εὔστοχα καὶ προφητικά: “Γιά ἀλλοῦ ξεκινήσαμε καὶ ἀλλοῦ πηγαίνουμε, χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε, ὅταν δέν ἀκολουθοῦμε τά χνάρια τῶν Αγίων Πατέρων”. Από τίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰώνα, μέ τή γνωστή Πατριαρχική Ἐγκύλιο τοῦ 1920, ἀρχισε νά παραμερίζεται οὐσιαστικά ἡ σύσταση τοῦ ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ πρός τούς παπικούς, ὅτι ὁ θεολογικός διάλογος μέ τούς παπικούς μπορεῖ νά γίνει μόνο μετά τήν ἀφαίρεση τοῦ κακῶς προστεθέντος στό Σύμβολο τῆς Πίστεως *Filioque*², καὶ νά νιοθετοῦνται ἄλλες προϋποθέσεις γιά τό Θεολογικό Διάλογο μέ τούς ἔτεροδόξους. Ἐτσι, ἐγκαυνιάστηκε μιά ἄλλη μή Πατερι-

1. Γιά τούς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησία εἶναι τό μυστηριακό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού τό συνιστοῦν ὁ λαός τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἡγεσία του ως «κοινωνία θεώσεως». Ἡ Ἐκκλησία, ὅταν παύει νά λειτουργεῖ ως «κοινωνία θεώσεως», παύει νά υπάρχει καὶ ως Ἐκκλησία. Ο ἀνθρωπος σώζεται, ὅταν ἐλευθερώνεται ἀπό τή φθορά καὶ τό θάνατο. Καί αὐτό πραγματοποιεῖται μόνο μέ τήν προσωπική μετοχή στήν ἀκτιστη θείᾳ ζωῇ, πού παρέχεται μόνο στήν Ἐκκλησία ως «κοινωνίας θεώσεως». Σχ. βλ. Γ. ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, «Ο ἄγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στήν ίστορία καὶ τό παρόν», στό συλλογικό τόμο τῆς Ιερᾶς Μονῆς Βατοπαιδίου, Πρακτικά Διεθνῶν Ἐπιστημονικῶν Συνεδρίων Αθηνῶν καὶ Λεμεσοῦ, Ἀγιον Ὁρος 2000, σ. 59.

2. ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, *Περί τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Αγίου Πνεύματος, Λόγος Α'*, 4, 27-31, Π. Χρήστου, τ. Α', σ. 31: «Ἡν οὖν ἄρα τῶν δικαιοτάτων μηδέ λόγον ἀξιοῦν ὑμᾶς, εἰ μή τοῦ προστιθέναι τῷ ιερῷ συμβόλῳ παύσησθε, τῆς δέ παρ' ὑμῶν προσθήκης παρ' ὑμῶν ἐκβεβλημένης πρότερον, ἔπειτα ζητεῖν, εἰ καὶ ἐκ τοῦ νίοῦ ἡ οὐχί καὶ ἐκ τοῦ νίοῦ τό πνεῦμα τό ἄγιον, καὶ τό ἀναφανέν τοῖς θεοφόροις συνδοκοῦν κυροῦν».

κή πορεία, μέ αναπόφευκτη συνέπεια τώρα “νά πηγαίνουμε ἀλλοῦ, χωρίς (ἴσως) νά τό καταλαβαίνουμε”. Τό κείμενο τῆς Ραβέννας παρουσιάζει εύγλωττα τίς ἀρνητικές συνέπειες τῶν ἐσφαλμένων προϋποθέσεων τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου καὶ προδιαγράφει τό ποιόν, ἐκτός καὶ ἀν στό μεταξύ ἀλλάξον οἱ προϋποθέσεις τοῦ Διαλόγου»¹.

Ἐπιπροσθέτως, ταπεινῶς ἐπαγόμεθα τά κάτωθι:

Ο Ἀπόστολος Πέτρος κανένα «πρωτεῖο» διοικήσεως ἥ ἔξουσίας ἐπί τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς ὅλης Ἑκκλησίας δέν ἔλαβε ἀπό τὸν Κύριο (κατά τήν σύμφωνη περί τῆς ἀληθινῆς ἔννοιας τῶν γραφικῶν χωρίων γνώμη τῶν μεγάλων πατέρων τῆς Ἑκκλησίας), ὥστε να μπορῇ νά μεταδώσῃ τέτοια ἔξουσία σέ όποιονδήποτε πνευματικό διάδοχό του (παρόλο πού οἱ Ἀπόστολοι δέν εἶχαν προσωπικούς πνευματικούς διαδόχους, ὡς ἰδρυτές πολλῶν Ἑκκλησιῶν). Ακόμη καὶ τήν τριστή ἐρώτηση «Σύμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾶς με, φιλεῖς με;», διά τῆς ὁποίας ἀποκατεστάθη ὁ ἀρνητής μαθητής στό Ἀποστολικό ἀξίωμα, τήν ἔχετε στρεβλώσει σέ δῆθεν ἐπιχείρημα ἐγκαθιδρύσεως τοῦ ψευδοῦς καὶ ἀνυπάρκτου «Πετρινείου πρωτείου» ἀλλά ἀτυχήσατε, διότι ὁ Εὐαγγελιστής σημειώνει χαρακτηριστικά ὅτι «ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ» (Ιω. κα' 15-19) τό τρισσόν φιλεῖς με, ἐλυπήθη καὶ δέν ἔχαρη, διότι ἀνεμνήσθη τῆς τριστῆς ἀρνήσεώς του.

Στή συνοδική διοίκηση τῆς πρώτης Ἑκκλησίας τῶν Ιεροσολύμων, τήν ὁποία ἀποτέλεσαν ίστοί μας οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι (μετά τήν συνοδική καὶ πάλι ἐκλογή τοῦ Ματθίου) εἶχε μέν ὁ Ἀπ. Πέτρος κάποια τιμητική διάκριση, εἰσηγούμενος τά ύπό συζήτηση θέματα ἥ ὄμιλῶντας πρῶτος, δέν εἶχε ὅμως οὔτε τήν ἡγεσία τῆς διοικήσεως, οὔτε τήν τιμητική της ἀπλῶς προεδρία, διότι καὶ αὐτή κατεῖχεν ὁ Ἀπόστολος Ιάκωβος (ὁ Ἀδελφόθεος).

Θά παραθέσουμε δέ τώρα συνοπτικῶς τίς σαφεῖς ὡσαύτως μαρτυρίες τῆς Γραφῆς, ἀλλά καὶ τῆς ίστορίας, ἀπό τίς ὁποῖες πλήρως, καὶ καθ' ἡμᾶς, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος οὔτε ἰδρυτής ὑπῆρξε τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ρώμης, οὔτε στήν πόλη αὐτή μαρτύρησε· οὔτε καν μετέβη σ' αὐτήν.

Μεταξύ τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν, οἱ περισσότερες ἀπό τίς ὁποῖες ἐκτενέστερα ἀναπτύσσονται στήν περισπούδαστη ίστορική μελέτη τοῦ ἀγίου Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως, σσ. 12-40, θά προτάξουμε καὶ ἐμεῖς τήν Α' Καθολική ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «πρός τοὺς ἐκλεκτούς

1 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ, Ὁρθόδοξοι προβληματισμοί μέ αφορμή τό κείμενο τῆς Ραβέννας, Θεσ/κη 20-5-2009, Ἐν Συνειδήσει. Οἰκουμενισμός. Ιστορική καὶ κριτική προσέγγιση, ἐκδ. Ι. Μ. Μ. Μετεώρου, Ἀγια Μετέωρα, Ιούνιος 2009, σσ. 100-111, http://thriskeftika.blogspot.gr/2009/06/blog-post_5339.html

παρεπιδήμους διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καπαδοκίας, Ασίας, καὶ Βιθυνίας...», ή όποια γράφτηκε περίπου τό 62 μ.Χ. Στήν ἐπιστολή αὐτή, παρόλο που εἶναι καθολική, ἀποσιωπᾶται τό ὄνομα τῆς Ρώμης, η διότι αὐτή γράφτηκε ἀπό τή Ρώμη, η διότι μέχρι τῆς συγγραφῆς της δέν δίδαξε Αὐτός σ' αὐτή.

Ἡ πρώτη, ὅμως, ἐκδοχή ἀποκλείεται ἀπό αὐτή τήν ἐπιστολή, ἐφόσον ἀναφέρεται ωητῶς σ' αὐτήν ὅτι γράφτηκε στή Βαβυλῶνα, πρόκειται δέ προφανῶς γιά τήν Βαβυλῶνα τῆς Αἰγύπτου, (ἐφόσον κατά τίς σαφεῖς μαρτυρίες τῆς Ιστορίας ἀποκλείεται ἡ ἀρχαία) νότια τῆς Ἡλιούπολεως, ὅπου ὑπῆρχε καί μεγάλη Ιουδαϊκή κοινότητα καί ναός Ιουδαϊκός, στόν ὅποιο σωζόταν καί ὁ τάφος τοῦ προφήτου Ιερεμίου. Καί αὐτό ἐνισχύεται καί ἀπό τήν ἀξίωση τῶν Χριστιανῶν τῆς Αἰγύπτου ὅτι ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας τῆς Αλεξανδρείας εἶναι ὁ Ἀπ. Πέτρος, ὁ ὅποιος ἐμπιστεύθηκε τήν Ἐκκλησία στόν ἀκόλουθό του Εὐαγγελιστή Μᾶρκο.

Συνάγεται, λοιπόν, ἀπ' αὐτά ὅτι μέχρι τῆς συγγραφῆς τῆς Α' καθολικῆς ἐπιστολῆς του, δηλ. μέχρι τό 62 περίπου μ.Χ., ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δέν εἶχε μεταβῆ στή Ρώμη.

“Οτι δέ καί μετά τήν συγγραφή τῆς πρώτης ἐπιστολῆς του δέν μετέβη ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν Ρώμη μαρτυρεῖ ἡ δευτέρα καθολική ἐπιστολή του, ἐφόσον μάλιστα αὐτή γράφτηκε προφανῶς γιά τούς ἐξ ἐθνῶν χριστιανούς, ἐνῶ ἡ πρώτη γράφτηκε γιά τούς ἐξ Ἐβραίων.

Διότι καί σ' αὐτή καθόλου δέν ἀναφέρεται τό ὄνομα τῆς Ρώμης. Καί τέλος, ὅτι καί περί τά τέλη τοῦ βίου του δέν μετέβη ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν Ρώμη, βεβαιώνεται ἀπό τήν Β' πρός Τιμόθεον ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, στήν ὅποια ωητῶς αὐτός γράφει : «...ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, ἀλλά πάντες μέ ἐγκατέλιπον· ὁ δέ Κύριος μοι παρέστη καί ἐνεδυνάμωσέ με, ἵνα δι' ἐμοῦ τό κήρυγμα πληροφορηθῇ καί ἀκούσῃ πάντα τά ἔθνη»¹.

Από τήν ἐπιστολή αὐτή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πού γράφτηκε περί τά τέλη τοῦ βίου του, βεβαιώνεται σαφῶς, ὅτι, κατά τήν συγγραφή της, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δέν ἦταν στήν Ρώμη, ἀλλιῶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θά τόν μνημόνευε ἀναγκαίως.

Ἀποδεικνύεται, ὅμως, προσέτι, ὅτι καί πρό τῆς συγγραφῆς τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς καθόλου δέν εἶχε μεταβῆ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν Ρώμη, διότι δέν ἦταν δυνατόν νά γράψῃ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι «καί ἐν Ρώμη δι' αὐτοῦ ἐπληροφορήθησαν καί ἤκουσαν τό κήρυγμα τά ἔθνη», ἐάν προηγουμένως ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἶχε διδάξει ἐκεῖ.

1. Β' Τιμ. 4, 16-17.

“Οταν στίς μαρτυρίες αὐτές τῆς Γραφῆς προστεθοῦν τά ̄σα ἀναφέρονται στίς Πράξεις¹ περὶ τῆς πρώτης στήν Ρώμη μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τά ὅποια θά ἀναπτύξουμε στή συνέχεια, σέ συνδυασμό πρός τήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του, συνάγεται τό ἀναμφισβήτητο συμπέρασμα ὅτι πρό τῆς μεταβάσεως τοῦ ἀποστόλου Παύλου στή Ρώμη, ἀλλά καί πρό τῆς συγγραφῆς τῆς Β' πρός Τιμόθεον ἐπιστολῆς του, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δέν μετέβη στήν Ρώμη.

Ἀποκλείεται, ὅμως, ὥσαύτως τό ἐνδεχόμενο τῆς ἐκεῖ μεταβάσεως του καί μετά τήν συγγραφή τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἡ ὅποια γράφτηκε, ὅπως προείπαμε, στήν Ρώμη λίγο χρόνο πρίν τόν θάνατο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διότι καί λόγος πλέον δέν ὑπῆρχε, ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἡ ὅποια ἰδρύθηκε ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ἀριθμοῦσε ἥδη πλῆθος μαρτύρων, ἀλλά καί χρόνος ὁμοίως, λόγω τοῦ ὅτι μετά ἀπό λίγο κινήθηκε ὁ μέγας διωγμός ἐπί Νέρωνος, κατά τον ὅποιο πιθανῶς μαρτύρησαν ἀμφότεροι οἱ ἀπόστολοι, ὅχι ὅμως στήν Ρώμη.

Διότι καί περὶ αὐτοῦ καμμία σοβαρη ἱστορική μαρτυρία ὑπάρχει. Ὄλες οἱ σχετικές, ὅπως θά ἀποδειχθῆ στά ἐπόμενα, στηρίχθηκαν καλῇ τῇ πίστει στήν ἀρχαία παράδοση, αὐτή ὅμως βασίσθηκε σέ ἀπόκρυφα βιβλία καί ἀναληθεῖς πηγές.

Ἐκτός αὐτοῦ, ἀναμφισβήτητες ἱστορικές μαρτυρίες βεβαιώνουν τά ἀντίθετα. Μεταξύ δέ τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν ἡ μαρτυρία τοῦ ἀγίου Κλήμεντος Ρώμης (88-97 μ.Χ.) ἔχει ὡς ἔξῆς :

«Ἄλλ' ἵνα τῶν ἀρχαίων ὑποδειγμάτων πανσώμεθα, ἔλθωμεν ἐπί τούς ἔγγιστα γενομένους ἀθλητάς. Λάβωμεν τῆς γενεᾶς ἡμῶν τά γενναῖα ὑποδειγματα. Διά ζῆλον καί φθόνον οἱ μέγιστοι καί δικαιότατοι στύλοι ἐδιώχθησαν καί ἦως θανάτου ἥθλησαν. Λάβωμεν πρό δόθαλμῶν ἡμῶν τούς πρώτους ἀποστόλους. Πέτρος διά ζῆλον ἄδικον οὐχ ἔνα οὐδέ δύο, ἀλλά πλείονας ὑπήνεγκε πόνους καί οὕτω μαρτυρήσας ἐπορεύθη εἰς τόν ὀφειλόμενον τόπον τῆς δόξης. Διά ζῆλον καί ὁ Παῦλος ὑπομονῆς βραβεῖον ὑπέσχε, ἐπτά δεσμά φορέσας, φυγαδευθείς, λιθασθείς, κῆρυξ γενόμενος ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καί τῇ Δύσει, τό γενναῖον τῆς πίστεως κλέος ἔλαβε· δικαιοσύνην διδάξας ὅλον τόν κόσμον καί ἐπί τό τέρμα τῆς Δύσεως ἐλθών καί μαρτυρήσας ἐπί τῶν ἡγουμένων, οὕτως ἀπηλλάγη τοῦ κόσμου»².

Ἀπό τούς λόγους αὐτούς τοῦ ἀγίου πατρός συνάγεται τό βέβαιο συμπέρασμα ὅτι ἀμφότεροι οἱ κορυφαῖοι δέν πέθαναν στήν Ρώμη, γιατί

1. Πράξ. 28, 14-31.

2. ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΡΩΜΗΣ, Ἐπιστολή πρός Κορινθίους Α΄, 5, PG 1, 217-220.

ἀλλιῶς αὐτός θά μνημόνευε αὐτό τό γεγονός, ὅτι δέν πέθαναν ὡσαύτως γιά τήν κατηγορία τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Ρώμης..., ἀλλά ἐξαιτίας ζήλου καὶ φθόνου· καὶ τέλος, ὅτι μόνο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγινε κήρυκας στή Δύσει, «ἐπί τό τέρμα τῆς Δύσεως ἐλθών».

Βεβαιώνεται δηλ. ἐπιπροσθέτως ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετέβη καὶ στήν Ισπανία (ή ὅποια ἀποτελεῖ τό τέρμα τῆς Δύσεως), ὥπως ἔγραφε στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή: «... ἐπιποθίαν δέ ἔχων ἐλθεῖν πρός ὑμᾶς ἀπό πολλῶν ἐτῶν, ὡς ἔάν πορεύομαι εἰς τήν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρός ὑμᾶς· ἐλπίζω γάρ διαπορεύμενος θεάσασθαι ὑμᾶς καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ...»¹. Καί ὅτι προφανῶς μαρτύρησε ἐκεῖ, «...ἐπί τό τέρμα τῆς Δύσεως», καὶ κατά τόν Ἀγιο Κλήμεντα, «ἐλθών».

Ασχέτως, ὅμως, τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου τῶν «κορυφαίων», ή σοβαρότερη γιά 'μᾶς μαρτυρία τῆς μή μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στήν Ρώμη πρίν τόν Ἀπόστολο Παύλο καὶ συνεπῶς τῆς μή ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπ' αὐτόν, ἐξάγεται ἀπό τόν παραληλισμό τῆς πρός Ρωμαίους ἐπιστολῆς, μέ ὅσα ἀναφέρονται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων² περὶ τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ρώμη.

Οἱ Χριστιανοί τῆς Ρώμης (πρός τούς ὁποίους γράφτηκε ἡ πρός Ρωμαίους ἐπιστολή) προέρχονταν προφανῶς ἀπό ἐθνικούς ἀπό Συρία, Μακεδονία καὶ Ἑλλάδα, οἱ ὁποῖοι μαθήτευσαν προηγουμένως κοντά στόν Ἀπόστολο Παύλο, προφανῶς δέ καὶ ἀπό κάποιους Ιουδαίους, ἀπό τήν πολυάριθμο τότε Ιουδαϊκή κοινότητα στήν Ρώμη. Χωρίς νά ἀποτελοῦν αὐτοί ὀργανωμένη Ἐκκλησία, συνέρχονταν προφανῶς καὶ διδάσκονταν σέ διαφόρους οἴκους, ὥπως στήν οἰκία τοῦ Ἀκύλα καὶ τῆς Πρισκίλλης³.

Αὐτά συνάγονται ἀπό τά ἀναφερόμενα στό κεφ. Α' 6 καὶ 15, τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς (ὅπου ὁ Ἀπόστολος τονίζει ὅτι εἶναι «ἀπόστολος ἐθνῶν» καὶ... «εἶναι πρόθυμος νά εὐαγγελισθῆ καὶ τοῖς ἐν Ρώμῃ...»), καὶ ἀπό τά ἀναφερόμενα στό κεφ. ΙΑ' 13 τῆς ἴδιας ἐπιστολῆς «...ὑμῖν γάρ λέγω τοῖς ἐθνεσι...».

Γράφοντας, λοιπόν, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπό τήν Κόρινθο, κατά τό 58 μ.Χ., πρός τούς χριστιανούς τῆς Ρώμης τονίζει: «...ῶστε με ἀπό Ιερουσαλήμ καὶ κύκλω μέχρις Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, οὗτω δέ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι, οὐχ ὅπου ὀνομάσθη Χριστός, ἵνα

1. *Rωμ.* 15, 23-24.

2. *Πράξ.* 28, 14-31.

3. *Rωμ.* 16, 3-4.

μή ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ»¹.

Καί προσθέτει: «...Διό καὶ ἐνεκοπτόμην τὰ πολλά τοῦ ἐλθεῖν πρός νῦν... ἐπιποθίαν δέ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρός νῦν ἀπό πολλῶν ἐτῶν, ὡς ἐάν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν ἐλεύσομαι πρός νῦν»². Μήπως καὶ μόνον αὐτά δέν εἶναι ίκανή μαρτυρία ὅτι γράφοντας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρός τοὺς Χριστιανούς τῆς Ρώμης, γνώριζε καλά ὅτι πρίν ἀπ' αὐτὸν «παρ' ἄλλου δέν ἀνομάσθη εἰς αὐτούς Χριστός» καὶ ὅτι, «οὐδείς ἄλλος πρό αὐτοῦ θεμέλιον παρ' αὐτοῖς τέθεικε», γι' αὐτό καὶ φιλοτιμούμενος εἶχε ἐπιθυμία νά τοὺς ἐπισκεφθεῖ;

Δέν εἶχε συνεπῶς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μεταβῆ στήν Ρώμη πρίν τήν συγγραφή τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, δηλ. πρίν τό 58 μ.Χ. Μήπως, ὅμως, μετέβη κατά τό διετές περίπου χρονικό διάστημα, πού μεσολάβησε ἀπό τήν συγγραφή τῆς ἐπιστολῆς καὶ μέχρι τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ρώμη; Γιά μᾶς καὶ μόνο αὐτά, πού ἀναφέρονται στίς Πράξεις³ περὶ τῆς πρώτης μεταβάσεως στην Ρώμη καὶ τῆς ἐκεī ἐπί διετία παραμονῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τό ἀποκλείουν ἀπολύτως. Ἐχουν δέ αὐτά ἐν συνόψει ὡς ἔξῆς:

Τόν Ἀπόστολο Παῦλο καὶ τούς μετ' αὐτοῦ ὑποδέχονται, «ἐξελθόντες μέχρις Ἀππίου φόρουν...»⁴, οἱ Χριστιανοί ἀδελφοί τῆς Ρώμης, γνωστοί, προφανῶς, κατά τά προεκτεθέντα, στόν Ἀπόστολο Παῦλο, ἀπό τό ὅποιο γεγονός καὶ αὐτός, ἀφοῦ τούς εἶδε, «ἔλαβε θάρσος». Ἀλλά, στούς ἀδελφούς αὐτούς δέν ὑπάρχει προδήλως «ἐπίσκοπος» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἢ πρεσβύτερος, ἀλλιῶς θά γίνονταν εἰδική μνεία αὐτοῦ, ὅπως ἔγινε γιά τούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου⁵.

Λαμβάνοντας ἀκολούθως ἀδεια ὁ Ἀπόστολος Παῦλος νά μείνῃ «ἐν ἴδιῳ μισθώματι»⁶, (ὅπου καί ἔμεινε ἐπί διετία), καλεῖ τρεῖς ἡμέρες, μετά τήν ἀφιεξή του στήν Ρώμη, τούς «δύντας τῶν Ιουδαίων...»⁷ καὶ ὀμιλεῖ σ' αὐτούς περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «...τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ, δι' ἣν τήν ἀλυσιν περιεβάλλετο»⁸. Αὐτοί ἀπαντῶντας ὅτι δέν ἔλαβαν γράμματα γι' αὐτόν καὶ δηλώνοντας ὡς Ιουδαῖοι –καὶ μάλιστα ὡς πρόκριτοι τῶν ἐν Ρώμη– ὅτι κανένας ἄλλος ἀπό τούς ἀδελφούς τους Ιουδαίους προηγουμέ-

1. *Pwμ.* 15, 19-20.

2. *Pwμ.* 15, 22-24.

3. *Πράξ.* 28, 14-31.

4. *Πράξ.* 28, 15.

5. *Πράξ.* 28, 17 ἔξ.

6. *Πράξ.* 28, 30.

7. *Πράξ.* 28, 17.

8. *Πράξ.* 28, 20.

νως δέν ἀπήγγειλε ἡ ἐλάλησε κάτι γι' αὐτόν πονηρό, ἀξιώνουν νά
ἀκούσουν ἀπό τόν ἴδιο τά τῆς διδασκαλίας του, τήν όποια ἀποκαλοῦν
αἴρεσι, γνωστοῦ ὄντος σ' αὐτούς, ὅτι «πανταχοῦ ἀντιλέγεται». Άφοῦ ὁρί-
σθηκε ἡ ἡμέρα, ἀρχισε τήν διδασκαλία «πειθῶν» κάποιους ἀπ' αὐτούς...,
ἐνῷ ἄλλοι «ἡπίστουν»¹.

Από αὐτούς πού πείσθηκαν, προδήλως δέ καί ἀπό τούς ὑπολοίπους
προϋπάρχοντες ἀδελφούς Χριστιανούς, πρός τούς όποίους ἔγραψε τήν
πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του, ἵδρυε τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, τῆς όποιας
ἐπίσκοπο χειροτονεῖ τόν μαθητή του Λίνον. Πᾶς, λοιπόν, ἥταν δυνατόν
στήν λεπτομερέστατη αὐτή περιγραφή τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ
ἀποστόλου Παύλου στήν Ρώμη καί τῆς ἐπί διετία ἐκεῖ παραμονῆς του, νά
μή γίνη καί ἡ ἐλάχιστη νύξη περί τυχόν προηγουμένης ἐκεῖ μεταβάσεως
τοῦ Αποστόλου Πέτρου καί τῆς ὑπάρξεως στήν Ρώμη δραγανωμένης Ἐκ-
κλησίας, πού ἵδρυθηκε ἀπ' αὐτόν, ὅπως καί τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου
της;

Πᾶς δέ καί οἱ «δόντες», οἱ πρόκριτοι τῶν Ιουδαίων στήν Ρώμη, ἀποσι-
ποῦν τήν ἐκεῖ προηγούμενη μετάβαση τοῦ «ἀδελφοῦ» καί «διδασκάλου»
τῶν Ιουδαίων Αποστόλου Πέτρου, ὅλως δ' ἀντιθέτως δηλώνοντας, ὅτι
«οὐδεὶς τῶν ἀδελφῶν παρεγένετο» μέχρι τότε πρός αὐτούς, ἀξιώνουν ἀπό
τόν Απόστολο Παῦλο νά ἀκούσουν τά τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας; Ἔάν
ο Ἀπόστολος Πέτρος μετέβαινε προηγουμένως στήν Ρώμη καί δίδασκε καί
ἵδρυε Ἐκκλησία, ἥταν δυνατόν νά μήν το γνωρίζουν αὐτό οἱ «δόντες» τῶν
ἐκεῖ Ιουδαίων; Καί ἥταν δυνατό νά μή γίνη καί νύξη κάν περί αὐτῆς καί
τοῦ ἐπισκόπου της στίς μεταξύ αὐτῶν καί τοῦ Ἀπ. Παύλου συζητήσεις;

Άλλα καί οἱ πρός Φιλιππησίους, πρός Κολοσσαῖς καί πρός Τίτον
ἐπιστολές τοῦ Ἀπ. Παύλου, οἱ όποιες ἀναμφισβήτητως γράφτηκαν στήν
Ρώμη, κατά τό διετές διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του, στίς όποιες
καμμία νύξη δέν γίνεται γιά τόν Απόστολο Πέτρο, ἐνῷ, καί δή στήν πρός
Κολοσσαῖς, γίνεται ὀνομαστική μνεία τόσων ἄλλων, ἀποτελοῦν
ἀδιαφιλονίκητη μαρτυρία, ὅτι πρό τοῦ Ἀπ. Παύλου δέν μετέβη στήν Ρώμη
ο Ἀπόστολος Πέτρος, οὔτε δέ καί μετά ἀπ' αὐτόν καί καθ' ὅσον χρόνον
αὐτός παρέμεινε ἐκεῖ. Άπό δέ τῆς Β' πρός Τιμόθεον, γραφείσης, ὅπως
προανεπτύξαμε, στήν Ρώμη λίγο πρίν τόν θάνατο τοῦ Αποστόλου
Παύλου (64-67 μ.Χ.), προσεπιβεβαιώνεται ὅτι δέν μετέβη αὐτός στήν Ρώμη.

Καί ἄλλα ὅμως ἐξακριβωμένα ίστορικά γεγονότα, σέ συνδυασμό πρός
τίς μνησθεῖσες μαρτυρίες τῆς Γραφῆς, ἀποδεικνύουν ώς τελείως ἀναλη-
θεῖς τούς ισχυρισμούς τῶν θεολόγων τῆς παπικῆς κοινότητος ὅτι ο Ἀ-

1. Πράξ. 28, 24.

πόστολος Πέτρος, ἀφοῦ μετέβη στήν Ρώμη τό 41 μ.Χ!, παρέμεινε ἐκεῖ συνεχῶς! μέχρι τό 66 μ.Χ., ὅταν καὶ ἐπί Νέρωνος μαρτύρησε.

Ἐτσι, εἶναι βεβαιωμένο ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μεταστράφηκε τό 37 μ.Χ., «μετά τρία δέ ἔτη ἀνῆλθεν εἰς Τεροσόλυμα ἵστορῆσαι Πέτρον καὶ ἐπέμεινε παρ' αὐτῷ ἡμέρας δέκα πέντε»¹. Ἡ πρώτη, λοιπόν, συνάντηση τῶν δύο Ἀποστόλων ἔγινε στά Τεροσόλυμα τό 39 μ.Χ. Συνεχίζοντας ὁ Ἀπ. Παῦλος στήν ἴδια ἐπιστολή², βεβαιώνει, ὅτι ἀνέβηκε γιά δεύτερη φορά στά Τεροσόλυμα «μετά δέκα τέσσαρα ἔτη», μέ τούς Ἀποστόλους Βαρνάβα καί Τίτο, κατά τήν δεύτερη δέ αὐτή μετάβασή του ἔγινε καί ἡ πρώτη στά Τεροσόλυμα Ἀποστολική Σύνοδος γιά τόν τρόπο τῆς εἰσδοχῆς στήν Ἐκκλησία τῶν ἐξ ἐθνῶν προσερχομένων³.

Ωστε καί μετά ἀπό δέκα τέσσαρα (14) ἔτη ἀπό τό 39 μ.Χ., δηλ. τό 53 μ.Χ., ὁ Ἀπ. Πέτρος βρίσκεται στά Τεροσόλυμα καί λαμβάνει μέρος στήν Α' Ἀποστολική Σύνοδο, κατά τόν ἴδιο δέ προδήλως χρόνο δίνει στούς Ἀποστόλους Παῦλο καί Βαρνάβα –μαζί μέ τόν Ιωάννη– «δεξιὰς κοινωνίας» καί ἀκολούθως ἐλέγχεται ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο στήν Αντιόχεια.

Τό 58, ὅπως προείπαμε, γράφεται ἀπό τήν Κόρινθο ἡ πρός Ρωμαίους ἐπιστολή, στήν ὅποια ὁ Ἀπ. Παῦλος φέρεται καλῶς νά γνωρίζῃ ὅτι κανένας ἄλλος ἀπόστολος δέν εἶχε μεταβῆ μέχρι τότε στήν Ρώμη, καί τό 60 μ.Χ. ἀνεβαίνει αὐτός γιά τελευταία φορά στά Τεροσόλυμα⁴, ὅπου προφανῶς δέν βρίσκεται ὁ Ἀπ. Πέτρος, διότι ἐπισκέπτεται μόνο τόν Ιάκωβο, παρά τῷ ὅποιῳ «παραγίνονται πάντες οἱ πρεσβύτεροι». Ἀφοῦ συλλαμβάνεται στά Τεροσόλυμα, μεταφέρεται στήν Καισάρεια, ὅπου παραμένει δέσμιος ἐπί διετία⁵ καί ὅπου προδήλως γράφει τήν πρός Ἐφεσίους ἐπιστολή καί ἀπό ἐκεῖ μετάγεται τό πρῶτον στήν Ρώμη, κατά τό 62 μ.Χ.

Οταν, λοιπόν, ληφθῇ ὑπ' ὅψιν: α. ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γράφοντας τήν Α' Καθολική ἐπιστολή του πρός τούς στήν διασπορά ἐξ Ιουδαίων χριστιανούς «Πόντου, Γαλατίας κλπ.» εἶχε γνώση τῆς πρός Ἐφεσίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ ὅποια γράφητηκε περὶ τό 62 μ.Χ. β. ὅτι λίγο πρίν τήν συγγραφή τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς –κατά τήν τελευταία μετάβαση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στά Τεροσόλυμα– δέν βρισκόταν ἐκεῖ. καί γ. ὅτι ἀπό τήν συγγραφή τῆς πρός Ρωμαίους ἐπιστολῆς (58 μ.Χ.) καί ἀκολούθως τῆς πρός Ἐφεσίους (60-62 μ.Χ.) μέχρι τῆς πρώτης μέ συνοδεία μεταγωγῆς δεσμίου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ρώμη, δέν εἶχε καθόλου

1. Γαλ. 1, 18.

2. Γαλ. 2, 1.

3. Πράξ. 15, 5-30.

4. Πράξ. 21, 17.

5. Πράξ. 24, 27.

μεταβῆ στήν Ρώμη (ὅπως αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τήν στίς Πράξεις λεπτομερῆ περιγραφή τῆς πρώτης ἐκεῖ μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τήν ὅποια προαναπτύξαμε), δέν καθίσταται ἀναμφισβήτητο ὅτι, ἀπουσιάζοντας ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀπό τά Ιεροσόλυμα, κατά τήν τελευταία ἐκεῖ μετάβαση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, βρισκόταν ὄντως κατά τόν ἕδιο χρόνο στήν Βαβυλῶνα τῆς Αἰγύπτου, ὅπου καί ἔγραψε τήν Α' Καθολικήν ἐπιστολήν του, στήν ὅποια καθόλου δέν ἀνέφερε τήν Ρώμη, ἀκριβῶς διότι δέν εἶχε καθόλου μέχρι τότε μεταβῆ ἐκεῖ;

Ἀπό τόν συνδυασμό, λοιπόν, ὅλων αὐτῶν τῶν μαρτυριῶν συνάγεται τό ἀμάχητο πλέον συμπέρασμα ὅτι πρίν ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο δέν μετέβη στήν Ρώμη ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Ἀπό τόν συνδυασμό, ἐπίσης, τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρός Φιλιππησίους, Κολοσσαῖς καί Τίτο, οἱ ὅποιες ἀναντιρρήτως γράφτηκαν στήν Ρώμη κατά τό πολυετές διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του (καί στίς ὅποιες καμμία νύξη δέν γίνεται γιά τόν Ἀπόστολο Πέτρο, παρόλο που γίνεται ὀνομαστική μνεία τόσων ἄλλων στήν πρός Κολασσαῖς) συνάγεται ὡσαύτως τό ἀναμφισβήτητο συμπέρασμα ὅτι οὕτε κατά τό διάστημα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ρώμη μετέβη ἐκεῖ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε, ὅπως προείπαμε, κανένας πλέον δέν ὑπῆρχε πρός αὐτό λόγος, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, πού ἴδρυθηκε ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ἀκμαζε, ἡγέρθη δέ μετά ἀπό λίγο καί ὁ μέγας ἐπί Νέρωνος διωγμός. Τέλος, ἀπό τήν Β' πρός Τιμόθεον ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ ὅποια γράφτηκε στήν Ρώμη λίγο πρίν τόν θάνατό του, προσεπιβεβαιώνεται, κατά τά προαναπτυχθέντα, ὅτι ποτέ δέν μετέβη ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν Ρώμη.

Καί ἀποδεικνύονται ἔτσι ὅλως ἀβάσιμοι καί ἀναληθεῖς οἱ περί τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοί τῶν θεολόγων τῆς παπικῆς κοινότητος, ὅπως καί οἱ σχετικές πληροφορίες τοῦ Εὐσεβίου, τοῦ Εἰρηναίου (Λουγδούνου), τοῦ Διονυσίου Κορίνθου καί τοῦ πρεσβυτέρου Γαϊού, τίς ὅποιες αὐτοί ἐπικαλοῦνται· διότι καί οἱ πληροφορίες αὐτέ προδήλως στηρίχθηκαν σέ ἀπόκρυφα βιβλία καί ἀναληθεῖς πηγές.

Γιά τίς πληροφορίες δέ αὐτές ἀπό τῆς ἴδιας «...Μελέτης» τοῦ ἀγίου Νεκταρίου (σελ. 32-40) μεταφέρουμε τά ἔξῆς :

«Ἐΐδαμε ὅτι καί μέχρι τό τέλος τοῦ 66 μ.Χ. ὁ Παῦλος ἦταν στήν Ρώμη ἐλεύθερος καί ζωντανός. Ἐπειδή δέ πουθενά δέν ἀναφέρεται ὁ Πέτρος, ἄρα ὁ Πέτρος δέν ἦταν στήν Ρώμη...

Ἄλλ' ὁ Πέτρος καί μετά ἀπό αὐτά δέν μετέβη στήν Ρώμη, τοὺλάχιστον μέχρι τό 81^ο ἔτος, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά ίστορούμενα ἀπό τόν

Εύσέβιο, ό όποιος ἀναιρεῖ τόν ἑαυτό του.

Ο Εύσέβιος στό βιβλίο III κεφ. α', β', καί στό βιβλίο IV α' καί ἀλλοῦ λέει γιά τόν Πέτρο δτι μετέβη στήν Ρώμη καί δτι χειροτόνησε ἐκεῖ τόν Λίνον ως πρῶτο ἐπίσκοπο Ρώμης, καί στό βιβλίο II κε', δτι θανατώθηκε ἐπί Νέρωνος στήν Ρώμη... Ἀλλά ό ἵδιος στό III βιβλ., κεφ. ιγ', λέει: «Κατά τό δεύτερον ἔτος τῆς βασιλείας Τίτου, Λίνος ἐπίσκοπος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἑκκλησίας δύο καί δέκα ἐνιαυτοῖς τήν λειτουργίαν κατασχών, Ἀνεγκλήτω ταύτην παραδέδωκεν».

Ἄς δοῦμε ἥδη σέ ποιό ἔτος ἀντιστοιχεῖ τό δεύτερο ἔτος τῆς βασιλείας Τίτου, κατά τό όποιο παρέλαβε τό θρόνο ό Ανέγκλητος.

Ο Κλαύδιος βασίλευσε ἀπό τό 40 μέχρι τό 54. Ο Νέρων ἀπό τό 54 μέχρι τό 68. Ο Οὐεσπεσιανός ἀπό τό 69 μέχρι τό 79. Ο Τίτος ἀπό τό 79 μέχρι τό 81 καί πλέον 1/3 τοῦ ἔτους. Ωστε ἀπό τό 81^ο ἔτος, ἀν ἀφαιρέσουμε τά 12 ἔτη τῆς ἐπισκοπῆς Λίνου, μένουν 81-12=69· ὡστε κατά τό 69-70 μ.Χ. χειροτονήθηκε ό Λίνος κατά τήν ἀκριβῆ χρονολογία καί τήν μαρτυρία τοῦ Εύσεβίου.

Ἔδη φωτάμε· πῶς χειροτονήθηκε ἀπό τόν Πέτρο, ό όποιος μαρτυρησε κατά τό 66, κατά τούς Παπικούς; Πῶς δέ στό τρίτο βιβλίο, κεφ. Δ', λέει τά ἀντιφατικά αὐτά «Λίνος δέ οὐ μέμνηται συνόντος ἐπί Ρώμης αὐτῷ (τῷ Παύλῳ) πρῶτος μετά Πέτρον τῆς Ρωμαίων Ἑκκλησίας τήν ἐπισκοπήν ἥδη πρότερον κληρωθείς δεδήλωται»; Πῶς συμβιβάζεται «τό πρότερον κληρωθείς μετά Πέτρον», μέ τήν εἰδηση, τήν όποια μᾶς δίνει μέ τά ἐννέα μόνο κεφάλαια τοῦ αὐτοῦ βιβλίου του; Πῶς αὐτός, ό όποιος κληρώθηκε πρίν ἀπό τόν Πέτρο, χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Ρώμης κατά τό 69 ἔτος;

Ωστε ὁρθῶς ύποστηρίξαμε, δτι τό «μετά Πέτρον» ἦταν «μετά Παῦλον». Ή πληροφορία αὐτή τῆς χειροτονίας τοῦ Λίνου κατά τό 69-70 μ.Χ. βεβαιώνει τήν δεύτερη στήν Ρώμη ἐπιδημία τοῦ Απ. Παύλου, ἵσως μετά τήν μετάβασή του στην Ισπανία προσέτι τόν μαρτυρεῖ ἀκόμη ζωντανό· τά δέ περί μαρτυρίου του μετά τοῦ Απ. Πέτρου κατά τό 66^ο ἐπί Νέρωνος, ἐλέγχονται ως ἀνακριβῆ. «Οτι ό Παῦλος ἦταν καί ὅχι ό Πέτρος, μαρτυρεῖται καί ἀπό τίς διαταγές τῶν Αποστόλων, Βιβλίο Ξ' κεφ. ΜΕ', στίς όποιες μόνο περί τοῦ Απ. Παύλου γίνεται λόγος, περί δέ τοῦ Απ. Πέτρου κανένας.

Ο Ανέγκλητος, κατά τόν Εύσέβιο, ἐπισκόπευσε 12 ἔτη¹. «Δωδεκάτω δέ ἔτει τῆς αὐτῆς ἡγεμονίας (Δομιτιανοῦ) τῆς Ρωμαίων Ἑκκλησίας· Ανέγκλητον ἔτεσιν ἐπισκοπεύσαντα δέκα δύο διαδέχεται Κλήμης».

Κατά τήν ἀκριβῆ χρονολογία ό Τίτος πέθανε, ὅπως εἴδαμε, τό 81 μ.Χ.

1. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, Βιβλίο III, ιε'.

καί παρέλαβε τήν ήγεμονία Δομιτιανός... ὥστε ἀν προσθέσουμε 12 στά 81 ἔχουμε 93, τό ἔτος κατά τό όποιο χειροτονήθηκε ὁ Κλήμης τρίτος διάδοχος τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου, καί ὅμως στούς Παπικούς φέρεται, ὅτι καί αὐτός ἀπό τόν Πέτρο χειροτονήθηκε!!!

Στόν Εὐσέβιο φέρεται τό ἔξῆς ἀπόσπασμα τοῦ Εἰρηναίου: «Θεμελιώσαντες οὖν καί οἰκοδομήσαντες οἱ μακάριοι ἀπόστολοι τήν Ἐκκλησίαν, Λίνω τήν τῆς ἐπισκοπῆς λειτουργίαν ἐνεχείρισαν»¹. Ἐπίσης, στό κεφ. Η' τοῦ ιδίου Βιβλίου φέρεται ἄλλο ἀπόσπασμα τοῦ Εἰρηναίου, τό ἔξῆς: «Ο μέν δῆ Ματθαῖος ἐν τοῖς Ἐβραίοις τῇ ιδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν καί γραφῇ ἐξήνεγκεν Εὐαγγέλιον, τοῦ Πέτρου καί τοῦ Παύλου ἐν Ρώμῃ εὐαγγελιζομένων καί θεμελιούντων τήν Ἐκκλησίαν. Μετά δέ τήν τούτων ἔξοδον Μᾶρκος, ὁ μαθητής καί ἐρμηνευτής Πέτρου, καί αὐτός τά ὑπό τοῦ Πέτρου κηρυσσόμενα ἐγγράφως ἡμῖν παρέδωκε».

Σύμφωνα μέ τά δύο αὐτά ἀποσπάσματα ἀπό τήν ίστορία τοῦ Εἰρηναίου, μαθαίνουμε ἐπτά πράγματα: i. «Οτι ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος συνθεμελίωσαν καί οἰκοδόμησαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης»· ii. ὅτι ἀμφότεροι ἐνεχείρισαν τήν λειτουργίαν τῆς ἐπισκοπῆς Ρώμης στόν Λίνο· iii. ὅτι ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος στήν Ἐβραϊκῇ διάλεκτῳ συνέγραψε τό Εὐαγγέλιο του· iv. ὅτι ἔγραφε, καθ' ὅσο χρόνο ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος εὐαγγελίζονταν καί οἰκοδομοῦσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης· v. ὅτι ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος εἶχαν σύγχρονον τήν ἔξοδο· vi. ὅτι ὁ Μᾶρκος ἔγινε ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου στήν Ρώμῃ καί vii. ὅτι ὁ Μᾶρκος συνέγραψε μετά τήν ἔξοδον τῶν Ἀποστόλων τό κατ' αὐτόν Ι. Εὐαγγέλιον.

Ἄς δοῦμε, ἐάν αὐτά ἔχουν ἔτσι.

Πρῶτον, ὁ Εἰρηναῖος λέει, ὅτι ὁ Πέτρος καί Παῦλος συνθεμελίωσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης· ὁ Εἰρηναῖος ἥκμασε κατά τόν δεύτερο αἰῶνα (140-202 μ.Χ.). Τήν πληροφορία του αὐτή τήν ἔλαβε στήν Ρώμη, ἐπειδή πίστεψε σάν ἀληθινή ίστορία τόν μῦθο γιά τόν Σίμωνα τόν Μάγο, διότι γράφει, ὅτι ὅντως στήν Ρώμη, πρός τιμήν τοῦ Σίμωνος Μάγου, ἀνεγέρθηκε ἀνδριάντας γιά τήν μαγική του τέχνη... Ἡ παραδοχή τοῦ μύθου ὡς ίστορικής ἀλήθειας, ἔξηγει τήν παραδοχή τῆς μεταβάσεως τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη ἐπί Κλαυδίου Καίσαρος, διότι στόν μῦθο αὐτόν ίστορεῖται ὅλη ἡ ἐνέργεια τοῦ Πέτρου καί Παύλου κατά τοῦ Σίμωνος μάγου καί ἡ μετάβαση τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη.

Πρίν τόν Εἰρηναῖο, ὁ Ιουστῖνος ὁ φιλόσοφος καί μάρτυς, πού ἥκμασε κατά τό ἥμισυ τοῦ δευτέρου αἰῶνα, πίστεψε τόν μῦθο, ἀφοῦ πείσθηκε στίς διαβεβαιώσεις τῶν χριστιανῶν στήν Ρώμη. Να, οἱ λόγοι τοῦ Ιουστίνου.

1. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, Βιβλίο V στ'.

«Σίμωνα μέν τινα Σαμαρέα τόν ἀπό κώμης λεγομένης Τιττών, ὃς ἐπὶ Κλανδίου Καισαρος διά τῆς τῶν ἐνεργούντων δαιμόνων τέχνης δυνάμεις ποιήσας μαγικάς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Βασιλίδι Ρώμη Θεός ὀνομάσθη καὶ ἀνδριάντι παρ' ἡμῶν ὡς Θεός τετίμηται· ὃς ἀνδριάς ἀνεγήγερται ἐν τῷ ποταμῷ Τίβερι μεταξύ δύο γεφυρῶν ἔχων ἐπιγραφήν Ρωμαϊκήν ταύτην «*Simeoni deo sancto*».

Σύμφωνα μέ τά Ψευδοκλημέντεια, ὁ Σίμων ὁ Μάγος προεῖπε ὅτι ἐπρόκειτο νά τιμηθῇ στήν Ρώμη ὡς Θεός, καὶ γιὰ χάρη του ἐπρόκειτο νά στηθῇ ἀνδριάντας σ' αὐτήν. Τά Ψευδοκλημέντεια, παρόλο πού φάνηκαν κατά τήν ἐποχή αὐτη, ὁ μῦθος ὅμως τοῦ Σίμωνος Μάγου καὶ τῶν διωγμῶν του ἀπό τόν Πέτρο εἶναι πολύ προγενέστερος, φάνηκε ἀπό τίς ἀρχές τοῦ δεύτερου αἰώνα.

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τό ἀπολεσθέν κήρυγμα τοῦ Πέτρου εἶναι ἔργα, τά ὅποια ἔχουν τήν ἀρχήν σ' αὐτόν τόν πρῶτο αἰώνα, ἔγιναν δέ ἀπό τούς ἐξ Ιουδαίων Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι δέν ἀποσπάσθηκαν ἀπό τήν νομική λατρεία, οἱ ὅποιοι πολεμοῦσαν τόν Παῦλο γιά τίς ἐναντίον τῆς νομικῆς λατρείας διδασκαλίες του, οἱ ὅποιοι ἔξαιτίας τῆς προσήλωσής τους στήν Ιουδαϊκή λατρεία ἀποτέλεσαν τίς αἰρέσεις τῶν Ἐβιωναίων καὶ Ἐσσαίων ὥστε καμμία ἀμφιβολία δέν ὑπολείπεται γιά τήν πηγή, ἀπό τήν ὅποια ἄντλησαν ἀμφότεροι, ὁ Ιουστῖνος καὶ ὁ Εἰρηναῖος· ἄρα ἡ πληροφορία τοῦ Εἰρηναίου γιά τήν θεμελίωση καὶ οἰκοδόμηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπό τόν Πέτρο καὶ τόν Παῦλο στερεοῖται ίστορικοῦ κύρους.

Ἄς ἐξετάσουμε τήν ίστορική ἀλήθεια καὶ τῆς δεύτερης εἴδησης.

Στήν δεύτερη εἴδηση λέγεται, ὅτι ἀμφότεροι οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος ἐνεχείρισαν τήν λειτουργία τῆς ἐπισκοπῆς Ρώμης στόν Λίνο (ἐνῶ στό Βιβλ. III δ', λέει ἀπό τόν Πέτρο μόνο κατεστάθη ὁ Λίνος ἐπίσκοπος).

Ἡ εἴδηση αὐτή μπορεῖ νά διακριθῇ σέ δύο μέρη· σέ πόρισμα ἐσφαλμένο, πού ἔξαχθηκε ἀπό ἐσφαλμένη παραδοση, καὶ σέ ίστορική ἀλήθεια. Τό πόρισμα ἔξαχθηκε ἀπό τήν ψευδή παραδοση τοῦ μύθου· ἡ δέ ἐγχείριση τῆς ἐπισκοπῆς στόν Λίνο ἀπό τόν Παῦλο εἶναι ίστορική ἀλήθεια.

Ἡ τοίτη εἴδηση, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος συνέγραψε στήν Ἐβραϊκή διάλεκτο, κατά τόσο μᾶς εἶναι χρήσιμη, ὅσο συνδέεται μέ τήν τέταρτη εἴδηση. Σ' αὐτή λέει, ὅτι ἔγραψε ὁ Ματθαῖος, καθ' ὃσο χρόνο ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος εὐαγγελίζονταν καὶ οἰκοδομοῦσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης.

Εἴδαμε ἥδη, ὅτι ὁ Εἰρηναῖος καλῇ τῇ πίστει δέχεται τόν μῦθο τοῦ Σίμωνος Μάγου ὡς ίστορική ἀλήθεια· ἐντεῦθεν δέ καὶ ἡ ὄμοχρονη συνεργασία τοῦ Πέτρου μέ τόν Παῦλο στήν Ρώμη, τό ὅποιο ἥδη ἀποδείξαμε ὅτι εἶναι

έστερημένο κύρους ίστορικοῦ. Άλλα, καί τό σύγχρονο τῆς συγγραφῆς τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου ἀπό ποῦ εἶναι φανερό; Πῶς εἶναι σύγχρονα δύο πράγματα, ἀπό τά ὅποια τό ἔνα δέν εἶχε χρόνο;

Τήν μαρτυρία τοῦ Εἰρηναίου ἐλέγχει ως ἀνακριβῆ αὐτό τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, το ὅποιο μαρτυρεῖ, ὅτι γράφτηκε κατά τήν ἀρχή τοῦ Ιουδαϊκοῦ πολέμου, ὅπως δηλώνεται ἀπό τό 24 κεφ., στίχ. 15, δηλ. τό 67 μ.Χ., γι' αὐτό μετά τό μαρτύριο τῶν Αποστόλων (Πέτρου καί Παύλου). Αὐτό μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ εἰδηση τοῦ Εἰρηναίου εἶναι ἀνακριβῆς, διότι ὁ κριτικός ἔλεγχος ἀποδεικνύει αὐτήν τοιαύτην, καί ὅτι δέν μποροῦμε νά στηριχθοῦμε ἐπί τῆς μαρτυρίας αὐτῆς τοῦ Εἰρηναίου, ὁ ὅποιος καλῇ τῇ πίστει τήν παρέλαβε.

Ἡ δέ πέμπτη εἰδηση, ὅτι ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος σύγχρονη εἶχαν τήν ἔξοδο (στήν Ρώμη), ἀπό πουθενά ἀλλοῦ δέν μαρτυρεῖται παρά ἀπόκρυφες πηγές, πού στεροῦνται κύρους· διότι καί ἡ μαρτυρία τοῦ Διονυσίου Κορίνθου, πού ἥκμασε κατά τό 170 σ.ἔ., ὁ ὅποιος γράφοντας πρός τόν ἐπίσκοπο Ρώμης, «ὅτι τήν ὑπό Πέτρου καί Παύλου φυτείαν γεννηθεῖσαν Ρωμαίων τε καί Κορινθίων συνεκεράσατε· καί γάρ ἄμφω καί εἰς τήν ἡμετέραν Κόρινθον φυτεύσαντες ἡμᾶς ὅμοιώς ἐδίδαξαν, ὅμοιώς δέ καί εἰς τήν Ἰταλίαν ὁμόσε διδάξαντες ἐμαρτύρησαν κατά τόν αὐτόν καιρόν» στερεῖται κύρους· διότι ἀντλήθηκε ἀπό τίς ἴδιες πηγές. Έάν αὐτή ἡ εἰδηση ἔχῃ κάποια ἀλήθεια, αὐτή βρίσκεται στήν πληροφορία, ὅτι ὁ Πέτρος ὅπως καί ὁ Παῦλος, κήρυξαν στήν Κόρινθο, τό ὅποιο μαρτυρεῖται καί ἀπό τήν πρός Κορινθίους Α' ἐπιστολή τοῦ Παύλου, ὁ ὅποιος ἐλέγχει τούς Κορινθίους γιά τίς ἔριδες μεταξύ τους, ὅτι καθένας ἔλεγε «ἐγώ μέν εἰμι Παύλου, ἐγώ δέ Απολλώ, ἐγώ δέ Κηφᾶ»¹. Γιά τό κήρυγμα, ὅμως, τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη τίποτα δέν προσθέτει ἀλλ' ἐάν οἱ θεολόγοι τῆς Ρώμης φρονοῦν τά ἀντίθετα, τότε ἂς ἀποδώσουν τά πρωτεῖα καί τά πρεσβεῖα στήν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου· διότι θά εἶναι ἀπορο ἡ μέν πρεσβυτέρα νά στερηται, ἡ δέ νεωτέρα νά κατακαυχᾶται.

Ἐπίσης καί ἡ μαρτυρία τοῦ πρεσβυτέρου Γαΐου, πού ἥκμασε κατά τό σ.ἔ. 200², καί ἔγραψε πρός τόν Πρόκλον γιά τά τρόπαια, δηλ. τούς τάφους τῶν ἀποστόλων στήν Ρώμη, ἡ ὅποια ἔρχεται μετά τήν μαρτυρία τοῦ Εἰρηναίου καί τοῦ Ιουστίνου, χωρίς νά ίστορη γιά τά τρόπαια, καί μετά τήν συγγραφή τῶν Ψευδοκλημεντείων, πού συντάχθηκαν πρός ύποστήριξη τῶν φιλοδόξων ἀρχῶν τῶν παπῶν, δέν μπορεῖ νά ἔχῃ κύρος· διότι αὐτοί, πού ἔγραψαν τά Ψευδοκλημέντεια, θά μποροῦσαν νά ίδρυσουν καί

1. *A' Kor.* 1, 12.

2. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, β' 25.

τρόπαια τῶν Ἀποστόλων· ἀλλαστε ὑπῆρχαν τά τρόπαια τοῦ Παύλου (οἱ ἀλυσίδες), τά ὅποια μπορούσαν νά ἀποδοθοῦν καί στούς δύο Ἀποστόλους· ὥστε τίποτα δέν προσθέτει ἡ μαρτυρία τοῦ Γαϊου μέ τήν ἐπίδειξη τῶν τροπαιών τῶν Ἀποστόλων.

Λέγοντας ὁ Γάϊος γιά τά τρόπαια αὐτῶν πού ἴδρυσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἀπό ποὺ γίνεται φανερό ὅτι ἐννοεῖ τό Πέτρο; Αὐτό εἶναι, πού ἀποκαλεῖται στή λογική petitio principii. Ανάγκη νά ἦταν ἡδη ἀποδεδειγμένο, ὅτι ἀπό τούς θεμελιωτές τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ὑπῆρξε καί ὁ Πέτρος, γιά νά παραδεχθοῦμε, ὅτι ὁ Γάϊος μνημονεύει τήν ὑπαρξη τροπαιού στήν Ρώμη, δηλ. τάφου τοῦ Πέτρου.

Ποιούς, λοιπόν, ἐννοεῖ θεμελιωτές τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης; Τόν Παῦλο καί τούς μαθητές του. Διότι ἀπόστολοι δέν καλούνταν μόνο οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί οἱ συνεργάτες καί οἱ μαθητές τους. Ἔτσι ὁ Λουκᾶς καλεῖ τόν Βαρνάβα ἀπόστολο· ὁ Παῦλος καλεῖ πολλάκις ἀπόστολους τόν Τίτο, τόν Τιμόθεο, τόν Σίλαν· ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς καλεῖ ἀπόστολο Κλήμεντα τόν Ρώμης, σύγχρονο τοῦ Γαϊου.

Ἀλλά, τό σπουδαῖο ἐπιχείρημα κατά τῆς γνώμης τῶν ἀντιφρονούντων εἶναι τά λεγόμενα ἀπό τόν Γάϊο γιά τά τρόπαια τῶν ἀποστόλων στήν Ρώμη, τά ὅποια εἶναι ἀδύνατον νά εἶναι ἀληθῆ, διότι ἀντικρούς ἀντιμάχονται πρός τά πράγματα.

Ο Γάϊος μνημονεύει «τρόπαια ἀποστόλων», τά ὅποια μπορεῖ ὁ καθένας νά δῆ στό Βατικανό ἢ στήν Ωστία ὁδό, δηλ. σέ τόπους περιφανεῖς. Άλλά ἦταν αὐτό δυνατόν, καθ' ὅσον χρόνο οἱ Χριστιανοί, γιά νά σωθοῦν, ἔπρεπε νά εἶναι κρυμμένοι;

Ἐάν ὑπῆρχαν τῶ δόντι οἱ τάφοι, ὅπως μνημονεύει ὁ Γάϊος, θά κατασκευάσθηκαν τόν δεύτερο αἰώνα, δηλ. ἐπί Τραϊνοῦ ἢ ἐπί Αδριανοῦ, διότι μόνο τότε οἱ Χριστιανοί ἀπήλαυσαν κάποιας ἐλευθερίας. Άλλά τότε γιατί ὁ Παῦλος ὁ Σαμοσατεύς, ἐπίσκοπος Αντιοχείας, πού ἔγραψε περὶ τό 260, δέν ἀναφέρει τίποτε περὶ τοῦ πράγματος; Διατί ὁ Ἀμμώνιος ὁ Ἀλεξανδρεύς, πού συνέγραψε τήν ἐρμηνεία τῶν Εὐαγγελίων περὶ τό 250, δέν μνημονεύει τίποτα; Διατί ὁ Μινούκιος (213) ὁ Φῆλιξ στόν περὶ θρησκείας διάλογό του δέν ἔγραψε τίποτα;

Όμοίως, ὁ Λουκιανός, ὁ πρεσβύτερος στήν Αντιόχεια, καί Διονύσιος, ὁ ἐπίσκοπος Αντιοχείας, οἱ ὅποιοι ἔγραψαν περὶ τό 240, δέν μνημονεύουν τίποτα;

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ωριγένους γιά τόν θάνατο τοῦ Παύλου στήν Ρώμη ἐπί Νέρωνος ἀναιρεῖται ἀπό τόν Κλήμεντα Ρώμης, πού ἰστορεῖ, ὅτι ὁ Παῦλος «ἐπί τό τέρμα τῆς Δύσεως ἐλθών καί μαρτυρήσας ἐπί τῶν ἡγουμένων ἀπηλ-

λάγη», τό όποιο καί ώς ἀόριστο ἐάν νοηθεῖ καί μή ἀκριβῶς δηλώνοντας ώς τόπο μαρτυρίου τήν Ισπανία, δέν ἐννοεῖ ὅμως καί τήν Ρώμην γιά τήν ἀοριστία.

Ούτε ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐσεβίου, πού ίστορεῖ, σύμφωνα μέ ὄσα ἀναπτύχθηκαν προηγουμένως, τόν θάνατο τῶν δύο Ἀποστόλων στήν Ρώμη, ἔχει κάποιο κύρος, διότι καί αὐτός, ὅπως προλέχθηκε, σέ πολλά ἀντιφάσκει καί τίς εἰδήσεις ἀντλησε ἀπό θολωμένες πηγές. Απόδειξη, ὅτι ἀναφέρει ώς ίστορική ἀλήθεια τόν μῦθο τοῦ Σίμωνος Μάγου, ἐνῷ ἀναφέρει καί τήν εἰδηση γιά τόν θάνατο τῶν δύο Ἀποστόλων, καί ἀβασανίστως δέχεται κάθε παράδοση ἥ εἰδηση ώς ίστορική ἀλήθεια...

Ἡ ἕκτη εἰδηση, ὅτι ὁ Μᾶρκος ἔγινε ὁ ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη, ἀναιρεῖται ἀπό αὐτές τίς ἄγιες Γραφές. Ὁ Μᾶρκος ἦταν δυνατόν νά ύπηρξε ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου, ἀλλ' ὅχι στήν Ρώμη· πολύ πιθανόν στήν Αἴγυπτο, διότι στήν Αἴγυπτο μιλούνταν ἡ Κοπτική, ἡ Ἑλληνική καί ἡ Λατινική γλῶσσα.

Στήν Ρώμη δέν ἦταν δυνατόν, α) διότι ὁ Πέτρος δέν μετέβη στήν Ρώμη, καί β) διότι, ὅπως εἶδαμε, ὁ Μᾶρκος μέχρι μέν τό 62 πρός 63 ἦταν στήν Αἴγυπτο μέ τόν Πέτρο, ἀπό δέ τόν χρόνο αὐτό ἀναφέρεται στίς ἐπιστολές τοῦ Παύλου, ὅπως εἶδαμε, ώς συνεργός του, στίς ὅποιες καμμία μνεία δέν γίνεται τοῦ ὀνόματος τοῦ Πέτρου· ὥστε καί αὐτή ἥ εἰδηση τοῦ Εἰρηναίου στερεῖται τοῦ κύρους, τοῦ ἀπό τίς μαρτυρίες τῶν Γραφῶν, καί, ἐπειδή ἀθετεῖται ἀπ' αὐτές, πίπτει. ᩴ εἰδηση αὐτή ἔνα φαίνεται ὅτι ἐνέχει τό ἀληθινό· ὅτι ὁ Μᾶρκος ἔγινε ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου. Ἐπειδή δέ δέν ἔγινε στήν Ρώμη, εἶναι πιθανόν ὅτι ἔγινε στήν Αἴγυπτο, καί τότε ύποστηρίζεται ἡ γνώμη μας γιά τόν τόπο τῆς συγγραφῆς τῆς Α' Καθολικῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ δέ ἔβδομη εἰδηση, ὅτι μετά τήν ἔξοδο τῶν Ἀποστόλων ὁ Μᾶρκος μετέδωσε τό κατ' αὐτόν Εὐαγγέλιο γραπτῶς, καθόλου δέν ύποστηρίζει τήν εἰδηση καί ὅτι ἔγραψε στήν Ρώμη καί ὅτι μάλιστα «ἐκύρωσε τήν γραφήν ὁ Ἀπ. Πέτρος», ὅπως ίστορεῖ ὁ Εὐσέβιος στό βιβλίο II κεφ. iε', ἀλλά καί αὐτά στεροῦνται κύρους, διότι ἡ κριτική ἔρευνα ἔξελέγχει αὐτά ώς ἀνακριβῆ καί πρός τήν ἀλήθειαν ἀντιμαχόμενα· Ἰδού δέ ἥ ἀπόδειξη:

Τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο μεταφράσθηκε στήν Ἑλληνική, ἀπό δέ τῆς σύγκρισης τῶν τριῶν Εὐαγγελίων, δηλ. τῆς μετάφρασης τοῦ κατά Ματθαῖον, τοῦ κατά Λουκᾶν καί τοῦ κατά Μᾶρκον, ἀποδεικνύεται, ὅτι καί ὁ Λουκᾶς καί ὁ Μᾶρκος γράφοντας εἶχαν αὐτήν τήν μετάφραση ύπ' ὄψιν· διότι 42 περικοπές τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Μᾶρκου καί τοῦ Λουκᾶ εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιες πρός αὐτές τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου· ἐπομένως ὁ Μᾶρκος ἔγραψε πολύ πιο ὕστερα.

Πολύ πιθανό, καί ίσως βέβαιο εἶναι, ὅτι ἔγραψε στήν Άλεξάνδρεια, ὅπου ὡς ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου ἔχρημάτισε καί παρέδωσε αὐτά, πού κήρυττε, ἐγγράφως σ' αὐτούς πού πίστεψαν ὥστε ἡ μαρτυρία τοῦ Εἰρηναίου, τόσα τρωτά ἔχοντας, δέν μπορεῖ νά χρησιμεύσῃ ὡς θεμέλιο γιά νά οικοδομηθῇ τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα. Τό ᾖδιο κύρος ἔχουν ὅλες οί μαρτυρίες, πού προμνημονεύθηκαν.

“Ωστε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πουθενά δέν ἀποδεικνύεται ὅτι μετέβη στήν Ρώμη, ἡ ὅτι κήρυξε στήν Ρώμη, ἡ ὅτι πέθανε στήν Ρώμη. Μάλιστα ὅλα τά ἀντίθετα μαρτυροῦνται ἀπό τήν Ιερά Γραφή καί τήν Ἐκκλησιαστική Ιστορία.

Από τήν λεπτομερή καί ἀναλυτική αὐτή κριτική τῶν πληροφοριῶν τοῦ Εἰρηναίου (Λουγδούνου), τοῦ Διονυσίου Κορίνθου, τοῦ πρεσβυτέρου Γαϊου, τοῦ Ωριγένους καί ἐν συνεχείᾳ τοῦ Εὐσεβίου γιά τήν μετάβαση καί τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στήν Ρώμη καί τῆς ἴδρυσεως ἀπ' αὐτόν, σέ συνεργασία μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀποδεικνύεται, φρονοῦμε, πλήρως ὅτι ὄντως οί πληροφορίες αὐτές στηρίχθηκαν σέ ἀναληθεῖς παραδόσεις καί πηγές, προδήλως ἄλλωστε ἀντικείμενες πρός τίς σαφεῖς ἀντίθετες μαρτυρίες τῆς Γραφῆς καί τῆς Ιστορίας.

Τίς ἀναληθεῖς αὐτές πηγές καί παραδόσεις πολύ ἐγκαίρως, προφανῶς, ὅπως συνάγεται ἀπό τά «Ψευδοκλημέντεια» (μέ τά οποῖα καί στή συνέχεια θά ἀσχοληθοῦμε), ἐπινόησε καί κατά τά τέλη τοῦ Β' αἰώνα ἔθεσε σέ κυκλοφορίαν ὁ Παπισμός, ἀπό τότε διανοηθεῖς νά ὑποκαταστήσει τό κοσμικό «imperium» καί τό «Pontifex maximus» τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων μέ τά πνευματικά ἀντίστοιχα ὡς δῆθεν χριστιανικά.

Καί ἦταν ὅλως φυσικό, ὑπό τό κράτος τῶν ἐν γένει πνευματικῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν δυσχερειῶν τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν μεγάλων καί ἀπομακρυσμένων πόλεων καί τῆς ἐλλείψεως μέσων ἐλέγχου τῆς γνησιότητος τῶν συγγραμμάτων, πού κυκλοφοροῦσαν τότε σέ περγαμηνές, νά μήν εἶναι δυνατός ὁ προσήκων ἀμεσος ἐλεγχος τῶν σχετικῶν παραδόσεων καί πηγῶν.

Άλλα καί ἄν, παρ' ὅλ' αὐτά, γινόταν δεκτό ὅτι μετά τόν Ἀπόστολο Παῦλο ἡ καί πρίν ἀπ' αὐτόν ἀκόμη μετέβη καί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν Ρώμη (παρόλο πού ἡ δεύτερη ἐκδοχή ἀποκλείεται, σύμφωνα μέ τά προεκτεθέντα) καί ὅτι μαζί μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ἡ καί πρί ἀπ' αὐτόν, ἵδρυσε τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, καί πάλι ὁ Παπισμός κανένα ἐπιχείρημα δεν θά μποροῦσε νά πορισθῇ γιά τήν δικαιολόγηση καί θεμελίωση τοῦ «πρωτείου» του ἐπί τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, διότι, ὅπως προαπεδείξαμε, κανένα τέτοιο «πρωτεῖο» δέν εἶχε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Καί ἡ ἐνδεχομένη ὅθεν ἀπ'

αύτόν ἴδουση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀλλά καὶ ὁ τυχόν θάνατός του στήν Ρώμη, δέν ἦταν δυνατόν νά μεταδώσουν στόν ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης κάποια ἰδιαίτερη ἔξουσία ἢ δικαιοδοσία ἐπί τῆς ὅλης Ἐκκλησίας. Πολύ ὀρθῶς δέ καὶ ὡς πρός τοῦτο ὁ ἀοιδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας Λέων τονίζει τά ἔξῆς:

«*Εἰ ἡ Ρώμη, ὅτι ἐδέξατο τὸν κορυφαῖον ἐπίσκοπον, πρώτη, ἡ Ἀντιόχεια μᾶλλον ἔχει τό πρωτεῖον· καὶ γάρ πρό τῆς Ρώμης ὁ Ἀπ. Πέτρος ἐπεσκόπησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἔτι, εὶ διὰ τὸν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων ἡ Ρώμη... τὸν μαρτυρικόν... τελειώσαντα δρόμον, πολλῷ δικαιότερον τά Ιεροσόλυμα τῆς Ρώμης πρωτεύειν.*

«*Ἐτι εὶ ἀπό τῆς προσώπων ποιότητος τό πρωτεῖον τοῖς θρόνοις περίεστι, πῶς οὐ λαμπρῶς κατά πάντων τά Ιεροσόλυμα τό κράτος ἔξει; Αὐτός γάρ ὁ καὶ Πέτρον καὶ ἡμῶν ἀπάντων κοινός πλάστης καὶ δεσπότης, ὁ πρώτος καὶ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ἡ πηγή πάσης ζωῆς καὶ Ἀρχιερατικῆς τάξεως, ἐν αὐτοῖς... καὶ τὴν διατριβήν ἔσχε καὶ Εαυτόν ὑπέρ τῆς τοῦ Κόσμου σωτηρίας ἐκών ιεράτευσε. Ἔτι, εὶ διὰ τὸν κορυφαῖον ἡ Ρώμη ζητεῖ τό πρωτεῖον, δι' Ἀνδρέαν τὸν πρωτόκλητον καὶ γενέσει πρότερον ἀδελφόν, τό Βυζάντιον πρῶτον...»¹.*

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἡ πρόσφατη παρουσίαση ἀπό ἐσāς τῶν δῆθεν Ἅγιων Λειψάνων τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἀγνώστων ἐπί δύο χιλιετίες, παρουσιάζει ἐκτύπως τὴν τραγικότητα τοῦ θρησκευτικοῦ σας συστήματος!

15. Τό δακτυλίδι τοῦ ἀλιέως

Τό ὅτι δέν ἔχετε καμμία διάθεση, Ἐκλαμπρότατε, νά ἀποβάλετε τό παπικό «πρωτεῖο ἔξουσίας», φαίνεται καὶ ἀπό τό γεγονός ὅτι στήν «ἐνθρόνισή» σας, σᾶς δόθηκε τό «δακτυλίδι τοῦ ἀλιέως, τοῦ ψαρᾶ», τό ὅποιο φορᾶτε, ὡς δῆθεν διάδοχος τοῦ δῆθεν «πρίγκηπος» τοῦ κολεγίου τῶν Ἀποστόλων, Ἀποστόλου Πέτρου. Τό δαχτυλίδι τοῦ «πάπα» εἶναι ἔνα ἀπό τά κυριότερα σύμβολα τῆς παπικῆς ἴσχύος. Όνομάζεται «δαχτυλίδι τοῦ ψαρᾶ», εἶναι ὅμως ἔνα χρυσό δαχτυλίδι βάρους... 35 γραμμαρίων. Ἀπεικονίζει τόν Ἅγιο Πέτρο νά σηκώνει τά δίχτυά του ἀπό τά νερά, ἐνῶ γύρω του εἶναι γραμμένο τό ὄνομα τοῦ «πάπα». Ο κάθε «πάπας» θεωρεῖται διάδοχός του Ἅγιου Πέτρου, πού ἦταν ψαρᾶς. Ἔτσι, προκύπτει ἡ

1. Ἡμέτερο βιβλίο, *Αἱ αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ*, Άθηναι 2009, καὶ Ἡμέτερο Ἀνακοινωθέν τῆς 19-3-2013, <http://romfea.gr/arhra-apopseis/16085-2013-03-19-12-10-27>

όνομασία τοῦ δαχτυλιδιοῦ¹.

16. Οἱ παπικῆς προελεύσεως θρονικές ἑορτές

Δεῖγμα τῆς ἀδιαλλαξίας σας στό παπικό πρωτεῖο εἶναι καὶ οἱ θρονικές ἑορτές. Κατ' ἀρχήν θά πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι τά τελευταῖα χρόνια συχνά ἀκοῦμε γιά «θρονικές ἑορτές», δηλαδή ἑορταστικές ἐκδηλώσεις τοπικῶν ἐκκλησιῶν, κάθε φορά πού ἑορτάζεται ἡ μνήμη Αγίων, οἱ ὄποιοι ἴδρυσαν τίς ἐκκλησίες αὐτές. Άλλα, ἡ μορφή τῶν ἑορτῶν εἶναι καινοφανής καὶ ἄγνωστη στήν ίστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Τήν λανσάρατε πρῶτος ἐσεῖς, ὁ Παπισμός, γιά νά «διαλαλεῖτε» κατ' ἔτος, πανταχόθεν, τήν δῆθεν «πέτρειο διαδοχή» σας. Μέ κάτι τέτοια τερτίπια προσπαθεῖτε στόν Παπισμό νά ύπενθυμίζετε τό ἐπάρατο «πρωτεῖο» καὶ τό βλάσφημο «ἀλάθητό» σας, τοῦ ἡγεμονίσκου τοῦ «Κράτους τοῦ Θεοῦ», ὁ ὄποιος προβάλλεστε, ἐκτός ἀπό βασιλιάς καὶ ὡς «ἐπίσκοπος Ρώμης»! Άλλα, ὅπως εἶχε πεῖ ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ἡ νεοπαπιστική νοοτροπία εἰσῆλθε δυστυχῶς καὶ στήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή. Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἀρχισαν νά ἑορτάζονται καὶ σέ πολλές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀνάλογες «θρονικές ἑορτές», τίς ὄποιες φροντίζουν κάποιοι νά τίς ἀναγάγουν σέ «μεγάλα γεγονότα». Ὁμως, στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ύπάρχουν «θρόνοι», τούς ὄποίους ἴδρυσαν κάποιοι ἄγιοι, γιά νά τούς γιορτάζουμε, ἀλλά διακονικές θέσεις, γιά τή διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, βαμμένες μέ αἷμα καὶ ποτισμένες μέ ἴδρωτα καὶ δάκρυα. Καί ὡς ἐκ τούτου δέν μποροῦμε νά ἑορτάζουμε γιά τό «θρόνο» κανενός ἐπισκόπου! Οἱ Ἅγιοι Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας οὐδέποτε ἑόρτασαν τό γεγονός τῆς ἐκλογῆς τους στόν ἐπισκοπικό τους «θρόνο», ἀλλά θεωροῦσαν τή διακονία τους φορτίο ἀσήκωτο, προσωπική κένωση. Ὅσοι ἔχουν ἀντίθετη ἀποψη, ἀς διαβάσουν τό 4^ο κεφάλαιο τῆς Α' Κορινθίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γιά νά δοῦν τόν πραγματικό «θρόνο» τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διαχρονικῶν διαδόχων τους².

17. Η ἀφαίρεση τοῦ τίτλου τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως

Τό τελευταῖο γεγονός, Ἐκλαμπρότατε, τό ὄποιο καταδεικνύει ὅτι δέν

1. Τό “δαχτυλίδι τοῦ ψαρᾶ”... γιά τόν ἐκάστοτε Πάπα, <http://gr.euronews.com/2013/03/13/third-finger-right-hand-that-s-where-they-place-the-papal-band/>, <http://www.amen.gr/article12839>

2. Αἱ καινοφανεῖς «θρονικαί ἑορταί» εἶναι παπικόν κατασκεύασμα, Ὁρθόδοξος Τύπος 26-7-2013.

πρόκειται νά ἀποποιηθῆτε τό «πρωτεῖο ἔξουσίας», εἶναι ὅτι ἀρνηθήκατε τόν τίτλο τοῦ πατριάρχου τῆς Δύσεως.

Σύμφωνα μέ πληροφορίες, «τό Ἐτήσιο Ποντιφικό Ἡμερολόγιο “Annuario Pontificio” περιέχει πληροφορίες καί στοιχεῖα ἀπό ὅλες τίς δραστηριότητες τῶν Παπικῶν. Εἶναι τά Δίπτυχα, ἔνα στατιστικό δελτίο γιά τήν ἐνημέρωση τῆς ἵεραρχικῆς δομῆς τοῦ Βατικανοῦ. Στό ἐπίσημο αὐτό Ἡμερολόγιο ἀναφέρονται, ὅπως εἶναι φυσικό, καί ὁ «πάπας» μέ τούς τίτλους, πού ἔχει. Φέτος, μέ τήν παραίτηση τοῦ πρώην ἐκλαμπροτάτου κ. Βενέδικτου, ἀργησε νά ἐκδοθῇ. Στήν ἔκδοση τοῦ Νέου Ποντιφικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 2013 τονίζεται ὅτι ὁ ἴδιος ἔχετε ἐπιλέξει ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς σας νά ἀποκαλῆσθε μέ τόν τίτλο «Ἐπίσκοπος Ρώμης». Συγχρόνως, ἀποκαλεῖται ὁ ἐπίτιμος ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ως «Ὑπέρτατος Ἐπίτιμος Ποντίφικας». Στό προηγούμενο Ἡμερολόγιο τοῦ 2012 ὁ κ. Βενέδικτος δέν ἀποκαλεῖται μόνο «Ἐπίσκοπος Ρώμης», ἀλλά συμπεριλαμβάνει ὅλους τούς τίτλους, πού τοῦ εἶχαν ἀποδοθῆ καί γιά τούς ὅποίους ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ἀπό τούς Ορθόδοξους δριμεῖα κριτική, ως: «Βικάριος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Διάδοχος καί πρίγκιπας τῶν Ἀποστόλων, Ἀνώτατος Προκαθήμενος τῆς Καθολικῆς Ἑκκλησίας, Προκαθήμενος τῆς Ἰταλίας, Αρχιεπίσκοπος καί Μητροπολίτης τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐπαρχίας, Αρχηγός τῆς Πόλης τοῦ Βατικανοῦ καί Δοῦλος τῶν Δούλων τοῦ Θεοῦ», μέ ἀφαίρεση τοῦ τίτλου «Πατριάρχη τῆς Δύσεως». Φέτος, ὅμως, στό ἴδιο σημεῖο βρίσκεται μόνο μία ἀπλή ἀναφορά: «Φραγκίσκος – Ἐπίσκοπος Ρώμης». Οἱ ἄλλοι τίτλοι δέν ἔξαφανίστηκαν, ὑπάρχουν μέ ἔνα σύντομο βιογραφικό σημείωμα (συγκεκριμένα στήν σελίδα 24), ἡ ὅποία στό Ἡμερολόγιο τοῦ 2012 ἦταν κενή. Τό ὄνομα τοῦ κ. Βενέδικτου εἶναι γραμμένο στά λατινικά «Benedictus» καί ὅχι στά ἵταλικά, ἐνῶ τό δικό σας εἶναι στά ἵταλικά “Francesco” καί ὅχι στά λατινικά. Ἐπιπλέον, τό ἀρχικό «PP», πού σημαίνει «πάπας» ἐμφανίζεται στό ὄνομα τοῦ κ. Βενέδικτου, ἐνῶ σ’ Ἐσᾶς δέν ὑπάρχει. Απέναντι ἀπό τήν φωτογραφία σας ὑπάρχει ἡ ὑπογραφή σας μέ τό ὄνομά σας στά ἀγγλικά, ἐνῶ στόν κ. Βενέδικτο ὑπάρχει στά λατινικά «Benedictus PP XVI». Ἐκλαμπρότατε, δέν ἔχετε παραιτηθῆ ἀπό ὅποιονδήποτε τίτλο σᾶς ἔχει ἀποδοθῆ στόν παπικό χῶρο, πού οὐδέποτε ἔχουν γίνει ἀποδεκτοί ἀπό τήν Ορθόδοξη Ἑκκλησία, ἀλλά θελήσατε νά τούς βάλετε σέ ἐμφανές σημεῖο στήν ἐπόμενη σελίδα. Δέν θελήσατε νά ἐπαναφέρετε τόν τίτλο «πατριάρχης τῆς Δύσεως», ἀκολουθώντας τόν ἐπίτιμο ἐκλαμπρότατο κ. Βενέδικτο. Βεβαίως, ἐξ ἀπόψεως ὁρθόδοξου, ὁ τίτλος αὐτός, πού σᾶς ἀποδίδεται, θά ἰσχύσει μόνο ὅταν ἐσεῖς θά συγκαταλεχθῆτε μεταξύ τῶν Ορθόδοξων Πατριαρχῶν. Μόνο ὅταν θά γίνετε ὁρθόδοξος, θά μποροῦμε νά μιλᾶμε

γιά τούς τίτλους, «Ἐπίσκοπος Ρώμης» καί «πατριάρχης τῆς Δύσεως», καί ὅχι βέβαια γιά ὄλους πού ἀναφέρονται στό Ποντιφικό Ἡμερολόγιο, γιατί αὐτοί οὐδέποτε ἦταν ἀποδεκτοί στήν ίστορία τῆς Ἑκκλησίας. Ο τίτλος τοῦ «πατριάρχη τῆς Δύσεως», σύμφωνα μέ τήν προηγούμενη ἀπάντηση τῆς Γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ γιά τήν προώθηση τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητας, εἶναι πλέον σέ ἀχρησία. Ἡ ἀφαίρεση καί πάλι τοῦ τίτλου «πατριάρχης τῆς Δύσεως» ἀπό σᾶς ἔχει ὡς στόχο νά ἐπιβεβαιώσῃ γιά δεύτερη φορά τόν ισχυρισμό τοῦ Βατικανοῦ γιά Παγκόσμια δικαιοδοσία τοῦ «πάπα» Ρώμης, πού ἀντικατοπτρίζεται στούς ἄλλους τίτλους. Δυστυχῶς, κάνετε τά ἀδύνατα δυνατά, προκειμένου νά διαψεύσετε ὄλους ἐκείνους, οἱ ὄποιοι σᾶς «θέλουν ἀνανεωτή!» Ὁχι μόνο δέν προτίθεσθε νά ἀλλάξετε τό παραμικρό στόν παπικό θεσμό, ἀλλά συνεχίζετε ἀκάθεκτος τή σκληρή γραμμή τῶν προκατόχων σας. Δυστυχῶς, ἐπαληθευόμαστε συνεχῶς καί πανηγυρικά ἀπό κάθε ἐνέργειά σας. Ως γνήσιος ἱησουΐτης, εῖστε ὁρκισμένος νά ύπερασπίζεστε τόν παπικό θεσμό καί, συνεπής στόν ὁρκό σας, αὐτό θέλετε, νά πραγματοποιήσετε τό «μεγάλο ὅραμα», νά γίνετε πνευματικός κοσμοκράτορας¹!

18. Ἡ νέα Ἑκκλησιολογία τοῦ Παπισμοῦ

Ἡ βάση τῆς νέας Ἑκκλησιολογίας τοῦ Παπισμοῦ βρίσκεται στήν ἐγκύκλιο Ut Unum Sint (1995) τοῦ πάπα Ἰωάννου Παύλου II, ὁ ὄποιος ἐπαναδηλώνει τήν οὐσιαστική διδασκαλία, πού πρωτοδιατυπώθηκε στό Διάταγμα Unitatis Redintegratio. «Ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀδελφότητάς μας δέν εἶναι ἐπακόλουθο μιᾶς μεγαλόκαρδης φιλανθρωπίας ἢ ἐνός ἀόριστον οἰκογενειακοῦ πνεύματος. Ἐχει τίς ρίζες τής στήν ἀναγνώριση τοῦ ἐνός Βαπτίσματος καί στό ἐπακόλουθο καθῆκον πρός δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ. Η Διεύθυνση γιά τήν Ἐφαρμογή τῶν Ἀρχῶν καί τῶν Τύπων περί Οἰκουμενισμοῦ ἐκφράζει τήν ἐλπίδα ὅτι τό βάπτισμα θά ἀναγνωρισθεῖ ἀμοιβαῖα καί ἐπίσημα. Αὐτό εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό μία οἰκουμενική πράξη τιμῆς ἔνεκεν. Συνιστᾶ μία βασική Ἑκκλησιολογική δήλωση»².

Σύμφωνα μέ τό Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ καί σχετικά μέ τό βάπτισμα, «οἱ ἀνθρωποι, πού πιστεύουν στόν Χριστό καί ἔχουν πράγματι

1. Ἰστότοπος «dogma.gr» 10-7-2013. «Ο Πάπας δέν ἀποδέχεται τόν τίτλον τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως» καί «Ο πάπας Φραγκίσκος ἡρνήθη κι αὐτός τόν τίτλον τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως! Όρθοδοξος Τύπος 2-8-2013 καί 20-9-2013.

2. Pope John Paul II, *Ut Unum Sint* 1995.05.25, http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/encyclicals/documents/f_jp-ii_enc_25051995_ut-unum-sint_en.html.

βαπτισθῆ» θεωροῦνται ὅτι βρίσκονται σέ κοινωνία μέ τήν «Καθολική Ἐκκλησία» (τόν Παπισμό) ἀκόμη καί ἄν «αὐτή ἡ κοινωνία εἶναι ἀτελής» (3a). Ἐάν, λοιπόν, ἐκεῖνοι, πού βαπτίσθηκαν Χριστιανοί, πραγματικά ἀδελφοί ἐν Χριστῷ, εἶναι σέ κοινωνία μέ τήν «Ἐκκλησία» (Παπισμό), ἀκόμη καί ἄν εἶναι, κατά κάποιο τρόπο, μόνο σέ «μερική» κοινωνία, ἔπειται ὅτι ὅχι μόνο μερικά, ἀλλά «πολλά στοιχεῖα καί χαρίσματα», πού οίκοδομοῦν καί δίνουν ζωή στήν «Ἐκκλησία» (Παπισμό) ύπαρχουν ἐκτός τῶν ὁρατῶν ὁρίων. Ἐκεῖνα τά «στοιχεῖα» περιλαμβάνουν «τόν γραπτό λόγο τοῦ Θεοῦ», «τή ζωή τῆς χάριτος», «τά ἐσωτερικά δῶρα τοῦ Αγίου Πνεύματος», καί ἀρκετά ἄλλα (3b).

Σύμφωνα μέ τήν λατινική διδασκαλία, πρίν τήν Β' Βατικανή «Σύνοδο», ἐσεῖς οἱ Παπικοί πιστεύατε ὅτι τό βάπτισμα ὠφελεῖ γιά τήν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν μόνο ἐντός τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Χάρις βρίσκεται σέ ἀναστολή, λόγω τῆς κατάστασης τοῦ σχίσματος ἢ τῆς αἵρεσης, καί εἶναι ἐνεργός μόνο μέ τήν εἰσοδο στήν Ἐκκλησία. Οἱ σχισματικές καί αἵρετικές ὅμαδες δέν κατέχουν τίποτε περισσότερο ἀπό τό σχίσμα καί τήν αἵρεση τους. Τά μυστήρια ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία. Μετά τήν Β' Βατικανή ἡ παραπάνω διδασκαλία ἄλλαξε καί ἀπό τότε μέχρι καί σήμερα οἱ παπικοί θεωρεῖτε ὅτι τό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος παράγει ὅλους τούς καρπούς του καί εἶναι πηγή Χάριτος, ἀκόμα καί ὅταν τελεῖται ἀπό ἐπισήμως χωρισμένους σχισματικούς ἢ αἵρετικους. Τήν «ζωή τῆς Χάριτος» καί «προσβάσεως στήν κοινότητα τῆς σωτηρίας» ἀπολαμβάνουν καί ὅσοι βρίσκονται σέ σχίσμα καί αἵρεση. Τά σχισματικά σώματα καθ' αὐτά θεωροῦνται ως «μέσα σωτηρίας».

Ἐσεῖς, οἱ Παπικοί, πιστεύετε ὅτι το Ἀγιον Πνεύμα ἐνεργεῖ καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ἐρχόμενοι σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν Πατερική Ὄμοφωνία, σύμφωνα μέ τήν ὅποια δέν ύπαρχει μυστηριακή Χάρη (καθαρτική, φωτιστική καί ἀγιαστική ἐνέργεια) ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Β'Βατικανή ἐπεξέτεινε τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά συμπεριλαμβάνει καί τούς ἴδιους τούς σχισματικούς καί αἵρετικους. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο δέν μπορεῖ νά λέγεται ὅτι τό Ἀγιον Πνεύμα ἐνεργεῖ μόνο μέσα στό πλαίσιο τῆς Ἐκκλησίας. Τό σχισματικό καί τό αἵρετικό βάπτισμα θεωρεῖται τώρα ως καρποφόρο, διότι εἶναι τό ἔνα βάπτισμα τοῦ ἐνός Σώματος, πού εἶναι ἔργο τοῦ Αγίου Πνεύματος. Αὐτό, ὅμως, σημαίνει, ὅτι τά κριτήρια, πού χρησιμοποιοῦνται γιά τήν ἀναγνώριση τῆς Ἐκκλησίας, τά ἔχετε ἄλλαξει. Ἡ Ἐκκλησία, ως μυστηριακή ἐνότητα, δέν βρίσκεται πλέον γιά σᾶς στήν ταυτότητα, πού στηρίζεται πάνω στήν ἐνότητα τῆς πίστεως, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ἰερωσύνης καί τῶν μυστηρίων. Ἡ Ἐκκλησία πλέον ἀναγνωρίζεται ἀπό τά

στοιχεῖα, τά ἐπιμέρους τοῦ συνόλου, ἐγκαθιδρύοντας μία κοινωνία ἀτελῶς, ήμιαυτόνομα καὶ ἀόριστα.

Ἐτσι, ἀπό πλευρᾶς σας οἱ Παπικοί ἔχετε τρεῖς νέες φιλοσοφαστικές ἀναγνωρίσεις: α) τοῦ αἰρετικοῦ βαπτίσματος ὡς τοῦ ἐνός βαπτίσματος (καὶ καρποφόρου), β) τῶν αἰρετικῶν συνάξεων ὡς «ἐκκλησιῶν», καὶ γ) τῆς καρποφόρας ἐνεργείας τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ἐντός αὐτῶν. Αὐτές οἱ τρεῖς ἀναγνωρίσεις προετοίμασαν τό ἔδαφος γιά τήν τέταρτη καὶ τελική ἀναγνώριση, τῆς Una Sancta ὡς ὑφισταμένης ἀπό τὸν Παπισμό μέχρι καὶ τίς σχισματικές καὶ αἰρετικές συνάξεις.

Ὄμως, ἡ δημιουργία ἀπό σᾶς μιᾶς ἄλλης, νέας «ἐκκλησίας», συνεπάγεται καὶ τήν δημιουργία ἐνός ἄλλου, νέου Χριστοῦ. Κάθε ἄλλαγή ἡ μετασχηματισμός τῆς πίστεως ἡ τῆς παραδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἄλλος Ιησοῦς, ἄλλη Ἐκκλησία. Ο Απ. Παῦλος λέει : «Εἰ μέν γάρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ιησοῦν κηρύσσει, ὅν οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἡ Πνεῦμα ἔτερον λαμβάνετε, ὁ οὐκ ἐλάβετε, ἡ εὐαγγέλιον ἔτερον, ὃ οὐκ ἐδέξασθε...»¹. Ο ἄγιος Ιάκωβος ὁ ἀδελφόθεος ὑπογραμμίζει: «Οστις γάρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίση δέ ἐν ἐνὶ, γέγονεν πάντων ἔνοχος»². Τέλος, ὁ ἄγιος Ταράσιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπισημαίνει: «Τό κακόν ἥδη κακόν ἐστι, καὶ μάλιστα ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Τό γάρ ἐπί δόγμασιν εἴτε μικροῖς εἴτε μεγάλοις ἀμαρτάνειν ταυτόν ἐστιν. Έξ ἀμφοτέρων γάρ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀθετεῖται»³.

Ο Francis A. Sullivan ὑποστηρίζει ὅτι «μπορεῖ κάποιος νά σκεφθεῖ τήν παγκόσμια Ἐκκλησία ὡς μία κοινωνία (*communion*), σέ ποικίλα ἐπίπεδα πληρότητας, “σωμάτων” πού εἶναι περισσότερο ἡ λιγότερο πλήρεις ἐκκλησίες... εἶναι μία πραγματική κοινωνία, πού πραγματοποιεῖται σέ ποικίλους βαθμούς πυκνότητας ἡ πληρότητας, “σωμάτων” πού στό σύνολό τους ἔχουν πραγματικά ἐκκλησιαστικό χαρακτήρα, παρότι κάποια πληρέστερα ἀπό ἄλλα»⁴. Δηλ. ἐδῶ ἔχουμε τόν Χριστό κατά βαθμούς.

Σύμφωνα, Ὄμως, μέ τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία, μία ἐκκλησία, πού πραγματώνεται σέ βαθμούς πληρότητας, δέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία, γιατί ὁ Χριστός εἶναι τά πάντα καὶ ἐν πᾶσιν. Στόν Παπισμό ἡ Ἀληθινή Πίστη δέν εἶναι τό κριτήριο γιά τήν ἀναγνώριση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

1. *B' Kor.* 11, 4.

2. *Iak.* 2, 10.

3. Mansi 12:1030: Κανόνες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Κανὼν 1, σσ 1030-1034.

4. FRANCIS A. SULLIVAN, S. J., «The Significance of the Vatican II Declaration that the Church of Christ “subsists in” the Roman Catholic Church», in *Vatican II: Assessments and Perspectives*, p. 283.

Οι κεντρικοί, λοιπόν, στύλοι τῆς νέας λατινικής ἐκκλησιολογίας εἶναι οἱ ἔξης : α) Οἱ ὅροι «σχίσμα» καὶ «αἵρεση» δέν ἐφαρμόζονται πλέον, β) τὸ Ἅγιον Πνεῦμα χορηγεῖται καὶ ἀγιάζει τὰ σχισματικά καὶ αἱρετικά σώματα, γ) σχισματικά/αἱρετικά σώματα ἀναγνωρίζονται ὡς ἐκκλησίες καὶ ἐκκλησιαστικές κοινότητες, δ) ἡ Ἐκκλησία περιλαμβάνει ὅλους τους «βαπτισμένους», πού συμμετέχουν κατά βαθμούς, ε) ἡ διάκριση μεταξύ πλήρους καὶ ἀτελοῦς κοινωνίας, καὶ στ) δέν εἶναι ἀπαραίτητη πλέον ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως, γιὰ νά ἀνήκη κανείς στήν Ἐκκλησία.

Ο Joseph Ratzinger, πρώην ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ', μέσα στά ἀνωτέρω πλαίσια, ὑποστήριξε ὅτι «κάτι πού δικαίως κάποτε καταδικάστηκε ὡς αἴρεση, δέν μπορεῖ ἀργότερα ἀπλῶς νά γίνει μία ἀλήθεια· μπορεῖ, ὅμως, σταδιακά νά ἀναπτύξει τή δική του θετική ἐκκλησιολογική φύση, τήν ὅποια τό ἄτομο ἀντιμετωπίζει ὡς τήν ἐκκλησία του καὶ στήν ὅποια ζεῖ ὡς ἔνας πιστός καὶ ὅχι ὡς αἱρετικός»¹. Δηλ. ἔχουμε ἐδῶ τό πέρασμα ἀπό τήν αἵρεση στήν ἐκκλησιαστικότητα.

Ἡ Communio Ἐκκλησιολογία τῆς Β' Βατικανῆς ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν Ὁρθόδοξη Εὐχαριστιακή Ἐκκλησιολογία.

Σύμφωνα μέ τήν Ὁρθόδοξη Εὐχαριστιακή Ἐκκλησιολογία, τά ὅρια τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας χαράσσονται σαφῶς μέ βάση τίς «γραμμές αἵματος», συμπεριλαμβάνοντας ὅλους ὅσοι μετέχουν στό Κοινό Ποτήριο τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μυστηριακή βάση τῆς κοινωνίας δέν συνίσταται σέ ἔνα ἡ ἄλλο μυστήριο, ἀλλά σέ ὅλα τά μυστήρια μαζί, ἐνωμένα σέ μία κοινή ζωή καὶ σέ ἔνα κοινό Ποτήριο.

Σύμφωνα μέ τήν Communio Ἐκκλησιολογία τῆς Β' Βατικανῆς, τά ὅρια τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας χαράσσονται πρῶτα μέ βάση τό ὄντωρ τοῦ βαπτίσματος. Μεταξύ τῶν βαπτισμένων ὑπάρχει μία θεμελιώδης ἐνότητα ἡ communio, ἔτσι πού ἡ διάκριση δέν εἶναι μεταξύ πλήρους ἐνότητας ἡ καθόλου communio, ἀλλά μεταξύ πλήρους καὶ ἀτελοῦς communio (UR 3). Σύμφωνα μέ τόν καρδινάλιο Βάλτερ Κάσπερ, ἡ μυστηριακή βάση τῆς communio εἶναι ἡ communio στό ἔνα βάπτισμα, μέ συμμετοχή στήν Εὐχαριστία, «τό ἀποκορύφωμα» τῆς communion, πού ἐπιφυλάσσεται γι' αὐτούς, πού εἶναι σέ πλήρη κοινωνία».

Τί εἶναι, ὅμως, ἡ «Communio» Ἐκκλησιολογία; Εἶναι μία σύνθετη πραγματικότητα μέ τή μορφή μιᾶς κοινωνίας, ἡ ἐνότητα τῆς ὅποιας ἔχει ἐπέλθει ἀπό πολλούς καὶ ποικίλους παράγοντες. Αὐτό σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνοιχτή ἡ πιθανότητα τά συστατικά στοιχεῖα τῆς Ἐκκλησίας νά εἶναι

1. JOSEPH RATZINGER, «The Open Circle: The Meaning of Christian Brotherhood», translated by W. A. Glen-Doeple (New York: Sheed and Ward, 1966), p. 125.

παρόντα ἀκόμη καὶ σὲ χριστιανικές κοινότητες ἐκτός τῆς «Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (τοῦ Παπισμοῦ) καὶ νά μποροῦν νά προσδίδουν σ' αὐτές τίς κοινότητες τόν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς, ή μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ ἐπίσης νά εἶναι παρούσα ἐκτός τῆς «Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (τοῦ Παπισμοῦ) καὶ εἶναι πράγματι παρούσα, καὶ, μάλιστα, δρατή, στό βαθμό, πού εἶναι παρόντες οἱ παράγοντες καὶ τά στοιχεῖα ἐκεῖνα, πού δημιουργοῦν ἐνότητα, καὶ συνακόλουθα τήν Ἐκκλησία¹.

Σύμφωνα μέ τήν παραπάνω λατινική ἀντίληψη, ἔχουμε μία Ἐκκλησία δύο, δύμας, βαθμίδων. Ἡ πρώτη βαθμίδα εἶναι ἡ συγκεκριμένη ἔκφραση, δηλ. ὁ Παπισμός, στόν ὅποιο δῆθεν ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ στόν ὅποιο ὑπάρχει ἡ πλήρης κοινωνία. Ἡ δεύτερη βαθμίδα εἶναι οἱ «έλλιπεῖς Ἐκκλησίες», δῆπος ἡ Ὁρθοδοξία, ὁ Μονοφυσιτισμός καὶ ὁ Προτεσταντισμός, οἱ ὅποιες στεροῦνται τῆς κοινωνίας μέ τόν «πάπα» Ρώμης, ἀφοῦ δέν ἀναγνωρίζουν τό πρωτεῖο ἐξουσίας καὶ τό ἀλάθητο, καὶ γι' αὐτό βρίσκονται σέ ἀτελῆ κοινωνία. Τήν παραπάνω λατινική ἀντίληψη περὶ Ἐκκλησίας ἔκφραζοντας ὁ πρώην ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ', ἀποκάλεσε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ώς ἐλλειματική.

Ποιά εἶναι, λοιπόν, ἡ νέα εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας τῆς νέας λατινικῆς ἐκκλησιολογίας; Ἄς φανταστοῦμε ἔνα σύστημα ὁμόκεντρων κύκλων, τό ὅποιο ἀποτελεῖ τήν Ἐκκλησία ὅλων τῶν βαπτισμένων καὶ τῶν ἀβαπτίστων. Στό κέντρο τῶν κύκλων βρίσκεται ὁ Παπισμός, πού εἶναι ἡ συγκεκριμένη ἔκφραση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Πιό κοντά στό κέντρο βρίσκεται ἡ Ὁρθοδοξία. Πιό μακριά ὁ Μονοφυσιτισμός. Πιό μακριά ὁ Αγγλικανισμός. Πιό μακριά ὁ Προτεσταντισμός καὶ πιό μακριά οἱ δίκαιοι, οἱ ὅποιοι μπορεῖ νά ὑπάρχουν ὅχι μόνο μεταξύ τῶν βαπτισμένων, ἀλλά καὶ μεταξύ τῶν ἀβαπτίστων.

Ο καρδινάλιος Charles Morerod λέει ὅτι «οἱ “χωρισμένοι ἀδελφοί” δικαίως θεωροῦνται “ἀκαταμάχητα ἀδαιεῖς” (“invincibly ignorant”), ἐπειδή δέν εἶχαν τή δυνατότητα νά γνωρίσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό καὶ/ἡ τήν Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία ώς τή Μία Ἐκκλησία, ἀναλόγως τῆς δικαιοσύνης τους καὶ τῆς συμμετοχῆς τους σέ ὄρισμένα μυστήρια, μέ κυριότερο τό βάπτισμα. Ἐκεῖνοι, πού δέν ἀνήκουν στή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, ἀνήκουν ώστόσο στή Μία Ἐκκλησία ποικιλοτρόπως, σύμφωνα μ' ἔνα σύστημα ὁμόκεντρων κύκλων: οἱ Ἐλληνες καὶ οἱ Ρῶσοι πρῶτα...»².

1. FEINER, p. 68-69.

2. Fr. CHARLES MOREROD, OP, «A Roman Catholic Point of View about the Limits of the Church», Greek Orthodox Theological Review, Vol. 42, No 3-4, 1997.

Τί σημαίνει, λοιπόν, τώρα νά ἀνήκει κανείς στήν Ἐκκλησία; Σύμφωνα μέ τόν καρδινάλιο Charles Journet, «ὅπου ὁ Θεός “ἀγγίζει” κάποιον, ὅπου τό Άγιον Πνεῦμα καθοδηγεῖ ἔνα πρόσωπο πρός μία μελλοντική μεταστροφή του, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἥδη παροῦσα... Τά μνστήρια, πού μεταδίδονται ἐκτός της Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας,... “ἔχονν μία φυσική τάση νά παρέχουν κάποιες ἐμφανίσεις τοῦ σώματος (*corporeal appearances*)». Αύτό σημαίνει πώς κάθε ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος εἶναι μέρος τῆς διαδικασίας συγκρότησης τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τό δόποιο ἔτσι εἶναι πάντοτε ὄρατό, παρότι ἐμεῖς δέν τό ἀναγνωρίζουμε πάντοτε... Τό σύνορο τῆς Ἐκκλησίας διαπερνᾶ τίς καρδιές μας: ὁ καθένας εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, στόν βαθμό πού λαμβάνει θεία χάρη»¹.

Σύμφωνα, ὅμως, μέ τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία περί διακρίσεως τῶν Θείων Ἐνεργειῶν, ἡ φυσική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι τελείως ἀπλή. Ὅμως, αὐτή ἡ ἀπλή ἐνέργεια «μερίζεται ἀμερίστως ἐν μεριστοῖς». Αύτό σημαίνει ὅτι μία εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μέ πολλά ἀποτελέσματα : τή δημιουργική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, τήν προνοητική ἐνέργεια, τήν καθαρική, τή φωτιστική καί τή θεωτική ἐνέργεια. «Μεταξύ αὐτῶν τῶν μορφῶν τῆς μίας καί μόνης ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει ταυτότης. Ἀν ὑπῆρχε ταυτότης, τότε ὅλα τά κτίσματα θά μετεῖχαν π.χ. στήν θεωτική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ», σύμφωνα μέ τόν π. Ιωάννη Ρωμανίδη. Τό ὅτι ἡ παραπάνω διδασκαλία λείπει ἀπό τόν Παπισμό, δείχνει ὅτι τούς λείπει ἡ βιωματική ἐμπειρία.

Σχετικά μέ τήν διάκριση τῆς δράσεως τοῦ Αγίου Πνεύματος, οἱ More-rod καί Journet ύποστηρίζουν ὅτι κάθε ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος εἶναι μέρος τῆς διαδικασίας συγκρότησης τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ὁ ἄγιος Διάδοχος Φωτικής γράφει ὅτι «πρό μέν τοῦ ἀγίου βαπτίσματος, ἔξωθεν ἡ χάρις πρός τά καλά προτρέπεται τήν ψυχήν, ὁ δέ Σατανᾶς ἐν τοῖς αὐτῆς ἐμφαλεύει βάθεσιν, ὅλας τάς τοῦ νοῦ ἀποφράττειν δεξιάς πειρώμενος διεξόδους. Ἀπό δέ αὐτῆς τῆς ὥρας ἐν ἥπερ ἀναγεννώμεθα, ἔξωθεν μέν ὁ δαιμῶν γίνεται, ἔσωθεν δέ ἡ χάρις»².

Τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς Βατικάνειας ἐκκλησιολογίας εἶναι α) ἡ Communio ἐκκλησιολογία, β) ἡ βαπτισματική βάση, γ) ἡ ἀποψη ὅτι ἐκτός τῆς Εὐχαριστιακῆς Σύναξης ύπάρχει Ἐκκλησία, δ) ἡ πλήρης καί ἡ ἀτελής κοινωνία, ε) τά μέρη τοῦ Συνόλου ἀποτελοῦν τήν παγκόσμια κοινωνία, στ) ἡ ἐνότητα, πού ἐκφράζεται σέ βαθμίδες, ζ) τά στοιχεῖα, πού

1. Ὁ.π.

2. SAINT DIADOCHOS OF PHOTIKI, «On Spiritual Knowledge and Discrimination: One Hundred Texts», 76, *Philokalia* 1 (Faber and Faber Press: London, 1979), page 279.

πραγματοποιοῦνται σέ χωρισμό, καί η) τό βάπτισμα, τό όποιο ἀποτελεῖ μύηση καί ὅχι ἐπιστροφή.

Στήν ἀκριβῶς ἀντίπερα ὅχθη βρίσκονται τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, πού εἶναι α) ή εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία, β) ή εὐχαριστιακή βάση, γ) ή πάγια διδασκαλία ὅτι ἐκτός της Εὐχαριστιακῆς Σύναξης δέν ύπάρχει Ἐκκλησία, δ) ή πλήρης καί ὅχι ή ἀτελής κοινωνία, ε) ή καθολική κοινωνία ταυτίζεται μέ τήν εὐχαριστιακή, τοπική κοινωνία, στ) ή ἐνότητα, πού ἐκφράζεται ώς ταυτότητα, ζ) τά μη ἐκκλησιαστικά στοιχεῖα βρίσκονται σέ χωρισμό, καί η) τό βάπτισμα ἀποτελεῖ μετάνοια καί ἐπιστροφή¹.

19. Παπισμός καί Παγκόσμιο Συμβούλιο «Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.)

Θεομό μήνυμα πρός τούς συνέδρους τῆς 10^{ης} Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν» στό Πουσάν τῆς Κορέας ἀποστείλατε, Ἐκλαμπρότατε, διά τοῦ ἐκπροσώπου σας, καρδιναλίου Κούρτ Κόχ, Προέδρου τοῦ Ποντιφικικοῦ Συμβουλίου γιά τήν Προώθηση τῆς Ἐνότητας τῶν Χριστιανῶν. Στό μήνυμά σας, ἐκφράζετε τό ἔντονο ποιμαντικό ἐνδιαφέρον σας γιά τά ἀποτελέσματα τοῦ Συνεδρίου καί ἐπαναβεβαιώνετε τή δέσμευση τοῦ Παπισμοῦ νά συνεχίσει τήν μακρά συνεργασία του μέ τό Παγκόσμιο Συμβούλιο «Ἐκκλησιῶν»².

Ο Παπισμός, διεκδικώντας γιά τόν ἔαυτό του, μέχρι καί σήμερα, τήν ἐκκλησιολογική ἀποκλειστικότητα, ὑπεύθυνος καί πρωτουργός τῆς διαιρέσεως, δέν διέπραξε τό σφάλμα νά μετάσχῃ ώς μέλος στό λεγόμενο Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν «Ἐκκλησιῶν» καί νά μεταλλαγῇ σέ μία ἀπό τίς πολλές «ἐκκλησίες», ἀλλά συμμετέχει μέ τήν ἴδιότητα τοῦ «παρατηρητῆ». Φραστικά πάντως καί ὑποκριτικά ἐπαινεῖ τήν Οἰκουμενική Κίνηση, τήν ὅποια ἐπευλογεῖ, ώς προεργασία γιά τήν μετά τῆς Ρώμης τοῦ Πέτρου καί τοῦ «πάπα» ἐνότητα. Ἰδιαίτερα ἐπιχαίρει καί συγχαίρει γιά τήν συμμετοχή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ή ὅποια αὐτοκαταργήθηκε στήν πράξη ώς ή μοναδική ἐνσάρκωση καί συνέχεια τῆς Una Sancta, ἐκχωρήσασα τό

1. Πρεσβ. ΠΕΤΡΟΣ ΗΕΕΡΣ, *Tό Βάπτισμα καί ἡ Ἐκκλησία στό Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ τῆς Δευτέρας Βατικανῆς Συνόδου, διδακτορική διατριβή, Θεολογική Σχολή ΑΠΘ, Τμῆμα Θεολογίας, Ιούνιος 2011.*

2. Θεομό μήνυμα τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στό ΠΣΕ (Πουσάν, Κορέα), 30 Οκτωβρίου 2013, <http://www.amen.gr/article15744>.

δικό της πεδίο, τήν δική της ταυτότητα, στήν σχισματική καί αίρετική Ρώμη¹.

Οι ρίζες του Οἰκουμενισμοῦ πρέπει νά ἀναζητηθοῦν στόν προτεσταντικό χῶρο, στά μέσα τοῦ 19ου αἰ., ώς προσπάθεια νά ἐπανεύρῃ τήν ἐνότητά του ὁ διηρημένος σέ πάμπολλες ὄμάδες καί παραφυάδες προτεσταντικός κόσμος. Τότε κάποιες «χριστιανικές ὄμολογίες», βλέποντας τόν κόσμο νά φεύγῃ ἀπό κοντά τους λόγω τῆς αὐξανομένης θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καί τῶν ὀργανωμένων ἀντιθρησκευτικῶν κινημάτων, ἀναγκάσθηκαν σέ μιά συσπείρωση καί συνεργασία. Αὐτή ἡ ἐνωτική δραστηριότητά τους ἔλαβε ὀργανωμένη πλέον μορφή, ώς Οἰκουμενική Κίνηση, τόν 20^ο αἰ. καί κυρίως τό 1948, μέ τήν ἴδρυση στό Ἀμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν «Ἐκκλησιῶν», πού ούσιαστικά εἶναι Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Αἰρέσεων, τοῦ Ἐωσφόρου καί τοῦ ψεύδους, παρά τῶν «Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.), πού ἐδρεύει στή Γενεύη².

Ἐνα ἀπό τά μέσα, πού χρησιμοποιεῖ ὁ Οἰκουμενισμός, γιά νά ἐπιτύχη τούς σκοπούς του, εἶναι ὁ συγκρητισμός, αύτός ὁ θανάσιμος ἔχθρος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τόν ὅποιο προωθεῖ τό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ἡ μᾶλλον τό «Παγκόσμιο Συνονθύλευμα τῶν Αἰρέσεων», ὅπως δικαιολογημένα ἔχει χαρακτηρισθεῖ. «Ο συγκρητισμός εἶναι ἡ σχετικοποίηση τῶν θρησκειῶν καί τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν. Εἶναι μιά πανοικουμενική θρησκευτική σύνθεση καί σύζευξη τῶν πιό ἀντιθετικῶν καί ἀνομοίων στοιχείων»³.

Στόν χῶρο τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» καί στούς θεολογικούς διαλόγους, εἰσάγονται καί συζητιοῦνται θέματα, τά ὅποια ἀνατρέψουν τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιο καί τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, τόν ἴδιο τόν Χριστιανισμό, ὅπως εἶναι τά θέματα τῆς ιερωσύνης τῶν γυναικών, τοῦ γάμου τῶν ὄμοφυλοφίλων καί διάφορες ἀνιμιστικές εἰδωλολατρικές ἐκδηλώσεις πίστεως καί λατρείας⁴.

1. http://orthodox-voice.blogspot.gr/2013/03/blog-post_471.html

2. Ο Οἰκουμενισμός, ἐκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικῆς 2004, σσ. 5-6.

3. ΜΙΧΑΗΛ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, «Ο Συγκρητισμός», Ὁρθόδοξος Τύπος (23-7-2004) 1-2.

4 Οἰκουμενισμός. Γένεση, Προσδοκίες, Διαψεύσεις, Πρακτικά Διορθοδόξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, Αἴθουσα Τελετῶν Α.Π.Θ., 20/24-9-2004, τ. Β', ἐκδ. Θεοδρομία, σσ. 1012-1014, 1020-1021.

20. Χειροτονία - Ιερωσύνη Γυναικῶν

Τό 2013 φήμαι κυκλοφόρησαν ότι προτίθεσθε νά ἐκλέξετε τήν πρώτη γυναικά Καρδινάλιο. Τό Βατικανό ἀπέρριψε τήν εἰδηση χαρακτηρίζοντάς την «ἀνοησία». Εἶναι ὅμως ἀπλαί φήμαι ἢ ὁ προοδευτικός «Πάπας» δοκιμάζει τά νερά; Ή ύπόθεση μᾶς δίνει τήν εύκαιρία νά καταθέσουμε τήν ὄρθοδοξο διδασκαλία γιά τό ζήτημα τῆς χειροτονίας γυναικῶν.

Ο Χριστός τίμησε ἰδιαιτέρως τίς γυναικες, τό γυναικεῖο φύλο. Ὁχι μόνο στό πρόσωπο τῆς μητρός Του, τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου, τήν ὅποια ἐπέλεξε ἀπ' ὅλους τους ἀνθρώπους γιά νά γεννηθῇ ἀπ' αὐτήν. Ὁχι μόνο διότι ἀξίωσε τίς γυναικες πρῶτες νά μάθουν τήν Ανάσταση, γιατί πρῶτα σ' αὐτές ἐμφανίσθηκε, ἀλλά καί διότι μέ τίς πράξεις καί τά ἔργα Του ἔδειξε ότι οί γυναικες ἔχουν μεγάλο ἡθικό καί πνευματικό μεγαλεῖο. Μερικές φορές, ξεπερνοῦν καί τούς ἄνδρες. Πολλές φορές, μέσα στά συναξάρια της Ἕκκλησία μας ἔχει ἄγιες γυναικες, μάρτυρες, ὁσιες, ἀσκήτριες, οί ὅποιες ξεπέρασαν σέ ἀφοσίωση στό Θεό τους θεωρουμένους δυνατούς ἄνδρες. Οι ἄγιοι Πατέρες τῆς Ἕκκλησίας μας, ἀρκετές φορές, ἀναφερόμενοι σέ εὐθραυστες, λεπτές καί εὐαίσθητες γυναικειες μορφές, ἀποροῦν πῶς αὐτές οί γυναικες μέ αὐτή τή γυναικεία φύση καί τήν εὐαίσθησία, πού θά νόμιζε κανείς πώς στήν πρώτη δυσκολία θά κατέρρεαν, πῶς αὐτές οί γυναικες ἔδειξαν τέτοια ἀντοχή καί τέτοια ἀφοσίωση στά μαρτύρια, ἀλλά καί στή μοναχική ἀσκηση καί ἀποδείχθηκαν ἀνώτερες ἀπό τούς ἄνδρες.

Στήν εὐαγγελική περιοκοπή τῆς Κυριακῆς της Σαμαρείτιδος¹, διαβάζουμε γιά τήν ἀπορία τῶν μαθητῶν, πού «ἐθαύμασαν ὅτι μετά γυναικός ἐλάλει». Απαγορευόταν ἀπό τόν Μωσαϊκό νόμο νά δίνουν οί ἄνδρες τιμή καί ἀξία στίς γυναικες, ἀκόμη καί νά τίς θεωροῦν ἵσαξιες νά συνομιλήσουν μαζί τους. Υπάρχει μάλιστα στήν ιουδαϊκή παράδοση, στή συλλογή τῶν πατέρων τῶν Ἐβραίων, στό βιβλίο «Λόγοι Πατέρων», ἔνα λόγιο, τό ὅποιο λέει ότι εἶναι καλύτερα οί λόγοι τοῦ νόμου νά καίγονται καί νά ἀφανίζονται, παρά νά τούς ἀκοῦν γυναικες. Καί ύπαρχουν καί πολλά ἀλλα στοιχεῖα ύποτιμήσεως τοῦ γυναικείου φύλου. Ὁχι μόνο στόν Ιουδαϊσμό, ἀλλά καί στήν ἀρχαία ἑλληνική σκέψη. Ο ὄρθοδοξος Χριστιανισμός, ὅμως, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ὅχι μόνο ἐξίσωσε ἄνδρες καί γυναικες – «οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ πάντες γάρ ἡμεῖς εἰς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»² - ἀλλά, ὅπως προηγουμένως εἴπαμε, πολλές φορές ἀνέβασε τίς γυναικες σέ πολύ ὑψηλά βάθρα ἀγιότητος.

1. Ιω. 4, 5-42.

2. Γαλ. 3, 28.

Κι ας σημειώσουμε στό σημείο αὐτό ότι ή ίσότητα ἀνδρῶν καί γυναικῶν δέν κρίνεται στό τί ἐπαγγέλματα ἀσκεῖ ὁ καθένας, ὅπως ίσχυρίζεται τό ἀνόητο φεμινιστικό κίνημα, τό όποιο δημιουργεῖ ἀναταραχή καί ἀναστατώνει τίς κοινωνίες. Διότι, ὅπως ή ἀνδρική φύση εἶναι φτιαγμένη ἀπό τόν Ἀγιο Τριαδικό Θεό νά μετέρχεται ὁρισμένα ἐπαγγέλματα καί ὁρισμένες ἔργασίες, λόγω τῆς φυσικῆς της κατασκευῆς, ἔτσι καί ή λεπτή καί εὐαίσθητη γυναικεία φύση εἶναι κατάλληλη καί φτιαγμένη ἀπό τόν Θεό νά ἀκολουθῇ καί νά μετέρχεται ὁρισμένα ἐπαγγέλματα καί ἰδίως τό μεγάλο λειτούργημα τῆς μητρότητας. Δέν ύπάρχει ίερότερος θεσμός καί ίερότερο λειτούργημα ἀπό τό λειτούργημα τῆς μητρότητας. Ἡ ίσότητα, λοιπόν, δέν ἔγκειται στό τί ἐπαγγέλματα μετέρχεται κανείς σ' αὐτή ἐδῶ τή ζωή. Ἡ ίσότητα ἔγκειται στό ἄν ή γυναίκα μπορεῖ πνευματικά νά ἐπιτύχει τά ἴδια πράγματα, πού ἐπιτυγχάνουν οί ἀνδρες. Ἀν ύπάρχει ίσότητα στήν ἀγιότητα καί τήν ἀρετή. Ἀν μποροῦν οί γυναῖκες νά κατακτήσουν τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀν μποροῦν νά κατανοήσουν τό κήρυγμα καί νά ἀφοσιωθοῦν στόν Θεό. Τί εἶναι αὐτή ἐδῶ ή ζωή μέ τίς ποικίλες διαφοροποιήσεις καί τίς ἀνισότητες; Μήπως καί ἀνάμεσα στούς ἀνδρες δέν ύπάρχουν τοῦ κόσμου οί ἀνισότητες; Δέν ύπάρχουν ἀνισότητες μεταξύ τῶν δύο φύλων, παρά μόνο φυσικές καί λειτουργικές διαφοροποιήσεις. Μποροῦν καί οί γυναῖκες ἐξ ἵσου νά κατακτήσουν τήν ἀγιότητα. Καί ἐδῶ εἶναι ὁ μεγάλος στίβος τῆς ἀγιότητας. Ὁποια γυναίκα θέλει νά ξεπεράσῃ τούς ἀνδρες, ἀνοίγεται μπροστά της ὁ δρόμος τῆς ἀγιότητας καί τῆς ἀρετῆς. Αντίθετα, ὅμως, σήμερα, φωνές διαβολικές, φωνές τοῦ κακοῦ ἐξωθοῦν τίς γυναῖκες σέ ἄλλου εἴδους ἐξίσωση πρός τούς ἀνδρες. Σέ ἐξίσωση μέ τή διαφθορά καί τήν ἀμαρτία πού ἔχουν εύτελίσει τό γυναικεῖο φύλο.

Βεβαίως, η Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία εἶναι σφόδρα κατηγορηματική καί κάθετα ἀντίθετη στήν χειροτονία-ίερωσύνη τῶν γυναικῶν, καί αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τήν πλούσια θεολογική ἐπιχειρηματολογία καί κατοχύρωση τῆς θέσεώς της, τήν ὅποια καί παραθέτουμε.

Ἡ εἰσοδος τῆς Θεοτόκου στά Ἀγια τῶν Ἀγίων εἶναι ὄντως ἔνα καινοφανές καί μή ἐπαναλαμβανόμενο γεγονός στήν ίστορία. Καινοφανές μέν, γιατί πρώτη φορά ἐπετράπη σέ γυναίκα νά εἰσέλθῃ στά Ἀγια τῶν Ἀγίων, μή ἐπαναλαμβανόμενο δε, διότι δέν ἐπετράπη ἔκτοτε νά εἰσέρχεται γυναίκα στό Ἀγιο Βῆμα, τό Ιερό. Ἡ ἀπαγόρευση αὐτή μάλιστα ἔχει πάρει ἄκαμπτο συνοδικό χαρακτήρα μέ ιεροκανονική ἐπικύρωση.

Στήν ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στόν οἶκο, πού ἀρχίζει μέ τό γράμμα «Μ», ὁ ίερός ύμνογράφος ἀναφέρει : «Μή τολμήσῃ γυνή τις, εἰσελθεῖν ἐν Ἀγίω Βήματι, ὅπου μόνη εἰσῆλθε, ἡ Ἀγία ἐν

ταῖς γυναιξίν, εἰς τά τῶν Ἀγίων Ἀγια, οὐ μόνος ὁ Ἀρχιερεύς εἰσήρχετο, τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄπαξ». Ἐπίσης, στόν οἶκο μέ τό γράμμα «Ψ», λέει: «Χαῖρε, μόνη ἡ ἀξία ἐν τῷ Βῆματι εἰσελθεῖν· χαῖρε, σοὶ γάρ μόνη ἔξεστιν ἐν τῷ Ιερῷ οἰκεῖν»¹.

Ο 69ος Ιερός Κανόνας τῆς ΣΤ' Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁρίζει: «Μὴ ἔξεστω τινί τῶν ἀπάντων ἐν λαϊκοῖς τελοῦντι, ἐνδον τον Ἱεροῦ εἰσιέναι θυσιαστηρίου». Τό ἄγιον Βῆμα εἶναι ἀφιερωμένο στούς ιερωμένους. Γι' αὐτό ὁ παρόν Κανόνας ἐμποδίζει τήν εἰσοδο σ' αὐτό τῶν λαϊκῶν. Καί σημειώνει ὁ ἄγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: «Γι' αὐτό ἂς παρακινηθοῦν οἱ ἵερεῖς καί πνευματικοί νά ἀποκόψουν τήν παράνομη συνήθεια, πού ἐπικρατεῖ σέ πολλούς τόπους, τό νά εἰσέρχονται λαϊκοί μέσα στό ἄγιο βῆμα, ή ὅποια (συνήθεια), μή διακρίνοντας ἵερεῖς ἀπό λαϊκούς, κάνει νά πίπτουν οἱ λαϊκοί στήν ποινή τοῦ βασιλέως Ἀχαζ, ὁ ὅποιος, λαϊκός ὅντας, τόλμησε νά ἐπιχειρήσῃ τά ἔργα τῶν ιερωμένων. Κατά κάποιον τρόπο κι αὐτοί, εἰσερχόμενοι στόν διορισμένο τόπο τῶν ἱερέων, οἰκειοποιοῦνται τά τῶν ἱερέων»².

Ἡ ιερωσύνη, ὅμως, ὅπως εἶναι γνωστό, πηγάζει ἀπό τόν Ἰδιο τόν Ἰησοῦ Χριστό, δηλαδή τό ἀρχιερατικό Του ἀξίωμα, γι' αὐτό καί ὁ Ἰδιος ἀποκαλεῖται ὁ Μέγας Ἀρχιερεύς. Ἡ ιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ προτυπώθηκε στήν Παλαιά Διαθήκη, τόσο ἀπό τήν ιερατική φυλή τοῦ Λευί, ὅσο καί ἀπό τόν Μελχισεδέκ, γιά τόν ὅποιο κάνει λόγο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Ἐβραίους ἐπιστολή. Ο ἀρχιερεύς Χριστός παρέδωσε τήν ιερωσύνη, χειροτονώντας τούς ἀγίους Ἀποστόλους καί αὐτοί μέ τή σειρά τους «ἐπέθηκαν τάς χεῖρας τῶν ἐπί»³ ἄλλους ἀνδρες ἀξίους τῆς ιερωσύνης καί ὅχι γυναικες, ὅπως ἐσφαλμένα συμβαίνει μέ τά ἀπεξηραμμένα φύλλα τῆς αἵρετικῆς παρασυναγωγῆς τοῦ Προτεσταντισμοῦ καί δή τῶν Ἀγγλικανῶν, τῶν Λουθηρανῶν καί τῶν Μεταρρυθμισμένων, οἱ ὅποιοι, ἐπηρεασμένοι ἀπό τό ἀνόητο φεμινιστικό κίνημα, ἐπιτρέπουν τήν συμμετοχή γυναικῶν στό Μυστήριο τῆς ιερωσύνης, τήν ὅποια δυστυχῶς υἱοθετοῦν ἀκόμη καί ὁρθόδοξοι ἀκαδημαϊκοί οἰκουμενιστές «θεολόγοι». Αὐτή ἡ ἀκατάπαυστη διαδοχή τῆς ιερωσύνης συνεχίσθηκε ἀνά τούς αἰῶνες καί φθάνει μέχρι καί τίς ήμερες μας, καί ἔως συντελείας αἰῶνων. Γι' αὐτό καί στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὁμιλοῦμε περί ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

Ο ὁμότιμος καθηγητής τῆς Χριστιανικῆς Ἡθικῆς στή Θεολογική Σχολή τοῦ ΑΠΘ κ. Γεώργιος Μαντζαρίδης σημειώνει τά ἔξῆς σχετικά μέ τό

1. Υμνολόγιον τό χαρμόσυνον, ἢγονν χαιρετιστήριοι οἴκοι εἰς ἀγίους καί ἔορτάς τῆς Εκκλησίας, ἔκδ. Ι. Μ. Σταυροβουνίου, Κύπρος 1995, σσ. 270, 275.

2. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Πηδάλιον, σσ. 280-281.

3. Πράξ. 6, 6.

Θέμα: «Τό ένδιαφέρον τοῦ θέματος ἀπό τήν πλευρά τῆς Χριστιανικῆς ἡθικῆς συνίσταται κυρίως στήν ἀποψη ὅτι ἡ ἄρνηση τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν συνδέεται μέ κάποια γενικότερη ὑποτίμησή τους στήν Ἐκκλησία. Η ἀποψη, ὅμως, αὐτή παραθεωρεῖ καὶ βασικά στοιχεῖα, πού ἔχουν σχέση μέ τή λειτουργική ὑπεροχή τῆς γυναικας στή ζωή καὶ τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ πρίν ἀπ' ὅλα παραμερίζει τήν πρόταξη τῆς γυναικας στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τή συντριβή τοῦ διαβόλου. Η ἔχθρα ἀνάμεσα στόν ἀνθρωπο καὶ τόν διάβολο εἶναι κυρίως ἔχθρα ἀνάμεσα στή γυναικα καὶ τό διάβολο. Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικό ὅτι γίνεται λόγος καὶ γιά "σπέρμα" τῆς Ενας, πού θά συντρίψει τό διάβολο¹. Η Ενα ἐλαβε τό πρωτευαγγέλιο τῆς σωτηρίας καὶ ή Παναγία δέχθηκε τόν Εὐαγγελισμό τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Η γυναικα, λοιπόν, πού πρωτοστάτησε στήν πτώση, πρωτοστατεῖ καὶ στήν ἀνόρθωση τοῦ ἀνθρώπου. Ο ἄνδρας συμπαρασύρεται στήν πτώση καὶ συμπορεύεται στήν ἀνόρθωση. Ο πρώτος ρόλος δέν βρίσκεται σ' αὐτόν, ἀλλά στή γυναικα. Καὶ στίς δύο περιπτώσεις ἡ γυναικα πρωτοστατεῖ καὶ ὁ ἄνδρας ἀκολουθεῖ. Εἰδικότερα, ή Παναγία γίνεται συναίτιος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, μαζί μέ τόν ἴδιο τόν Θεό. Δανείζει στόν Θεό τήν ἀνθρώπινη φύση, πού γίνεται ἡ ἀπαρχή τῆς καινῆς κτίσεως. Από τήν ἀποψη αὐτή ή Παναγία εἶναι «μετά τόν πρώτον ἱεράρχην Χριστόν, ἔτερος Ιεράρχης»². Ο ἀποκλεισμός, ὅμως, τῆς γυναικας ἀπό τήν μυστηριακή ἱερωσύνη ἔχει πραγματικό καὶ συμβολικό νόημα. Η γυναικα συνεργεῖ στό μυστήριο τῆς σωτηρίας, ἐνῶ ὁ ἄνδρας διακονεῖ. Οι ἱέρειες ἥταν εύρυτατα γνωστές στόν προχριστιανικό κόσμο ἐκτός τοῦ Ἰσραὴλ. Εἰδικότερα, ὑπῆρχαν στίς θρησκείες τῶν Έλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων, μέ τίς ὁποῖες ἥρθε σέ ἀμεση σχέση ή Ἐκκλησία, ἀλλά καὶ ὁ Ισραὴλ. Γι' αὐτό ἀπό κοινωνική ἀποψη φαίνεται παράδοξη ἡ ἀπονοσία ἱερειῶν στόν ιουδαιοχριστιανικό κόσμο, ὅπου μάλιστα ή θέση τῆς γυναικας ἥταν ὑψηλότερη. Έπιπλέον, σέ ὀλόκληρη τή χριστιανική γραμματεία, ὅπου παρουσιάζονται πλεῖστα ἐκκλησιαστικά ζητήματα, οὐδέποτε ἀνέκυψε ζήτημα ἱερειῶν. Μόνο ή γνωστικίζονται αἵρεση τοῦ Μοντανισμοῦ δεχόταν γυναικες στόν ἐπισκοπικό καὶ τόν πρεσβυτερικό βαθμό, πρᾶγμα πού χαρακτήρισε ὁ ἀγιος Επιφάνιος Κύπρου ώς "εἰδωλοποιόν ἐπιτήδευμα" καὶ "ἐγχείρημα διαβολικόν"»³.

Οι χαρακτηρισμοί τοῦ ἀγίου Επιφανίου δέν πρέπει νά θεωρηθοῦν τυχαῖοι, ἀλλά δηλωτικοί της στάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στήν μυστηρια-

1. Γέν. 3, 15.

2. ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ, Λόγος εἰς τήν Υπεραγίαν Θεοτόκον 11, εκδ. M. Jugie, Theophanes Nicaenus (+ 1381), Sermo in Sanctissimam Deiparam, Lateranum Romae 1935, σ. 64.

3. ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, Πανάριον 49, PG 42, 745BC.

κή ίερωσύνη τῶν γυναικῶν. Οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἰχαν ἐξαρχῆς ὅχι μόνο λειτουργική, ἀλλά καὶ συμβολική θέση στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ ὑπάρχουν “εἰς τύπον τοῦ Πατρός” ἢ “εἰς τύπον Θεοῦ”¹. Ἐνῷ στό “βασιλειὸν ἱεράτευμα”² προσέρχονται ἀδιακρίτως ἄνδρες καὶ γυναικες, στήν μυστηριακή ἱερωσύνη προσλαμβάνονται μόνο ἄνδρες. Η παρουσία ἱερειῶν θά ὑποδήλωνε τὴν ὑπαρξη γυναικείων θεοτήτων, ὥπως συνέβαινε στίς προχριστιανικές θρησκείες. Η ἄρνηση δηλ. τῆς εἰδωλολατρίας, πού συνεπάγεται καὶ τὴν ἄρνηση θεοτήτων τῶν δύο φύλων, συμβαδίζει μὲ τὴν ἀπουσία ἱερειῶν. Η Ἐκκλησία εἶχε μόνο διακόνισσες, πού ἐξυπηρετοῦσαν πρακτικές λειτουργικές ἀνάγκες, καὶ ὅχι ἱέρειες μὲ μυστηριακή ἱερωσύνη συμβολικοῦ χαρακτήρα, πού χαρακτηρίζεται ως “εἰδωλοποιὸν ἐπιτήδευμα” ἢ “ἐγχείρημα διαβολικόν”, δηλ. εἰδωλολατρία. Καὶ δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ Μοντανισμός ἐκτός ἀπό τὴν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν διατήρησε κι ἄλλα εἰδωλολατρικά στοιχεῖα, ἐνῷ ὁ εἰσηγητής του Μοντανός ἦταν ἀρχικά ἱερέας τῆς θεᾶς Κυβέλης. Άλλα καὶ σήμερα ἡ προώθηση γυναικῶν στὴν ἱερωσύνη δέν εἶναι ἀσχετη μὲ τή διάδοση νεογνωστικῶν καὶ νεοπαγανιστικῶν ἀντιλήψεων, πού χαρακτηρίζονταν τό γενικότερο πνεῦμα τῆς ἐποχή μας»³.

Τυπάρχουν καὶ ἄλλα πάμπολλα ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, τά ὅποια παραθέτουμε στή συνέχεια, ὥπως τά καταγράφει ὁ κ. Χρῆστος Λιβανός⁴. Ἐπίσης, καὶ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο διοργάνωσε διορθόδοξο θεολογικό Συνέδριο στή Ρόδο τό φθινόπωρο τοῦ 1998 μέ θέμα «Τό ἀδύνατον τῆς εἰδικῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν».

α) Η οἵζα τῆς ἀληθείας, ὅτι μόνο ἄρρενες πρέπει νά λαμβάνουν ἱερωσύνη, βρίσκεται στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ στήν Παλαιά Διαθήκη «πᾶν ἄρσεν διανοίγον μήτραν, ἀγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται»⁵.

β) Η ἱερωσύνη, κατά τήν Παλαιά Διαθήκη, δινόταν μόνο σέ ἄνδρες.

γ) Ο Χριστός δέν ἐπέλεξε καμμία γυναικά ως Ἀπόστολό Του. Καὶ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοί Του ἦταν ἄνδρες.

δ) Ο προδότης Ιούδας δέν ἀντικαταστάθηκε ἀπό γυναικά, ἀλλά ἀπό ἄνδρα, τόν Ἀπόστολο Ματθία⁶.

1. ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, *Πρός Μαγνησιείς* 4, *Πρός Τραλλιανούς* 3.

2. *Α΄ Πέτρ.* 2, 9.

3. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, *Χριστιανική Ήθική* ΙΙ, ἐκδ. Πουρναράς, Θεσσαλονίκη, σσ. 384-387.

4. ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΙΒΑΝΟΣ, «Ἐμπόδια στόν διάλογο μέ τόν Προτεσταντισμό», ἐν Οἰκουμενισμός· Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις. Πρακτικά διορθοδόξου ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου. Αἴθουσα τελετῶν Α.Π.Θ. 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, τ. Β', ἐκδ. Θεοδορομία, Θεσσαλονίκη 2008, σσ. 627-632.

5. *Λκ.* 2, 23.

6. *Πράξ.* 1, 21-26.

ε) Στόν Μυστικό Δεῖπνο ό Χριστός κάλεσε μόνο τούς Δώδεκα καί σ' αὐτούς παρέδωσε τό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

στ) Τήν ἐντολή νά βαπτίσουν «πάντα τά ἔθνη» ἔδωσε ό Χριστός μόνο στούς Αποστόλους καί ὅχι στόν εὐρύτερο κύκλο τῶν μαθητῶν Του, πού ἀποτελοῦσαν καί γυναικες¹.

ζ) Τήν ἔξουσία τού «δεσμεῖν καί λύειν ἀμαρτίας» ἔδωσε ό Χριστός μόνο στούς Αποστόλους Του καί ὅχι σέ γυναικες².

η) Η Παναγία, ἀν καί προερχομένη, κατά τόν ἄγιο Γερμανό Κωνσταντινουπόλεως, «ἐκ γένους ἱερατικοῦ, φυλῆς Ααρωνείτιδος, ριζῆς προφητικῆς καί βασιλικῆς»³, δέν ἔλαβε τήν ιερωσύνη. Ο ἴδιος ό Υἱός της δέν τήν συμπεριέλαβε μεταξύ τῶν Αποστόλων.

θ) Οί Απόστολοι οὐδέποτε χειροτόνησαν γυναικες.

ι) Η Παύλειος διδασκαλία εἶναι ἀληθινός καταπέλτης ἐναντίον τῆς ιερωσύνης τῶν γυναικῶν. «Αἱ γυναικες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν», παραγγέλλει στούς Κορινθίους⁴, «γυναικί δέ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω», γράφει πρός τόν Απόστολο Τιμόθεο⁵. Πῶς, λοιπόν, θά χειροτονηθοῦν χειροτονηθοῦν γυναικες, ἐφ' ὅσον ό ἴδιος ό Κύριος⁶ ἀπαγορεύει σ' αὐτές τό τό «διδάσκειν», τό ὅποιο εἶναι ἀναπόσπαστο μέρος τῆς Θείας Λατρείας καί ἀπό τά βασικότερα καθήκοντα τοῦ πρεσβυτέρου καί τοῦ ἐπισκόπου;

ια) Ο πρεσβύτερος πρέπει νά εἶναι «μιᾶς γυναικός ἀνήρ»⁷, συμβουλεύει συμβουλεύει ό Απόστολος, χωρίς ὅμως νά προσθέσει καί τό ἀντίστροφο, «ένός ἀνδρός γυνή».

ιβ) Ο ἐπίσκοπος ἵσταται «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ». Ο Χριστός εἶναι ἀνδρας. Μπορεῖ γυναικά νά σταθῇ εἰς τύπον καί τόπον τοῦ ἀνδρός Χριστοῦ;

ιγ) Ό ιερεύς εἶναι «alter Christus», ἄλλος Χριστός. Ό Χριστός εἶναι ό Νυμφίος, ή δέ Ἐκκλησία ή Νύμφη. Μπορεῖ γυναικά νά θεωρηθεῖ Νυμφίος; Θά τολμήσουμε νά συμβολίσουμε τήν ὑπερφυά σχέση Χριστοῦ-Ἐκκλησίας μέ τή διεστραμμένη σχέση ὅμοφυλοφίλου ζεύγους; Αύτό ἀκριβῶς πράττουν ὅσοι ἔτεροδοξοι παρέχουν τήν ιερωσύνη στίς γυναικες.

1. *Mtθ. 28, 16-20.*

2. *Iω. 20, 23.*

3. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, *Εἰς τήν Εἴσοδον τῆς Θεοτόκου Β'*, PG 98, 313A.

4. *A' Kορ. 14, 34.*

5. *A' Tιμ. 2, 12.*

6. *A' Kορ. 14, 35.*

7. *Tιτ. 1, 6.*

ιδ) Ή Ιερά Παράδοση, τήν όποια δέν παραδέχονται οι Προτεστάντες, μαρτυρεῖ κατά τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, ἀφοῦ ἐπί 2013 ἔτη τώρα δύοι οἱ φορεῖς τῆς ιερωσύνης ἥταν καὶ εἶναι ἄνδρες.

ιε) Πλήθος ἀγίων γυναικῶν κοσμεῖ τό νοητό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Μεταξύ αὐτῶν οἱ Μυροφόρες, οἱ ἵσπαπόστολοι Φωτεινή καὶ Ἐλένη, καθώς καὶ ἄγιες μητέρες μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Καμμία ἀπ' αὐτές δέν ύπηρξε ιερουργός τῶν θείων Μυστηρίων. Καμμία ἀπό τίς ἀρχαῖες διακόνισσες ἡ τίς ἀνά τούς αἰῶνες μοναχές δέν ἀπαίτησε νά λάβῃ τό ἀξίωμα τῆς ιερωσύνης.

ιστ) Οἱ Ἀποστολικές Διαταγές εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικές: «Οὐκ ἐπιτρέπομεν οὖν γυναικας διδάσκειν ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ μόνον προσεύχεσθαι καὶ τῶν διδασκάλων ἐπακούειν. Καὶ γάρ καὶ αὐτός ὁ διδάσκαλος ἥμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἡμᾶς τοὺς δώδεκα πέμψας μαθητεῦσαι τὸν λαόν καὶ τὰ ἔθνη, γυναικας οὐδαμοῦ ἐξαπέστειλεν εἰς τό κήρυγμα... Εἰ δέ ἐν τοῖς προλαβοῦσι διδάσκειν αὐταῖς οὐκ ἐπιτρέπομεν, πῶς ιερατεῦσαι ταύτας παρά φύσιν τις συγχωρήσει; Τοῦτο γάρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀθεότητος τό ἀγνόημα θηλείαις θεαῖς ιερείας χειροτονεῖν, ἀλλ' οὐ τῆς τοῦ Χριστοῦ διατάξεως»¹.

ιζ) Ο Τερτυλλιανός γράφει: «Δέν ἐπιτρέπεται στή γυναικα νά όμιλη στήν ἐκκλησία οὔτε νά διδάσκη οὔτε νά χρίη οὔτε νά κάνη τήν προσκομιδή οὔτε νά διεκδική γιά τόν ἑαυτό της ὅποιοδήποτε ἀξίωμα, πού ἔχουν οἱ ἄνδρες, ἡ κάποιο ιερατικό λειτουργημα»².

ιη) Ο ἀγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου φωτά: «τίνι οὐ σαφές ἐστιν ὅτι τῶν δαιμόνων ἐστί τό δίδαγμα καὶ σχῆμα καὶ ἡλιοωμένον τό ἐπιχείρημα»; Καί προσθέτει: «Θεῶ γάρ ἀπ' αἰῶνος οὐδαμῶς γυνή ιεράτευσεν»³.

ιθ) Ο ἀγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συμβουλεύει «οἱ γυναικες νά ἀπομακρύνονται ἀπό μία τέτοια ὑπηρεσία, ὅπως καὶ τό πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων», προσθέτοντας ὅτι «ὁ θεῖος νόμος ἀπομακρύνει τίς γυναικες ἀπό τό ιερατικό λειτουργημα, ἀλλ' αὐτές ἐπιζητοῦν νά τό κατακτήσουν δυναμικά»⁴.

21. Η «Ἄγιοποίηση τῶν παπῶν»

1. Ἀποστολικά Διαταγαί III, 6, 1-2 καὶ 9, 1-4.

2. ΤΕΡΤΥΛΙΑΝΟΣ, *De Virginibus*, IX, 1, C.C. ii, 1218-19.

3. ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, *Κατά αἵρεσεων* 49, 2-3, PG 41, 881.

4. ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Περὶ Ιερωσύνης* II, 1, 2.

«Ἐκκλησία» χωρίς «ἄγιους» καί μάλιστα «νεοφανεῖς», δέν πάει! Αύτό
έχετε ύπόψιν σας στό «Κράτος τοῦ Θεοῦ», τό όποιο θέλετε νά ἐμφανίζεται
ώς «Ἐκκλησία», καί γι' αὐτό «βάζετε μπροστά» τήν «μηχανή» τῆς
ἀγιοποίησης! Διαβάσαμε τή σχετική εἰδηση: «Πιό γρήγορα ἀπό κάθε ἄλλον
σύγχρονο θά ἀνακηρυχθεῖ ἄγιος ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος II, ὁ όποιος
ἔφυγε τό 2005, καθώς τό Βατικανό μέ μυστική διαδικασία ἐπικύρωσε ἔνα
μυστηριῶδες θαῦμα, τό όποιο μέχρι σήμερα κρατεῖτο κρυφό. Λέγεται ὅτι ὁ
Πάπας θεράπευσε μία γυναικά ἀπό τήν Κόστα Ρίκα, πού ἔπασχε ἀπό σοβαρή
ἐγκεφαλική βλάβη καί ἥταν ἔνα βῆμα ἀπό τόν τάφο. Η Ἁγία Ἔδρα δέν ἔχει
ἀνακοινώσει ἐπίσημα λεπτομέρειες γιά τό θαῦμα, ἀλλά εἰδικοί ἀναφέρθη-
καν στή θαυματουργή δύναμη τοῦ Πάπα, καθώς οί συγγενεῖς τῆς γυναικας,
πού χαροπάλευνε προσευχήθηκαν στή μνήμη τοῦ Πάπα καί ἡ γυναικα
ἐπανῆλθε στή ζωή, σύμφωνα μέ τήν Telegraph. Η Καθολική Ἐκκλησία ἀπαί-
τησε ἔρευνα γιά τό περιστατικό καί οί γιατροί ἐπιβεβαίωσαν ὅτι ἡ ἐπιστήμη
δέν μποροῦσε νά θεραπεύσει τή γυναικα, ἐνῶ τό γεγονός δέν ἐξηγεῖται
ἐπιστημονικά. Ἐπιτροπή θεολόγων ἐνέκρινε τό θαῦμα, σύμφωνα μέ ἀρμόδιο
ἐκπρόσωπο ἀπό τό Βατικανό. Τώρα ἡ ύπόθεση θά ἀνατεθεῖ σέ ἐπιτροπή
καρδιναλίων καί στή συνέχεια στόν Πάπα Φραγκίσκο. Ο Ἰωάννης Παῦλος
ἀναμένεται νά ἀγιοποιηθεῖ τόν Ὀκτώβριο περίπον, ἀκριβῶς στήν ἐπέτειο
τῆς 35ης ἐκλογῆς του. Ἀν ὅλα πᾶνε καλά, ἀναμένεται ἐπίσημη ἀνακοίνωση
τόν Ιούλιο, ἀκριβῶς στά δόκτω χρόνια ἀπό τόν θάνατό του τό 2005». Ἔτσι,
λοιπόν, στίς 30-9-2013 ἀνακοινώσατε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι ό «πάπας» Ἰωάν-
νης Παῦλος Β' Βοϊτίλα, ὁ πολωνός ποντίφικας, πού ἡγήθηκε ἐπί 27 χρόνια
(1978-2005) τοῦ Παπισμοῦ καί στή διάρκεια τῆς θητείας του κατέρρευσε ό
Κομμουνισμός, καί ό «πάπας» Ἰωάννης ΚΓ' (1958-1963), ό όποιος συγκάλε-
σε τή μεταρρυθμιστική Β' Βατικάνεια «Σύνοδο» καί ἡγήθηκε σαρωτικῶν
μεταρρυθμίσεων γιά τόν ἐκσυγχρονισμό τοῦ Παπισμοῦ, μολονότι μόνο
ἔνα θαῦμα τοῦ ἔχει πιστωθῆ μετά τόν θάνατό του, θά ἀνακηρυχθοῦν
«ἄγιοι» στίς 27-4-2014¹.

Κατ' αρχήν, καί μόνο οί χαρακτηρισμοί «μυστικές διαδικασίες» καί
«μυστηριῶδες θαῦμα» φανερώνουν περίτρανα τίς μυστικές σκοπιμότητες
μιᾶς ἀκόμη «ἀγιοποιήσεως» τῆς όλοσκότεινης «Ἄγιας Ἔδρας»! Κατά δεύ-
τερον, δέν γίνεται στήν αἴρεση νά ύπαρχουν ἄγιοι. Ἐνας αἱρετικός καί μά-
λιστα «πάπας», πού δέν εἶναι Ὁρθόδοξος, δέν ἔχει ὁρθόδοξη πίστη,

1. Η «μηχανή ἀγιοποιήσεων» τοῦ Βατικανοῦ «ξαναζεσταίνεται! Όρθόδοξος Τύπος 2-8-2013, <http://www.nafemporiki.gr/story/672191>, <http://www.amen.gr/article14562>, <http://www.nafemporiki.gr/story/671064>, <http://www.amen.gr/article14529>, <http://www.amen.gr/article14359>, <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19402-2-23>

όρθιοδοξία, ἀλλά κουβαλάει πάνω του πάμπολλες αἰόλεσις, ίδιως τό ἀλάθητο καί τό πρωτεῖο ἔξουσίας, δέν γίνεται νά εἶναι ἄγιος. Τρίτον, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄγιος ἕνας αἱρετικός, γιατί δέν τηρεῖ τό κριτήριο τῆς ὁρθοπραξίας. Καί τέταρτον, τούς ἀγίους τούς ἀγιοποιεῖ ἡ θεοποιός ἀκτιστη ἐνέργεια, ἡ ἀκτιστη θεία Χάρις τοῦ ἀγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον ἐσεῖς, οἱ παπικοί, ἀποδέχεστε ὡς ἐπίσημη δογματική σας διδασκαλία τήν αἱρετική θεωρία περὶ κτιστῆς χάριτος, τότε ποιός εἶναι πού θά παράγει ἀγίους; Ἐπειδή, λοιπόν, βρεθήκατε σέ ἀδιέξοδο, ἀντικαταστήσατε τήν ἀκτιστη θεία Χάρι μέ τόν «ἀλάθητο» πάπα, καί τοῦ δώσατε τήν ἔξουσία νά ἀγιοποιεῖ, κατά τό δοκοῦν.

Ο ἄγιος Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι «ἄγιοι δέ εἰσι πάντες, ὅσοι πίστιν ὄρθην μετά βίου ἔχουσι, καν σημεῖα μή ἐργάζωνται, καν δαιμονας μή ἐκβάλλωσιν, ἄγιοι εἰσιν». Καί ὁ ἄγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος ὑπογραμμίζει ὅτι «ἄπας ὁ τῶν ἀγίων ἔπαινος καὶ μακαρισμός διά τῶν δύο τούτων συνίσταται, διά τε τῆς ὄρθιοδόξου πίστεως καὶ τοῦ ἔπαινετοῦ βίου, καὶ διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ. Τοῖς γάρ δυσὶ τούτοις τό τρίτον συνέπεται. Ἐν γάρ τῷ βιῶσαι τινά καλῶς τε καὶ θεοφιλῶς μετά φρονήματος ὄρθιοδόξου καὶ ἐν τῷ χαριτωθῆναι ἀπό τοῦ Θεοῦ καὶ δοξασθῆναι διά τῆς τοῦ Πνεύματος δωρεᾶς, συνέπεται αὐτῷ ὁ ἔπαινος καὶ ὁ μακαρισμός παρά πάσης τῆς Ἔκκλησίας τῶν πιστῶν καὶ παρά πάντων τῶν διδασκάλων αὐτῆς. Πίστεως δέ καὶ ἔργων ἀνελλιπῶς μή καταβληθέντων, ἀδύνατόν ἐστιν τήν παρουσίαν γενέσθαι ποτέ τοῦ προσκυνητοῦ καὶ θείου Πνεύματος καὶ τήν δωρεάν αὐτοῦ λαβεῖν τινά τῶν ἀνθρώπων»¹.

Στήν Ὁρθόδοξη Ἔκκλησίᾳ, Ἐκλαμπότατε, δέν ἔχουμε ἀγιοποίηση, ἀλλά ἀναγνώριση καὶ ἀνακήρυξη τῶν ἀγίων. Τό ἔογο τῆς ἀγιοποιήσεως ἀνήκει ἀποκλειστικά καὶ μόνο στόν ἴδιο τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό. Ο Θεός ἀγιοποιεῖ, ὅχι ὁ ἀνθρωπος, ὁ «πάπας». Η Σύνοδος ἐπεμβαίνει γιά νά διακηρύξει, ὅχι νά ἀγιοποιήσει – αὐτά εἶναι δικά σας, φράγκικα –, τήν ἀγιότητα ἐνός ἀγίου, τήν ἥδη ὑπάρχουσα καὶ ἀποδεικνυμένη ἀπό τά θαύματά του². Οἱ ὅροι «ἀγιοποίηση» καὶ «κανονισμός» εἶναι θεολογικῶς ἀπαράδεκτοι, δεδομένου ὅτι προϋποθέτουν δικανικές καὶ ἐκκλησιολογικές θέσεις, πού εἶναι ξένες στήν Ὁρθόδοξη παράδοση.

Μέ τόν ὅρο «ἀναγνώριση» ἐννοοῦμε τήν ἰδιαίτερη ἐν Χριστῷ ἀποδοχῇ καὶ τιμή, πού αὐθόρμητα ἀποδίδει τό πλήρωμα τῆς Ἔκκλησίας σέ

1. ΣΥΜΕΩΝ Ο ΝΕΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, *Λόγος Κατηχητικός* 10, Sources Chretiennes 104 (1964) 142.

2. ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, *Ο ἄγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς Πατέρας τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου*, ἔκδ. Ι. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἀγια Μετέωρα 2009, σ. 12.

όρισμένα κεκοιμημένα μέλη της, τά όποια ξεχώρισαν γιά τήν θεοφιλή ένάρετη ζωή τους καί τήν ἀφοσίωσή τους στό Θεό.

Στήν Ὁρθόδοξη Ἑκκλησία, τό μόνο κριτήριο γιά τήν ἀναγνώριση ἐνός κεκοιμημένου μέλους της, ώς ἀγίου, εἶναι ἡ ἀναγνώρισή του ἀπό τόν πιστό λαό, ἡ «*voix populi*», ἡ φωνή τοῦ λαοῦ, μέ τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις ὅτι εἶχε Ὁρθόδοξία, δηλ. ὁρθόδοξη πίστη καί φρόνημα, ἥταν ὁρθόδοξος καί ὅχι αἱρετικός ἢ ἀλλόθρησκος, εἶχε μαρτυρικό ἢ ὅσιο βίο (Ορθοπραξία), εἶχε κάνει θαύματα ἐν ζωῇ καί μετά θάνατον καί τέλος τό σκήνωμά του μετά θάνατον νά ἔχῃ ἀφθαρσία καί μυροβλυσία. Οἱ προϋποθέσεις αὐτές, κατά τήν παράδοση τῆς Ἑκκλησίας, θεωροῦνται καί σήμερα ἀπαραίτητες.

Μετά τήν ἀναγνώριση τοῦ ἀγίου ἀπό τήν κοινή συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἑκκλησίας, ἡ ἐκκλησιαστική ἀρχή καταγράφει στά δίπτυχα τόν ἀγιο, γιά νά μνημονεύεται στή Θεία Λειτουργία καί καθορίζει τήν ἑτήσια ἑορτή τῆς μνήμης του, πού εἶναι συνήθως ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου του. Ἐπίσης ἐκτίθενται ἡ εἰκόνα καί τά λειψανά του σέ δημόσια προσκύνηση, ἀνεγείρονται ναοί πρός τιμή του καί συντάσσεται ἡ ἀσματική ἀκολουθία του.

Τά τελευταῖα χρόνια παρουσιάστηκε ἡ ἀποψη ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο νά περάσουν ἑκατό ἢ τουλάχιστον πενήντα χρόνια ἀπό τόν κοίμηση κάποιου, γιά νά ἀναγνωριστεῖ ώς ἀγιος. Η ἀποψη αὐτή δέν εἶναι ὁρθή καί δέν μαρτυρεῖται ἀπό τήν Ὁρθόδοξη παράδοση. Τό κριτήριο αὐτό τῆς «ἀρχαιότητος» εἶναι παπικό κριτήριο ἀναγνώρισης ἀγίων¹.

Θά ἥταν μεγάλη παράλειψη, ἀν δέν ἀναφερόμασταν καί στό τραγικό καί φοικτό γεγονός ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπότατε, στόν Παπισμό «ἀγιοποιεῖτε» τούς φονιάδες. Αὐτό καταδεικνύεται ἀπό τήν «ἀγιοποίηση» τοῦ καρδιναλίου Ἀλουΐσιου Στέπινατς ἀπό τόν «πάπα» Ιωάννη Παῦλο τόν Β', ὁ ὅποιος Στέπινατς στάλθηκε στήν Γιουγκοσλαβία καί τήν Σερβία κατά τήν διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου (1942-1944), γιά νά προσηλυτίση μέ τή βίᾳ τούς Ὁρθοδόξους λαούς στόν Παπισμό. Ο Στέπανιτς, ἀφοῦ σκότωσε 800.000 Ὁρθόδοξους, πού ἀρνήθηκαν τόν ἐκλατινισμό τους, γύρισε στή Ρώμη, ὅπου βραβεύθηκε γιά τό ἔργο του καί «ἀγιοποιήθηκε»²!

Ἐπιπροσθέτως, ὑπογραμμίζουμε ὅτι ἡ Ἀγία Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία μας δύνειδεται ἀπό ἐσᾶς, τούς αἱρετικούς Λατίνους, πού ἀποσπασθήκατε

1. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΑΜΗΣ, *Ἀγιολογία τῆς Ὁρθόδοξης Ἑκκλησίας*, ἐκδ. Πουρναρᾶς, Θεσ/κη 1999, σσ. 127-136.

2. Ἀρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Ο Οἰκουμενισμός χωρίς μάσκα*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Αθῆναι 1988, σσ. 235-251.

ἀπ' αὐτήν, καί δυσφήμως κατηγορεῖται ὅτι δῆθεν, ἀφοῦ ἀποχωρίσθηκε ἀπό τήν δυτική, δηλαδή τήν Φράγγικη παρασυναγωγή σας μέ το σχίσμα τοῦ 1054, δέν ἔβγαλε κανένα νέο Ἅγιο, οὕτε πλέον ἔχει θαύματα. Ἐνῶ ἐσεῖς, μή ἔχοντας νά παρουσιάσετε νέους ἀληθινούς Ἅγιους, κατασκευάζετε γλυπτούς λεγομένους Ἅγιους ἀπό λίθους, ξύλα καί μέταλλα. Ἀλλά, κυττᾶξτε τήν Ἅγια μας Ὁρθόδοξη Ἑκκλησία, τήν ἄμωμη νύμφη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κοσμημένη καί στεφανωμένη σάν μέ πολύτιμους λίθους καί μαργαριτάρια, μέ τούς νέους Μάρτυρες, τούς Όσιους, τούς Ιεράρχες καί τούς Ασκητές, τήν ἀγιότητα τῶν ὅποιων ἐπιβεβαιώνει ἡ ἀφθαρσία, ἡ ἄρρητη εὐωδία, πού ἐκπέμπεται ἀπό τά ἄγια Λείψανά τους καί τά ἄπειρα θαύματα, πού ἐπιτελοῦν. Αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι ἐσεῖς οἱ σχισματικοί καί αἱρετικοί Λατίνοι, λέγοντας γιά τούς ἔαυτούς σας ὅτι εἴστε σοφοί, μωρανθήκατε, γι' αὐτό καί ἐπειδή ἐπαρθήκατε ἀπό τήν ἑωσφορική ύπεροηφάνεια, σκοτισθήκατε στό νοῦ καί τυφλωθήκατε. Διότι, ἐνῶ βλέπετε, δέν βλέπετε, καί ἐνῶ ἀκοῦτε, δέν ἀκοῦτε οὕτε νοεῖτε τήν φωνή τοῦ Κυρίου, πού λέει «τετύφλωκεν αὐτῶν τούς ὁφθαλμούς καί πεπώρωκεν αὐτῶν τήν καρδίαν, ἵνα μή ἴδωσι τοῖς ὁφθαλμοῖς καί νοήσωσι τῆν καρδίαν καί ἐπιστραφῶσι καί ιάσομαι αὐτούς»¹ καί ἔτσι πλανῶντες καί πλανώμενοι διαπορεύεστε στό σκότος². Γί' αὐτό ό ιερός Νεκτάριος Πατριάρχης Ιεροσολύμων (1660 μ.Χ.) ὁ διάπυρος αὐτός ζηλωτής τῆς ἀληθείας, θέλοντας νά φράξῃ τά ἀπύλωτα στόματα τῶν Λατίνων καί νά σᾶς ἀποδείξει ψεῦστες καί συκοφάντες, ἀπαριθμεῖ πολλούς νέους Ἅγιους τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας μετά τό σχίσμα καί διηγεῖται πολλά καί παράδοξα νέα θαύματα. Ο ιερός Νεκτάριος, ἀλλά καί ό ιερός Δοσίθεος Ιεροσολύμων³, λένε, λοιπόν, γιά τόν ἄγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ἀρχιεπίσκοπο Θεσ/κης, τόν κήρυκα τῆς ἀκτίστου θείας Χάριτος καί θεατήν τοῦ ἀκτίστου Φωτός, τόν ὅποιο ἐσεῖς οἱ παπικοί τόν θεωρεῖτε «αἱρετικό», ὅτι στό νησί τῆς Σαντορίνης, τήν Β' Κυριακή τῶν Νηστειῶν, πού ἔορτάζει ό ἄγιος, οἱ Φράγκοι ἔβαλαν σκοπίμως μερικά παιδιά μέσα σέ μιά βάρκα καί ἔπλεαν καί χτυπώντας τά χέρια τους, ἔλεγαν: «ἀνάθεμα τόν Παλαμᾶν! ἀν εἴναι ό Παλαμᾶς Ἅγιος, ἃς κάμη νά πνιγοῦμε. Αὐτά ἔβλασφημοῦσαν τά Φραγκόπουλα, καί, ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡ τῆς ἀγιότητος καί τῆς πρόσ Θεόν παρρησίας τοῦ Θείου Γρηγορίου! τήν ἴδιαν ὥραν, ὅποιο ἔβλασφημοῦσαν, χωρίς φουρτού-

1. Ἰω. 12, 40 καί Ἡσ. 6, 10.

2. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Συναξαριστής τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τ. Ε', ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 2003, σσ. 485-486 καί ΑΓΙΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ – ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΧΙΟΥ – ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ – ΟΣΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΡΙΟΣ, Συναξαριστής Νεομαρτύρων, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1996, σσ. 539-540.

3. ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, Τόμος ἀγάπης, σ. 31.

ναν, εἰς καιρόν μάλιστα γαλήνης, ἐκαταποντίσθη τό καϊκι μέ όλους ἐκείνους ὅπου ἦσαν μέσα, κατά τήν βλασφημίαν όπου ἔλεγαν, “ἄν εἶναι Ἀγιος, ἄς μᾶς πνίξει”»¹.

Θά ἦταν πολύ χρήσιμο γιά σᾶς, νά ρωτούσατε τόν «Ἐπίσκοπο» Κερκύρας κ. Ἰωάννη Σπιτιέρη τῆς Θρησκευτικῆς σας κοινωνίας τί συνέβη τήν 12/12/1716 ὅταν ὁ Ἐνετός διοικητής Κερκύρας Ἀνδρέας Πιζάνι θέλησε νά πήξῃ ἀλτάριο στόν Ναό του Θαυματουργοῦ Ἅγιου Σπυρίδωνος. Ο κενός τόπος σήμερα στόν Πανίερο Ναό του κραυγάζει τήν ἀλήθεια.

22. Παιδεραστία

Δέν μπορεῖ κανείς νά ξεχάσῃ τίς παγκόσμιες διαμαρτυρίες τῶν Ήνωμένων Ἐθνῶν, όλοκλήρων κοινοβουλίων, ὅπως τοῦ Ὀλλανδικοῦ, τοῦ Ἰρλανδικοῦ καί τοῦ Αὐστραλιανοῦ γιά τά χιλιάδες εἰδεχθῆ κακουργήματα παιδεραστίας παπικῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν.

Οἱ ἀποκαλύψεις γιά τήν ἡθική δυσωδία τῆς αἱρετικῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς σας δέν ἔχουν τελειωμό. Μετά τήν παραίτηση τοῦ «ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπί γῆς» πρώην εκλαμπροτάτου κ. Βενεδίκτου, ἐξαιτίας τῶν φρικτῶν σκανδάλων, τά ὅποια ταλανίζουν καί τρίζουν τήν «Ἄγια Ἐδρα», ἥλθε «καπάκι» καί ἄλλη μία παραίτηση, τοῦ καρδιναλίου Κίθ Ὁ Μπράιεν, «ἀρχιεπισκόπου» τῆς Σκωτίας. Αἰτία τῆς παραίτησής του ἡ δριμύτατη κατηγορία τεσσάρων παπικῶν «ίερέων» του για «ἀνάρμοστη σχέση» ἐδῶ καί τριάντα τρία χρόνια! Μάλιστα ἡ παραίτηση εἶχε τέτοιο ἐπείγοντα χαρακτήρα, τήν ὅποια δέχτηκε ὁ κ. Βενέδικτος, καί δέν περίμενε νά συμμετάσχῃ στό «κονκλάβιο» γιά τήν ἐκλογή σας, τοῦ νέου «πάπα», ὥστε ἡ Μ. Βρετανία ἔμεινε χωρίς ἐκπροσώπηση στό «μεγάλο γεγονός»! Ἡ ιστοσελίδα τῶν Νέων ἔγραψε: «Ἐνας ἀπό τοὺς ἱερεῖς ἀναφέρει πώς εἶχε μία ἀνάρμοστη σχέση μέ τόν Ὁ Μπράιεν, ἐνας ἄλλος ὅτι ἦταν 18 ἔτῶν, ὅταν ὁ σημερινός καρδινάλιος τόν “προσέγγισε ἀνάρμοστα”, ἔπειτα ἀπό όλονύκτια προσευχή καί ὁ τρίτος ὅτι ἐκλήθη νά “γνωρίσει καλύτερα” τόν Ὁ Μπράιεν στήν κατοικία του, ὅπου ἔπειτα ἀπό κατανάλωση ἀλκοόλ ἐκεῖνος τόν “προσέγγισε ἀνάρμοστα”»! Ἀν καί δέν ἀναφέρονται ωρτά τί σοῦ «ἀνάρμοστες προσεγγίσεις» εἶχε αὐτός ὁ «λαμπρός πρίγκηπας» τῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς, τίς φανταζόμαστε! Καί δέν εἶναι οἱ μόνες, γιά νά τίς χαρακτηρίσῃ κάποιος «μεμονωμένες περιπτώσεις», ἀλλά πρόκειται γιά ἀ-

1. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Νέον Ἐκλόγιον, ἐκδ. Ἀστήρ – Ἀλ. καί Ε. Παπαδημητρίου, Ἀθήναι 1974, σ. 332.

τέλειωτη άλυσίδα σεξουαλικῶν σκανδάλων, ή όποια ζώνει ὅλη τήν ύφηλιο¹!

Ο πρώην ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος διέψευσε στίς 24-9-2013 ὅτι προσπάθησε νά συγκαλύψῃ τήν σεξουαλική κακοποίηση παιδιῶν ἀπό «ίερεῖς» τοῦ Παπισμοῦ. Οἱ δηλώσεις του περιέχονται σέ μία ἑνδεκασέλιδη ἐπιστολή πρός τὸν ἵταλό συγγραφέα καί μαθηματικό Πιερτζιόρτζιο Ὀντιφράντι, πού ἔγραψε ἐνα βιβλίο γιά τὰ προβλήματα πού ἀντιμετώπιζε ὁ Παπισμός πρὸν τήν παραίτηση τοῦ κ. Βενέδικτου, ἀποσπάσματα τῆς ὄποιας δημοσιεύθηκαν στήν ἵταλική ἐφημερίδα *La Repubblica*. «Γιά ὅσα ἀναφέρετε γιά τήν ἡθική κακοποίηση ἀνηλίκων ἀπό ἰερεῖς μπορῶ μόνο, ὅπως γνωρίζετε, νά τήν ἀναγνωρίσω μέ βαθιά θλίψη. Όμως, δέν προσπάθησα ποτέ νά συγκαλύψω αὐτά τὰ πράγματα», ἀνέφερε ὁ κ. Βενέδικτος. Τόν διαψεύδει ὅμως ἡ πραγματικότης, διότι κατηγορήθηκε ὅτι ὡς Αρχιεπίσκοπος Μονάχου συγκάλυψε τέτοια ἐλεεινά σκάνδαλα. Πρόκειται γιά τήν πρώτη φορά πού ὁ κ. Βενέδικτος ἀπαντᾶ στίς κατηγορίες γιά σεξουαλική κακοποίηση ἀνηλίκων ἀπό ἰερεῖς σέ πρῶτο πρόσωπο καί γιά τήν πρώτη φορά, μετά τήν παραίτησή του, πού δημοσιεύθηκε κάτι πού εἶπε ἔγραψε².

Ἄλλη μία τρανταχτή περίπτωση παιδεραστίας, καί μάλιστα ἐκπροσώπου τοῦ Βατικανοῦ (νούντσιου, δηλαδή πρεσβευτῆ) εἶναι καί ἡ ἐξῆς: «Τό Βατικανό ἀνακάλεσε τὸν ἀπεσταλμένο του ἀπό τή Δομινικανή Δημοκρατία, μετά τίς καταγγελίες ἐναντίον του γιά παιδοφιλία ἀπό τοπικά Μέσα. Ο “Αρχιεπίσκοπος” Γιόζεφ Βεσολόφσκι ἀπαλλάχθηκε ἥδη ἀπό τὰ καθήκοντα, πού ἐκτελοῦσε τὰ τελευταῖα ἔξι χρόνια. Ἐναντίον τοῦ 65χρονου Πολωνοῦ κληρικοῦ διατάχθηκε ἔρευνα, ὅπως ἀνέφερε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Αγίας Ἔδρας, χωρίς νά ἐπεκταθῇ σέ περισσότερες λεπτομέρειες. “Ο νόμος ἴσχυει καί εἶναι ἴδιος γιά ὅλους. Δέν ὑπάρχει δικαιολογία γιά ὅποιον παραβιάζει τό νόμο. Οὕτε ἡ ὑπηκοότητα, οὕτε ἡ πίστη, τό δόγμα, ἡ πολιτική καί ἡ θρησκεία. Ο νόμος ἴσχυει γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως” ἀνέφερε ἐκπρόσωπος τοῦ παπισμοῦ στή χώρα τῆς Καραϊβικῆς. Τίς φῆμες γιά κακοποίηση παιδιῶν ἀπό τὸν μόνιμο διπλωματικό ἀντιπρόσωπο τῆς Αγίας Ἔδρας ἐξετάζουν καί οἱ εἰσαγγελικές ἀρχές τοῦ Αγίου Δομίνικου»³! Φυσικά, δέν ἀκούστηκε ἡ λέξη καθαιρεση γιά τὸν «ἄτακτο ἀρχιεπίσκοπο», ἀλλά μόνο νομικές συνέπειες, ὅπως ἔγινε καί γιά τοὺς χιλιάδες παιδεραστές φραγκοπαπάδες, οἱ ὄποιοι «λει-

1. «Ἄλλη μία παραίτησις-βόμβα τῆς παπικῆς «Ἐκκλησίας», Όρθοδοξος Τύπος 5-4-2013

2. Βενέδικτος: Δέν προσπάθησε νά συγκαλύψω τήν κακοποίηση παιδιῶν ἀπό ἰερεῖς, <http://romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19290-2013-09-24-17-23-04>.

3. Πηγή: euronews Greek

τουργοῦν» κανονικά στήν παπική παρασυναγωγή¹ καί ὅλα αὐτά γιά τήν βλασφημία τοῦ Αγίου Πνεύματος καί τήν καταφρόνηση τοῦ ΙΓ' Ιεροῦ Κανόνος τῆς Αγίας σ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μέ τήν καθιέρωση τῆς ἀντιγραφικῆς γενικῆς ἀγαμίας τοῦ Κλήρου καί τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου «οὐ πάντες χωροῦσι τόν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἵς δέδοται» (Ματθ. ιθ'11)!

23. Τό αἰσχιστο πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας

Ζωηρή συζήτηση σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο πυροδότησαν οἱ δηλώσεις σας, Ἐκλαμπότατε, ὅταν, ἀνοίξατε τό ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τοῦ αἰσχίστου καί βδελυροῦ αὐτοῦ πάθους, πού εἶναι ὁ κολοφώνας τῶν σαρκικῶν ἀμαρτιῶν, ἀλλάζοντας γραμμή πλεύσης σέ σύγκριση μέ τούς προκατόχους σας. Τήν ἀπιστεύτων διαστάσεων ἡθική δυσωδία τοῦ Βατικανοῦ τήν ἀποκαλύπτει, ἵσως ἄθελά του, τό ἴδιο τό Βατικανό! Ἡ βαθύτατη ἡθική κρίση, ἡ ὁποία μαστίζει τό «Κράτος τοῦ Θεοῦ», δέν εἶναι πιά μυστικό καί τή γνωρίζει ὁ καθένας. Ως καί ἐσεῖς, ὁ ὁποῖος θέλετε νά είσθε ὁ «ἐπίσκοπος τοῦ θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης», φέρεται νά ἀναγκαστήκατε νά ὁμολογήσετε τό ἀγιάτρευτο ἡθικό ἀπόστημα τῆς «Ἀγίας Ἐδρας», ἡ ὁποία θέλει νά παριστάνη καί αὐτή τήν «ἐκκλησία» καί μάλιστα τήν «ἀληθινή», χαρακτηρίζοντάς την «ὄντως ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», τήν Ὁρθόδοξη, «ἐλλειμματική»!

Πλήρης ἐπιβεβαίωση τῶν δημοσιευμάτων πολλῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων καί περιοδικῶν ἀποτελοῦν οἱ ἀποκαλύψεις σας ὅτι στό Βατικανό ὑπάρχει γκέτο ὁμοφυλοφίλων καί οεῦμα διαφθορᾶς. Τά δημοσιεύματα τά είχαν δημοσιεύσει ἡμερήσιες ἐφημερίδες, ὅταν αἱφνιδίως εἶχε παραιτηθῆ ὁ πρώην ἐκλαμπότατος κ. Βενέδικτος. Τότε είχαν γίνει καί ἀποκαλύψεις γιά ξέπλυμα βρώμικου χρήματος ἀπό τό Βατικανό, μεταφορά χρημάτων σέ γερμανικές τράπεζες καί «μαφιόζικοι» μέθοδοι γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων του. Ἐσεῖς, Ἐκλαμπότατε, προβήκατε στίς ἀνωτέρω ἀποκαλύψεις στίς 12-5-2013. Σύμφωνα μέ ἀνταποκρίσεις καί τό δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας «Δημοκρατία» μέ ἡμερομηνία 13-6-2013: «Ἡ σεξουαλικότητα φαίνεται ὅτι δέν ἀφανίζεται, ὅταν φορᾶ ράσα, κι αὐτό ἐπιβεβαιώνεται γιά ἀκόμη μία φορά διά στόματος τοῦ ἴδιου τοῦ “πάπα”. Ὁπως ἐπιβεβαιώνεται καί ἡ “οἰκονομική ἀναρχία” στίς παρυφές τοῦ Παπισμοῦ». Σύμφωνα μέ δημοσιεύματα παπικῶν μέσων ἐνημέρωσης, τά ὁποῖα δέν ἔχουν

1. «Παπικός νούντσιος “ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του” διά παιδεραστίαν! Ὁρθόδοξος Τύπος (18-10-2013) 2.

ἀμφισβητηθῆ ἀπό τὸ Βατικανό, ἐσεῖς ὁμολογήσατε τήν ὑπαρξην ἐνός «γκέῃ λόμπι» καί ἐνός «ρεύματος διαφθορᾶς» στὸ Βατικανό, σημειώνοντας τήν πιό παράδοξη παπική παραδοχή στή σύγχρονη ἴστορία τοῦ Βατικανοῦ. Ιδίως μετά τά σκάνδαλα παιδεραστίας μέ πρωταγωνιστές «ίερεῖς» τοῦ Παπισμοῦ. Γιά τήν ἀκρίβεια, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, κατά τή διάρκεια μίας κατ' ιδίαν συνάντησης μέ ἐκπροσώπους τῆς θρησκευτικῆς Συνομοσπονδίας Λατινικῆς Ἀμερικῆς καί Καραϊβικῆς (CLAR), μιλήσατε γιά διάφορα «φλέγοντα θέματα τοῦ Βατικανοῦ», συμπεριλαμβανομένων τῶν προβλημάτων τῆς Curia, τῆς κεντρικῆς διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὅποια βρέθηκε πρόσφατα στό ἐπίκεντρο σκανδάλου διαφθορᾶς. Οἱ παπικές παραδοχές πραγματοποιήθηκαν στήν ίσπανική γλώσσα, σύμφωνα μέ τήν παπική ίστοσελίδα τῆς Χιλῆς «Προβληματισμός καί ἀπελευθέρωση». Γιά ἄλλη μιά φορά, τονίζεται ἡ πεποίθηση ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη ἐπαναδιαπραγμάτευσης τοῦ συμβολαίου τῆς θρησκευτικῆς πραγματικότητας καί τῆς σεξουαλικότητας, ὅπως καί τῶν ἄλλων ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν. Τά λόγια σας τό «ἐπικυρώνουν»: «Στήν Curia ὑπάρχουν καί ἄγιοι ἀνθρωποι, πραγματικά ὑπάρχουν ἄγιοι ἀνθρωποι. Άλλα, ἐπίσης, ὑπάρχει ἔνα ρεῦμα διαφθορᾶς, καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχει ἔνα γκέῃ λόμπι. Πρέπει νά δοῦμε τί μποροῦμε νά κάνουμε»¹.

Κατά τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς σας ἀπό τήν Βραζιλία (29-7-2013) καί μιλώντας ἐν πτήσει σέ δημοσιογράφους, προβήκατε σέ μία «φιλελεύθερη» (!!!) δήλωση, ἀναφορικά μέ τή στάση, πού κρατοῦσε κατά τό παρελθόν ὁ Παπισμός, γιά τό θέμα τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ὄταν ὁ δημοσιογράφος ρώτησε τήν ἄποψή σας γιά τούς ὁμοφυλοφίλους, ἀπαντήσατε: «Ποιός εἶμαι ἐγώ, γιά νά κρίνω τό σεξουαλικό προσανατολισμό; Ἄν κάποιος ἀνθρώπος ἀναζητᾶ τόν Ἰησοῦν καί τό καλό, ποιός εἶμαι ἐγώ, πού θά κρίνω αὐτή τή συμπεριφορά»; Ἐπιπλέον, προσθέσατε πώς οί ὁμοφυλόφιλοι δέν θά πρέπει νά περιθωριοποιοῦνται, ἀντίθετα θά πρέπει νά ἐντάσσονται στήν κοινωνία. Ταχθήκατε κατά τῶν διακρίσεων εἰς βάρος τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἀναφερθήκατε, ὅμως, καί στήν πολιτική τοῦ Παπισμοῦ, πού ἀναφέρει ὅτι, ἀν καί ὁ ὁμοφυλοφιλικός προσανατολισμός δέν ἀποτελεῖ ἀμαρτία, οἱ ὁμοφυλοφιλικές πράξεις εἶναι. Η ἔγκριτη ἐφημερίδα Wall Street Journal στήν ἀνταπόκρισή της δίνει μία ἄλλη διάσταση στίς δηλώσεις σας. Συγκε-

1. «Ο Πάπας ἐπιβεβαιώνει τήν ὑπαρξιν γκέτο ὁμοφυλοφίλων εἰς τό Βατικανόν», «Ομολογία πάπα: ὑπάρχει «γκέῃ λόμπι» εἰς τό Βατικανόν!» Όρθροδοξος Τύπος 28-6-2013 καί 5-7-2013.

κριμένα, ύποστηρίζει ότι, μέ τίς δηλώσεις σας γιά τήν όμοφυλοφιλία, άνοιξατε τόν δρόμο γιά τήν ἀποδοχή τῶν όμοφυλοφίλων «ίερέων»¹.

Συμπλέοντας μέ τήν γραμμή σας, ό παπικός «ἐπίσκοπος» Μεξικού Jose Raul Vera Lopez, σέ συνέντευξή του στίς 27-8-2013, δήλωσε ότι: «Ἡ όμοφυλοφιλία δέν εἶναι μία διαστροφή, ἀλλά ἡ όμοφοβία εἶναι μία ψυχική ἀσθένεια»².

Στίς 19-9-2013 δηλώσατε, Ἐκλαμπρότατε: «Ἡ ἐκκλησία ἔχει τό δικαίωμα νά ἐκφράζει τίς ἀπόψεις της, ὅχι όμως νά ἐπεμβαίνει πνευματικά στίς ζωές τῶν όμοφυλοφίλων»³. Μέ τήν δήλωσή σας αὐτή στηρίζατε τήν κοινότητά τους.

Στήν κυριολεξία τό ἀναπάντεχο ἄκουσμα ἥλθε ώς «κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ». Ὁντως μέ τέτοιες δηλώσεις, ἀνεύθυνες στό βάθος, γιά τήν σαρκική ἀνωμαλία, ἀφοῦ δέν τήν καταδικάζετε σέ ἐποχή, πού τό θέμα-πάθος συνεχῶς ἀναγνωρίζεται ἀπό Κοινοβούλια Κρατῶν ώς «γάμος», ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, άνοιξατε «τόν ἀσκό τοῦ Αἰόλου» καί χωρίς ἄλλο φίξατε «λάδι στή φωτιά».

Ἡ πρέπουσα καί εὔκολη ἀπάντηση ἐκ μέρους Σας θά ἔπειπε νά ἥταν : «Τό ἀπόλυτα καταδικασμένο καί δυσῶδες πάθος ἀπό τόν Θεό καί σχεδόν πανανθρωπίνως, μέ ἐξαίρεση μερίδα διεστραμένων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας, ζητᾶ ἀπλῶς ἐπιβεβαίωση. Μάλιστα καί θεολογικῶς ἔχει χαρακτηριστεῖ ώς θεομίσητη πράξη, τόσο ὅσο προφανῶς καμμία ἄλλη ἐκτροπή».

Ὕστοις, ὡ τῆς ἐπιπολαιότητος, τῆς ἀστοχίας, τῆς ἀπρέπειας, τῆς τόλμης ἀπό σᾶς, πού καυχᾶσθε γιά τόν ἀριθμό «πιστῶν», πού ἐκπροσωπεῖτε. Ναδίο, κατάπτωση. Προσθέσατε χονδρή πρωτιά σέ τόσες ἄλλες πνευματικές ἐκτροπές στόν ὅλο Παπισμό. Καταρρακάσατε κάθε κῦρος ώς «ήγέτης» καί τήν προσωπική σας ἀξιοπρέπεια. Νά σᾶς χαίρονται οἱ ὅπου γῆς παπικοί, πλήν καί μέ αὐτό εἴθε κάποιοι νά ξυπνήσουν, γιά τό ποῦ ὁδηγεῖται ὁ Παπισμός μέ τόσο πλῆθος «πιστῶν».

Ἀφοῦ ὁ κάθε «πάπας» καί γενικά οἱ τοῦ Βατικανοῦ καυχῶνται ότι ἔχουν ώς κορυφαῖο τόν Ἀπ. Πέτρο καί ἐκείνου εἶναι ἐκκλησία μέ βάση τά γνωστά, ἀφοῦ δέ στόν ἐκεῖ χῶρο ὁ τῶν Ἐθνῶν Παῦλος εἶναι κάπως στό

1. Πάπας Φραγκίσκος: «Ποιός εἶμαι ἐγώ πού θά κρίνω τούς όμοφυλοφίλους»; <http://www.amen.gr/article14813>

2. Παπικός «ἐπίσκοπος» δηλώνει ότι: «Ἡ όμοφυλοφιλία δέν εἶναι μία διαστροφή, ἀλλά ἡ όμοφοβία εἶναι μία ψυχική ἀσθένεια» http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_8298.html

3. Πάπας Φραγκίσκος: Ἡ ἐκκλησία δέν πρέπει νά παρεμβαίνει στίς ζωές τῶν όμοφυλοφίλων, <http://www.protothema.gr/world/article/312186/papas-fragiskos-i-ekklisia-den-prepei-na-paremvainei-stis-zoes-ton-omofulofilon-/>, <http://www.amen.gr/article15366>

περιθώριο, ἀβίαστα ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, θά ἔπειπε νά γνωρίζετε τί ἔχει γράψει γιά τό πάθος αύτό ό Απ. Πέτρος: «...Καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς... μάλιστα δέ τούς ὅπισω σαρκός ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας· τολμηταί, αὐθάδεις»¹!

Ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἅγιορείτης: «Τάς πόλεις ταύτας, ὅπου ἦταν ἔκδοτοι εἰς τήν ἀρσενοκοιτίαν, κατέκανσε μέ ἐνα κατακλυσμόν ἀπό φωτίαν καὶ θειάφι. Ανίσως ὁ Θεός πλήθη ἀνθρώπων κατεπόντισε διά πυρός, ἀκόλουθον εἶναι ὅτι καὶ τούς ὅποιους ἀσεβεῖς μέλλει νά καταδικάσῃ, οἵτινες παρομοίως μέ τούς ἐνόχους Σοδομίτας ἀμαρτάνουσι καὶ ἀσεβοῦσι... ὅτι σφοδρότερα ἀπό ἄλλους ἐνόχους ἔχουν νά κολασθοῦν ἐκεῖνοι, πού δέν ἀντιστέκονται εἰς ἀσέλγειαν καὶ αἰσχρουργίας, ὅπον οὔτε νά τάς γράψῃ τινάς, ἐπειδή βλάπτουντι τούς μελετῶντας καὶ μέ μόνην τήν μνήμην»².

Καί ὁ 7^{ος} στίχος τῆς ἐπιστολῆς Ἰούδα : «...Ως Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτάς πόλεις τόν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὅπισω σαρκός ἐτέρας πρόκεινται δεῖγμα, πυρός αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι». Φόβος καὶ τρόμος, ἀλλά ποιοί τά γνωρίζουν αὐτά; Πέραν τῆς τιμωρίας τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: «ὅτι τό σῶμα τῶν ἀρρένων πάντη ἀνόμοιον καὶ ἀλλότριον τῆς φυσικῆς καὶ νομίμου συνουσίας καὶ οὐδέν χρησιμεύει πρός παιδοποιῶν»³.

Ανεξίτηλη τῆς τότε συμφορᾶς παρεμένει ἡ περιοχή ἐκείνη γνωστή ως Νεκρά Θάλασσα. Μέρος τῆς θαλάσσης αὐτῆς ἦταν οἱ τότε πόλεις. Σήμερα αὐτή εἶναι σύνορο Ἰσραήλ-Ιορδανίας. Παραμένει διδάσκαλος καὶ θυμίζει ὅτι, γιά να ύπάρχει Νεκρά ἀπό ζωή ἐντός, κάτι φοβερό ἐκεῖ συνέβη περί τό 1800 π. Χ.

Πλέον φοβερός ὁ Παύλειος λόγος: «...οἱ ἄρσενες ἀφέντες τήν φυσικήν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὄρεξει αὐτῶν εἰς ἄλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι»⁴. Φανερό ὅτι ὁ Απ. Παῦλος ἔχει ὑπόψιν τό τι γινόταν ώς πρός τό πάθος αὐτό καὶ στην Πομπηΐα.

Μερικές μόνον φράσεις ἀπό τόν ίερό Χρυσόστομο, πού μεταφράζει-σχολιάζει τόν Παύλειο λόγο: «Πάντα μέν οὖν ἄτιμα τά πάθη, μάλιστα δέ ἡ κατά τῶν ἀρρένων μανία. ὅτι τήν κατά φύσιν ἄτιμάσαντες, εἰς τήν παρά φύσιν ἔδραμον... Ἔργον ἔθεντο τήν ἀμαρτίαν, καὶ ἔργον ἐσπουδασμένον...

1. *B' Πέτρ. β' 6-10.*

2. ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Ἐρμηνεία εἰς τάς ἐπτά καθολικάς ἐπιστολάς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων Ἰακώβου, Πέτρου, Ἰωάννου καὶ Ἰούδα*, ἔκδ. ὘ρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1986, σ. 384.

3. *Ὀ.π., σ. 688.*

4. *Pωμ. 1, 27.*

Εὶ γάρ μή γέεννα ἦν, μηδέ κόλασις ἡπείλητο, τοῦτο πάσης κολάσεως χεῖρον ἦν. Τούτους καὶ ἀνδροφόνων χείρους εἶναι... καὶ εἰ ἐπησθάνοντο τῶν γινομένων οἱ πάσχοντες, μυρίους ἃν κατεδέξαντο θανάτους, ὥστε μή τοῦτο παθεῖν. Οὐδέ γάρ λέγω μόνον, ὅτι γέγονας γυνή, ἀλλ' ὅτι ἀπώλεσας καὶ τό εἶναι ἀνήρ... ἐγένου προδότης... ἀδικήσας τό γένος... Τί γάρ ἀνδρός πεπορνευμένου μυσαρώτερον; ...Ω τῆς μανίας! Ω καὶ ἀλόγων ὑμεῖς ἀνοητότεροι, καὶ κυνῶν ἀναιδέστεροι! Πόθεν ταῦτα τά κακά; Άπο τρυφῆς, ἀπό τοῦ μή εἰδέναι Θεόν...»¹.

Ο γνωστός Φρόϋντ, παρά τίς γνωστές θέσεις του ώς πρός τό σεξουαλικό γενικά θέμα ἀνδρός καὶ γυναικός, τήν ἐλευθεριότητα τῆς libido- ήδονή, ἃν καὶ μαθητές του διαφώνησαν, μάλιστα στό θέμα τῶν νευρώσεων, ὅπως ὁ Κ. Γιούνγκ, φέρεται ἀντίθετος, ἃν ὅχι πολέμιος, τῆς ὄμοφυλοφιλίας. Μεταξύ ἀλλων στό ἔργο του «Εἰσαγωγή στήν ψυχανάλυση» ἀναφέρει: «Υπάρχουν κατηγορίες ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων πού ἡ ζωή τους παρεκκλίνει ἀπό τήν συνηθισμένη σεξουαλική ζωή κατά τον πιό κτυπητό τρόπο. Μία ὄμαδα ἀπό αὐτούς τούς «διεστραμμένους» ἔχει ἐξοστρακίσει τήν διαφορά τῶν φύλων ἀπό τή ζωή τους... Σ' αὐτούς μονάχα τό δικό τους φῦλο προκαλεῖ πόθο. Τά πρόσωπα αὐτά παραιτοῦνται ἀπό κάθε συμμετοχή στήν ἀναπαραγωγή. Οἱ ἀνθρωποι αὐτοί λέγονται ὄμοφυλόφιλοι... Ανήκουν ἐκεῖνοι πού παραιτήθηκαν ἀπό τήν ἔνωση σεξουαλικῶν ὄργάνων ἡ μέρη τοῦ σώματος... ξεπερνώντας τίς ἀνατομικές δυσκολίες καὶ κατανικώντας τή σχετική ἀποστροφή... Τώρα ποιά πρέπει νάναι ἡ στάση μας σ' αὐτές τίς ἀσυνθεις μορφές ἱκανοποίησης; Η ἀγανάκτηση καὶ ἡ ἔκφραση τῆς προσωπικῆς μας ἀποστροφῆς. Παραμένει νά ἐξηγήσουμε τήν ὑπαρξη τῶν διαστροφῶν καὶ νά τίς συσχετίσουμε μέ τήν ὄμαλή σεξουαλικότητα... Πάντως τίς ἀποκαλοῦμε διεστραμμένες ἀνάγκες»². Ποιός τό περίμενε, καὶ ὄμως. Καταπέλτης κατά τοῦ πάθους³.

Ο Απόστολος Παῦλος στήν Α' πρός Κορινθίους ἐπιστολή του⁴ ἀναφέρει εὐθαρσῶς ὅτι οἱ ὄμοφυλόφιλοι «βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι». Αὐτά τά λόγια τοῦ Αποστόλου τῶν Ἑθνῶν φαίνεται ὅτι οἱ αἰρετικοί Χριστιανοί δέν τά συμμερίζεστε προωθώντας τήν ὄμοφυλοφιλία καὶ θεωρώντας την ώς κάτι φυσιολογικό καὶ μή κολάσιμο.

1. *Eἰς Ρωμ. Όμιλία 4*, PG 60, 416-420.

2. ΣΙΓΚΜΟΥΝΤ ΦΡΟΫΝΤ, *Εἰσαγωγή στήν ψυχανάλυση*, ἐκδ. «Γκοβόστη», Αθήνα, σσ. 260-263, 270.

3. Αρχιμ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΖΙΟΜΠΟΛΑΣ, «Ἐκρήξεις ἡφαιστείων. Ο Πάπας Φραγκίσκος ἀμνηστεύει τούς γκέϋ», *Όρθοδοξος Τύπος* (13-9-2013) 3, 4.

4. *A' Kor. 6, 9.*

Μέ αλλα λόγια έπιχειρείτε νά μᾶς ἀποδείξετε, Ἐκλαμπότατε, ὅτι τό φυσιολογικό εἶναι ή διαστροφή καί αὐτοί πού τήν μέμφονται εἶναι ψυχικά ἀσθενεῖς. Σύμφωνα δηλαδή μέ σᾶς, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, πού καταδίκασαν μέ σθένος τήν θανάσιμη ἀμαρτία τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἔχονταν ψυχιατρικῆς παρακολούθησης¹.

Ο Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος διαφοροποιήθηκε ἀπό τήν στάση σας στό θέμα τῶν ὁμοφυλοφίλων. Σέ δήλωση, τήν ὅποια ἔκανε μετά τό πέρας τοῦ Ἐσπερινοῦ στόν Καθεδρικό Ιερό Ναό τοῦ Ἅγιου Συμεών τῆς Ἔσθονίας στίς 7-9-2013, ἐπέκρινε δριμύτατα ὅσους προωθοῦν τούς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων καί τά σύμφωνα «ἐλευθέρας συμβιώσεως» τονίζοντας τά ἀκόλουθα: «Καταδικάζονται δέ αἱ σύγχρονοι ἐφευρέσεις τῶν λεγομένων “συμφώνων συμβιώσεως”, τά ὅποια εἶναι ἀπόρροια ἀμαρτίας καί οὐχὶ κατά νόμον χαρᾶς»².

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι σεβόμαστε τήν προσωπική ἴδιωτική ζωὴ κάθε προσώπου ως ὑπεύθυνη ἐλεύθερη ἐπιλογή. Δέν ἔχουμε πρόθεση νά ἐπεμβοῦμε ρατσιστικά καί νά ἀναστείλουμε δικαιώματα καί ἐλευθερίες. Ή διαμαρτυρία μᾶς ἐπικεντρώνεται στό ὅτι ἐπιχειρεῖται τό φοβερό αὐτό ἀμάρτημα τῆς Ὁμοφυλοφιλίας, τοῦ κιναιδισμοῦ, τοῦ σοδομισμοῦ, τῆς ἀρσενοκοιτίας, τῆς παρά φύσιν ἀσέλγειας, πού προεκτείνεται στήν παιδεραστία καί παιδοφιλία, νά παρουσιασθῇ ως φυσιολογική κατάσταση, ως ἀπλῆ διαφορετικότητα. Ή πανανθρώπινη, ὅμως, συνείδηση ἀνά τούς αἰῶνες γνωρίζει ως φυσιολογική σεξουαλική συμπεριφορά τίς σχέσεις ἀνάμεσα στόν ἄνδρα καί τήν γυναίκα, στό ἀρσενικό τό θῆλυ. Αὕτη εἶναι ή ἀνθρώπινη φυσιολογία καί ὄντολογία. Κάθε ἄλλη σχέση ἀνατρέπει τήν ἀνθρώπινη ὄντολογία, ως παρά φύσιν ἐκτροπή, ή ὅποια δέν παρατηρεῖται οὔτε καί στά ζωα. Ιδιαίτερα η Ἅγια Γραφή, πού ἐκφράζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί σοφοῦ γνώστη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καταδικάζει τήν ὁμοφυλοφιλία ως πάθος, ἀτιμία καί ἀσχημοσύνη, πού τιμωρήθηκε αὐστηρά μέ φωτιά καί θειάφι στήν πόλη τῶν Σοδόμων καί Γομόρων. Γιά τό σύνολο δέ τῶν Ἅγίων Πατέρων ή ὁμοφυλοφιλία εἶναι τό πιό σιχαμερό καί ἀκάθαρτο ἀμάρτημα. Η ὑποστήριξη καί ἀθώωση τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἀποτελεῖ μεγάλη ἀσέβεια πρός τόν Θεό - Δημιουργό τοῦ ἀνθρώπου σέ ἀρσενικό τό θῆλυ καί βλάσφημη κατάργηση τοῦ Εὐαγγελίου. Ποιοί εἶστε ἐσεῖς, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς νεωτερικότητας, πού

1. Ὁρθόδοξος Τύπος (6-9-2013) 4.

2. «Ο Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐναντίον τῶν γάμων ὁμοφυλοφίλων καί τῶν συμφώνων “ἐλευθέρας συμβιώσεως”, Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 8.

τολμοῦν καί βάζουν τούς έαυτούς των πάνω ἀπό τὸν Θεό καί καταργοῦν τό Εὐαγγέλιο καί τήν διδασκαλία τῶν Ἅγιων Πατέρων; Ἡ δημόσια προβολή τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἐκτός τοῦ ὅτι προσβάλλει τήν δημόσια αἰδώ καί τήν θρησκευτική μας συνείδηση, στέλνει πρός τούς νέους μηνύματα ἀνώμαλης σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς, πού ἀποτελεῖ τορπίλη στά θεμέλια τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας μέ τό ὄξυ δημογραφικό πρόβλημα, ἀλλά καί αἰτία ψυχοπαθολογικῶν διαταραχῶν στά παιδιά, πού θά ἀνατραφοῦν ἀπό ὁμοφυλοφιλικά ζεύγη, ὅπως ἐπιδιώκεται¹.

24. Ἡ τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ καί τό ξέπλυμα χρήματος

Ἡ ἐκλογή σας Ἐκλαμπρότατε, ἐπιστήθιου φίλου τοῦ μεγαλοτραπεζίτη Ροκφέλερ, στό Βατικανό συνέβαλε ὥστε νά μειωθοῦν -ἔστω καί προσωρινά- οἱ φωνές ἐκείνων πού ἔκαναν λόγο γιά μεγάλα οἰκονομικά, ἀλλά καί ἡθικά σκάνδαλα καί πού ἐμμένουν νά ύποστηρίζουν ὅτι ἡ ὀργάνωση τῶν Ἰησουϊτῶν Opus Dei (μετάφρ. ἔργο Θεοῦ) σέ συνεργασία μέ μεγάλο-ἀπατεῶνες σιωνιστές τραπεζίτες κινοῦν τά νήματα τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας!

Ἀλησμόνητες εἶναι οἱ διαμαρτυρίες ἐναντίον τοῦ Βατικανοῦ γιά τό ξέπλυμα βρώμικου χρήματος καί γιά τίς διασυνδέσεις μέ τήν Κόζα Νόστρα τῶν οἰκονομικῶν ύπηρεσιῶν τῆς αὐτοτιτλοφορουμένης ὡς δῆθεν Ἀγίας Ἔδρας, πού ἀποκάλυψε ἡ Ιταλική Δικαιοσύνη.

Στό φῶς ἔρχονται όλοένα καί περισσότερες ἔρευνες, πού δείχνουν ὅτι ὁ Παπισμός συνιστά στήν ούσία σέ ἐπίπεδο ἀνώτατης διοίκησης μία ἐγκληματική ὀργάνωση, λίαν ἐπικίνδυνη γιά τήν ἀνθρωπότητα.

Ἡ λειτουργία λ.χ. τῆς τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ διευκολύνει τό ξέπλυμα χρημάτων, ύποστηρίζουν οἱ ύπευθυνοί μίας τριετοῦς ἔρευνας γιά τήν ἐν λόγω τράπεζα, σύμφωνα μέ ἐμπιστευτικά ἔγγραφα, τά ὅποια ἐπικαλοῦνται δύο ιταλικές ἐφημερίδες². Ωστόσο, πιό τεκμηριωμένη εἶναι ἡ καταγγελία τῆς Κάρεν Χιοῦντες, ἡ ὅποια ἐργαζόταν ἐπί εἴκοσι συναπτά ἔτη στήν νομική ύπηρεσία τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας καί ἀπό τήν ὅποια ἀπολύθηκε, ὅταν κατήγγειλε μία μεγάλη ἀπάτη στήν Ἰνδονησία! Ἡ πρώην νομικός σύμβουλος τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας σέ μία πρόσφατη

1. Ψήφισμα τῆς εἰρηνικῆς διαμαρτυρίας γιά τίς ἐκδηλώσεις «όμοφυλοφιλικῆς ύπερηφάνειας» (Gay Pride), Θεσσαλονίκη, προαύλιος χῶρος Ι. Ν. Ἀγίου Δημητρίου, 14-6-2013.

2. Σ.Ο. τεῦχ. 147.

συνέντευξη σέ αμερικανικό τηλεοπτικό δίκτυο ύποστήριξε ότι ό παγκόσμιος πλούτος μίας όμαδας άπατεώνων μεγαλοτραπεζιτῶν καταλήγει στό Βατικανό¹. Στό συμπέρασμα αύτό, ὅπως χαρακτηριστικά τόνισε, κατέληξε, όταν κατάφερε νά ἀκολουθήσῃ τήν όδό τοῦ χρήματος, ἡ ὁποία de facto ὄδηγει στό Βατικανό.

Οι καταγγελίες της φέρουν στό νοῦ μας τίς ἀποκαλύψεις γιά τίς διασυνδέσεις τοῦ Βατικανοῦ μέ τήν ἐγκληματική ὁργάνωση, πού κρυβόταν πίσω ἀπό τή τεκτονική στοά P2, καθώς καί μέ τή μαφία! Η ὁργάνωση Opus Dei τῶν Ἰησουϊτῶν εἶναι γνωστό πλέον ότι ὅχι μόνο ἐλέγχει τό εὐρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα, ἀλλά βρίσκεται ἐπικεφαλῆς καί τοῦ ισχυροῦ σιωνιστικοῦ κλάμπ τῶν μεγαλοτραπεζιτῶν, πού ἔχει ώς ἔδρα τήν Ἐλβετία, εἶπε ξεκάθαρα ἡ Κάρεν Χιοῦντες!

Μέσα στό πλαίσιο αύτό κρίνεται ἀναγκαῖο νά παρουσιαστεῖ δημοσίευμα², ὅπου παρουσιάζεται ό τρόπος δράσης τῆς Ἰησουϊτικῆς ὁργάνωσης Opus Dei, γεγονός πού ἐπαληθεύει καί δικαιώνει τά λεγόμενα τῆς πρώην νομικῆς συμβούλου τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας. Παρατίθεται μόνο ἔνα μικρό ἀπόσπασμα, ἀπό τό ὅποιο ὅμως μπορεῖ νά κατανοηθῇ ἡ δράση τῶν ἐκφραστῶν τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας. Μία δράση πού στήν οὐσίᾳ ἐπιβεβαιώνει τή ρήση τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ «τόν πάπα νά καταράστε», ἀλλά καί τοῦ διδασκάλου τοῦ ἀγίου, Ἀναστασίου τοῦ Γορδίου, πού στό ἀνεπανάληπτο ἔργο τοῦ «Κατά Ισλάμ καί κατά Λατίνων», τό ὅποιο κάποιοι εἶχαν φροντίσει νά τό ἐξαφανίσουν τόν προηγούμενο αἰώνα καί ἀφορᾶ τήν ἐρμηνεία ἐδαφίων τῆς Αποκάλυψης, ταυτίζει τόν «πάπα» μέ τό δικέρατο θηρίο τῆς ἀσεβείας.

«...To Limmat Foundation, μέ ἔδρα τήν Ἐλβετία, δρᾶ στήν Κεντρική καί Ανατολική Ἀφρική, τή Νότιο Αμερική, τή Νοτιοανατολική Ἀσία καί τίς χωρες τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἐνωσης. Ἀν καί διατείνεται ότι δέν ἔχει πολιτικό ἡ θρησκευτικό χαρακτήρα, εἶναι γνωστό ότι τό ἰδρυμα αύτό ἐπηρεάζει ἀμεσα τήν πολιτική τῶν χωρῶν στίς ὅποιες δρᾶ, ἐνῶ ὅλα τά ἰδρυτικά του μέλη ἔχουν ισχυρούς δεσμούς μέ τήν Opus Dei. Τό ἰδρυμα Limmat ἔχει ἐτήσιο προϋπολογισμό πάνω ἀπό 1.000.000 \$ ἐκ τῶν ὅποιων τό 78% προέρχεται ἀπό ἰδίους πόρους, ἐνῶ τό ὑπόλοιπο 22% καλύπτεται ἀπό κρατικά κονδύλια καί ἐπιχορηγήσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Τό ἰδρυμα ἔχει ἀμεση σχέση μέ τό πανευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα, πού ἐλέγχει ἡ Opus Dei. Στόν κατάλογο τῶν μελῶν του συγκαταλέγονται κορυφαῖα στελέχη τῆς Λαϊκῆς Τράπεζας τῆς Ισπανίας, τῆς Nordfinanzbank τῆς Ζυρίχης καί τοῦ ἰδρύματος Rhine-

1. www.Kahudes.net.

2. http://www.egolpion.com/opus_dei.el.aspx#iz z2fuIy2U10

Dunude, πού είναι έξ όλοκλήρου χρηματοδοτούμενο από τήν Εύρωπαϊκή Ένωση.

Ένας άλλος όργανισμός, πού ίδρυθηκε από μέλη τῆς *Opus Dei*, είναι τό ίδρυμα *Hanns-Seidel*, μέ έδρα τή Γερμανία. Τό ίδρυμα χρηματοδοτεῖται από τήν Εύρωπαϊκή Ένωση, ένω σχετίζεται μέ τό Βαναρικό Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα CSU, ό εύρωβονλεντής τοῦ όποίου, Φρίτζ Πίρκλ, είναι ίδρυτικό μέλος τοῦ *Hanns-Seidel*. Τό ίδρυμα αύτό, σέ συνεργασία μέ τό *Limmatt*, ἔχει ίδρυσει στίς Φιλιππίνες τό Κέντρο Έρευνας καί Έπικοινωνίας, μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ όποίου συγκαταλέγεται ή πλειοψηφία τῆς οἰκονομικῆς καί πολιτικῆς ἐλίτ τῆς χώρας. (Σήμ. στήν ἐν λόγω χώρα ή κ. Χιοῦντες κατήγγειλε κατά τή συνέντευξή της μία από τίς μεγαλύτερες ληστρικές ἐπιδρομές τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας)! Ο Όργανισμός *Progredi* μέ έδρα τίς Βρυξέλλες, είναι μία ἀκόμη από τίς «βιτρίνες» τῆς *Opus Dei*. Στόν κατάλογο τῶν μελῶν του φιγουράρουν όνόματα, ὅπως αύτό τοῦ Τζιάν Μάριο Ροβεράρο, ίδιοκτήτη τῆς Έμπορικῆς Τράπεζας *Akros* τοῦ Μιλάνο καί οἰκονομικού συμβούλου τοῦ Βατικανοῦ. Τό *Instituto per la Cooperazione Universitaria* μέ κεντρικά γραφεῖα στή Ρώμη καί τίς Βρυξέλλες, δραστηριοποιεῖται από τό 1993 σέ όλόκληρο τόν κόσμο. Ιδιαίτερη δράση παρουσιάζει σέ χῶρες ὅπως τό Περού, τήν Άλβανία καί τά κράτη τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ένωσης. Ο ἐτήσιος προϋπολογισμός του ξεπερνᾶ τά 4.500.000 \$, ἐκ τῶν όποίων τό 10% προέρχεται από ίδια κεφάλαια, ένω τά ύπόλοιπα καλύπτονται από κονδύλια τῆς Εύρωπαϊκῆς Ένωσης.

Η όργανωση *Association for Cultural Cooperation* ἔχει έδρα τό Βέλγιο. Ο ἐτήσιος προϋπολογισμός της ξεπερνᾶ τό 1.000.000 \$, από τά όποια τό 30% προέρχεται από ίδιωτικά κεφάλαια, ένω τό ύπόλοιπο 70% από κοινωνικούς φορεῖς καί τήν Εύρωπαϊκή Ένωση. Η όργανωση δρᾶ σέ ἑπτά χῶρες τῆς Κεντρικῆς Αφρικῆς καί τῆς Νοτίου Αμερικῆς.

Βέβαια, ό μακρύς κατάλογος δέν τελειώνει ἐδῶ. Είναι προφανές λοιπόν ὅτι ή *Opus Dei* ἔχει ἄμεση ἀνάμιξη στά κοινωνικά δρώμενα. Η ἐπιρροή, πού ἀσκεῖ στήν πολιτική τῶν χωρῶν, στίς όποιες ή παρουσία τῆς είναι ισχυρή ἔχει ἄμεσο ἀντίκτυπο καί στήν παγκόσμια πολιτική σκηνή. Τά μέλη τῆς, ἄλλωστε, ἔχουν κατορθώσει νά εἰσχωρήσουν στό Εύρωπαϊκό Κοινοβούλιο, νά γίνουν ἐπίτροποι τῶν χωρῶν τους στήν Εύρωπαϊκή Ένωση ή κυβερνητικοί ἐκπρόσωποι στόν ΟΗΕ. Έτσι, καταφέρνουν νά ἐπεμβαίνουν στίς ἔξελίξεις, ἔχοντας πετύχει νά ἐλέγχουν ἀκόμη καί διεθνεῖς κοινωφελεῖς όργανισμούς ὅπως τήν UNESCO, τῆς όποίας ό γενικός διενθυντής Φεντερίκο Μαγιόρ είναι μέλος τῆς όργανωσης...».

Κατόπιν αύτῶν ό κοινός νοῦς ἀντιλαμβάνεται τά διάφορα παιχνίδια, πού παίζονται στό κρατίδιο τοῦ Βατικανοῦ. Μέσα στό πλαίσιο αύτό σύμφωνα μέ έκκλησιαστικούς κύκλους ἐντασσόταν καί ἡ ψήφιση νόμου στίς ΗΠΑ μέ άναδρομική ίσχύ (!!!), πού ἔδωσε τή δυνατότητα σέ ἑκατοντάδες θύματα σεξουαλικῆς κακοποίησης ἀπό «ίερεῖς» τοῦ Βατικανοῦ νά διεκδικήσουν τεράστιες ἀποζημιώσεις. Αποτέλεσμα ἦταν νά κηρύξουν πτώχευση Ἀρχιεπισκοπές καί Ἐπισκοπές τοῦ Βατικανοῦ στίς ΗΠΑ! Ούσιαστικά, οἱ ἴδιοι κύκλοι ὑποστήριζαν ὅτι ό νόμος αὐτός ὑποκινήθηκε ἀπό τούς μεγαλοτραπεζίτες σιωνιστές καί ἀπέβλεπε ἀποκλειστικά στόν ἔλεγχο τῆς ἔξουσίας καί στήν προώθηση ἐνός «πάπα», πού θά λειτουργῇ ἀμιγῶς ὑπέρ τῶν συμφερόντων τους καί θά ἐργάζεται ως τυφλό ὄργανο στήν ὑλοποίηση τοῦ σχεδίου τῆς παγκοσμιοποίησης. Ή Κάρεν Χιούντες ἀποκάλυψτα, λοιπόν, ἰσχυρίζεται ὅτι τήν Ἀμερικανική Ὀμοσπονδιακή Τράπεζα τήν ἐλέγχουν σέ ἀπόλυτο βαθμό οἱ Ἰησουίτες, ἀπό τό τάγμα τῶν ὅποιων προέρχεστε κι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε!

“Οπως, λοιπόν, οἱ Ναΐτες μέ τόν σατανιστή-καμπαλιστή ἀρχηγό τους Ντύ-Μολέ ἐπεχείρησαν νά καταλάβουν ἐκ τῶν ἔσω τήν θέση τοῦ «πάπα», ἀλλά ἀποκαλύφθηκαν καί διώχθηκαν καί θανατώθηκαν, ἔτσι καί οἱ Ἰησουίτες τῆς Opus Dei μέ τούς σιωνιστές μεγαλοτραπεζίτες συνεργάτες τους ἐπεχείρησαν διά τῆς ὁδοῦ τῆς οἰκονομίας, ὅπως καί οἱ Ναΐτες, νά πράξουν τό ἴδιο. Ή διαφορά εἶναι ὅτι οἱ τελευταῖοι ἀπέφυγαν τά λάθη καί κατάφεραν νά ἔξαναγκάσουν σέ παραίτηση τόν γερμανικῆς καταγωγῆς ἐκλαμπρότατο Βενέδικτο μέσα ἀπό δημοσιεύματα, ἀλλά καί τήν τρίτομη καταγραφή οἰκονομικῶν καί ὅχι μόνο σκανδάλων... Κατάφεραν ἔτσι νά προωθήσουν ἐσᾶς, τόν λεγόμενο μαῦρο πάπα, ὀνομασία, πού λάβατε, λόγω τῆς ἀρχηγικῆς θέσης, πού εἴχατε στό τάγμα τῶν Ἰησουϊτῶν!

“Ηδη στά πρῶτα δημόσια δείγματά σας, μέ τή βοήθεια τῆς κατευθυνόμενης, προσχεδιασμένης καί ἀνάλογης μέ πολιτικούς ἀρχηγούς προβολῆς σας, πείθετε τίς μάζες τῆς Δύσης¹.

Οἱ ἔξελίξεις στό «Κράτος τοῦ Θεοῦ» εἶναι καταιγιστικές. Τά ύπόγεια σκάνδαλα ἀπεκαλύφθησαν καί ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, μάταια προσπαθεῖτε νά καταλαγιάσετε τά «σκάνδαλα», πού ἀναδύονται ἀπό τά «ἄγια» ἄδυτα! Τά οἰκονομικά «ἄπλυτα», τά όποια βγαίνουν στή φόρα, τό ἔνα μετά τό ἄλλο, θυμίζουν περισσότερο συμμορία μαφίας καί καμόρας, παρά τήν «ἔδρα τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ στή γῆ»! Τό σχετικό δημοσίευμα ἀναφέρει: Ή λειτουργία τῆς τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ διευκολύνει τό ξέ-

1. «Ἐργαλεῖο» ό νέος πάπας στά σχέδια τῶν ἀπατεώνων μεγαλοτραπεζιτῶν, 11-10-2013, orthodoxy.gr, <http://www.agoritikovima.gr/batikano/30182-ergaleio-o-ne>.

πλυμα χρημάτων, ύποστηρίζουν οι ύπευθυνοι μίας τριετοῦς ἔρευνας γιά τήν ἐν λόγω τράπεζα, σύμφωνα μέ εμπιστευτικά ἔγγραφα, τά όποια ἐπικαλοῦνται σέ σημερινά δημοσιεύματά τους δύο ιταλικές ἐφημερίδες. Τό Ίνστιτοῦτο γιά τά Ἐργα τῆς Θρησκείας (IOR, ἡ ἐπίσημη ὀνομασία τῆς τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ) δέν προχώρησε σέ ἐπαρκεῖς ἐλέγχους τῶν πελατῶν του καί ἐπέτρεψε σέ κατόχους λογαριασμῶν νά μεταβιβάζουν σημαντικά ποσά γιά λογαριασμό τρίτων, σύμφωνα μέ τήν ἴδια πηγή. «*Υπάρχει ἔνας αὐξημένος κίνδυνος στόν τρόπο λειτουργίας τοῦ IOR, τό όποιο, καθώς δέν ταυτοποιεῖ μέ ἀκρίβεια τούς πελάτες του, μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖται ως παραπέτασμα γιά νά κρυφτοῦν παράνομες ἐπιχειρήσεις*», ἀναφέρουν οἱ ἔρευνητές σ' ἔνα ἔγγραφο τό όποιο ἐπικαλεῖται ἡ *Corriere Della Sera*. Οἱ ἔρευνητές κατηγοροῦν ἐπίσης τίς ιταλικές τράπεζες, οἱ όποιες ἀποδέχθηκαν τίς μεταβιβάσεις τοῦ IOR, χωρίς νά ἐλέγξουν τήν προέλευση τῶν κεφαλαίων, τά όποια μεταφέρθηκαν στή συνέχεια σέ ἄλλες τράπεζες. «*Τό IOR μπορεῖ εὔκολα νά γίνει ἔνας φορέας ξεπλύματος χρημάτων, πού προέρχονται ἀπό ἐγκληματικές δραστηριότητες*», ύπογραμμίζουν οἱ ἔρευνητές. Διαψεύδουν, ἐπίσης, τίς διαβεβαιώσεις τοῦ IOR ὅτι ὅλοι οἱ πελάτες του εἶναι θρησκευτικές κοινότητες ἡ κληρικοί. «*Υπάρχουν, ἐπίσης, ἴδιωτες, οἱ όποιοι, ἐπειδή ἔχουν μία προνομιακή σχέση μέ τήν Αγία Έδρα, μποροῦν νά κάνουν καταθέσεις χρημάτων καί νά ἀνοίγουν λογαριασμούς*», διευκρινίζουν. Η ἔρευνα ἀφορᾶ μεταβιβάσεις 23 ἑκατομμυρίων εὐρώ, πού πραγματοποιήθηκαν τό Σεπτέμβριο τοῦ 2010 ἀπό τήν τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ πρός τόν ιταλικό πιστωτικό ὀργανισμό *Credito Artigiano*, ἀπό τά όποια τρία ἑκατομμύρια εὐρώ κατατέθηκαν στή συνέχεια στήν *Banca Del Fucino* καί 20 ἑκατομμύρια στήν *JP Morgan* τῆς Φρανκφούρτης. Η μεταφορά τῶν κεφαλαίων αὐτῶν εἶχε ἐγκριθῆ ἀπό τόν Πάολο Τσιπριάνι, τότε γενικό διευθυντή τοῦ IOR, καί ἀπό τόν ἀναπληρωτή του, τόν Μάσιμο Τούλι, οἱ όποιοι ἔχουν ἔκτοτε ἀμφότεροι παραιτηθῆ καί οἱ ἔρευνητές σκοπεύουν νά ἀσκήσουν σέ βάρος τούς διώξεις. Σύμφωνα μέ τή *La Repubblica*, οἱ δύο ἀνδρες κατηγοροῦνται ἐπίσης ὅτι εἶχαν προχωρήσει σέ μία δεκαριά ἄλλες μεταβιβάσεις χρημάτων πρός τήν *JP Morgan*¹. «*Ο “ἐπίσκοπος” Νούντζιο Σκαράνο μαζί μέ ἔνα πράκτορα τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Βατικανοῦ καί ἔνα χρηματιστή κατηγοροῦνται γιά ἀπάτη καί διαφθορά, ἐπειτα ἀπό ἔρευνα, πού διενέργησε ἡ ἀρμόδια οἰκονομική ὑπηρεσία τῆς ιταλικῆς ἀστυνομίας. Ο Σκαράνο, ὁ όποιος ἦταν ύπευθυνος γιά τά περιουσιακά στοιχεῖα τοῦ Βατικανοῦ, σκόπευε νά μεταφέρει 20 ἑκατ. εὐρώ ἀπό τήν ἀγία ἔδρα στήν Έλ-*

1. Στοιχεῖα «φωτιά» γιά τήν τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ. Διευκολύνει τό ξέπλυμα χρήματος, <http://www.iefimerida.gr/node/113665#ixzz2bqj1vV2I>, <http://www.amen.gr/article14571>.

βετία, ἀλλά ἐντοπίστηκε ἀπό τίς ἀρχές, μέ αποτέλεσμα νά ἀνατραποῦν τά σχέδιά του¹. Ο Σκαράνο, πρώην ἀνώτατο στέλεχος τῆς οἰκονομικῆς διοίκησης τῆς Ἀγίας Ἔδρας, συνελήφθη μαζί μέ τὸν Τζοβάνι Τζίτο, ἐνα πράκτορα τῶν ἵταλικῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, καὶ τὸν χρηματομεσίτη Τζοβάνι Καρίντσιο. Κατηγοροῦνται ὅτι συνωμότησαν, γιά νά φέρονν λαθραῖα στήν Ἰταλία 20 ἔκατ. εὐρώ γιά πλούσιους φίλους του Σκαράνο, πού ἀσχολοῦνται μέ τά ναυτιλιακά στήν πόλη Σαλέρνο, στή νότια Ἰταλία»².

Τό πρῶτο, πού θά λέγαμε, εῖναι ὅτι ὅπου ἀπουσιάζει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ὑπεροπερισσεύει ἡ σατανική ἐνέργεια καὶ γι' αὐτό ἔχουμε αὐτά τά ἀποτελέσματα³!

Τό δεύτερο εῖναι ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε συνεχίζετε τό φεστιάλ ὑποκρισίας σέ μία ἀπέλπιδα προσπάθεια νά συγκινήσετε, νά παραπλανήσετε τόν λαό καὶ νά διορθώσετε τήν κάκιστη εἰκόνα τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ. Κατά τήν ἐπίσκεψή σας στή Βραζιλία δηλώσατε, συμφώνως πρός τήν ἐφημερίδα «Τά Νέα» τῆς 3ης-4ης Αύγουστου, μεταξύ ἄλλων τά ἔξῆς: «Τά ἀνθρώπινα δικαιώματα δέν καταπατοῦνται μόνο ἀπό τήν τρομοκρατία καὶ τήν καταστολή, ἀλλά καὶ ἀπό τίς ἄδικες οἰκονομικές δομές, πού δημιουργοῦν τεράστιες ἀνισότητες». Σέ ἄλλο σημεῖο τῶν δηλώσεών σας εἴπατε: «Ἄ, πόσο θά ἥθελα μία φτωχή Ἐκκλησία καὶ γιά τούς φτωχούς».

Οἱ δηλώσεις σας προκαλοῦν ἐντύπωση καὶ θαυμασμό. Μέ τήν βοήθεια δέ τῶν Μέσων Ἐνημερώσεως, Ἐκλαμπρότατε, διορθώνετε τήν πολύ κακή εἰκόνα τοῦ Βατικανοῦ, τό ὅποιο συγκλονίζεται ἀπό πάσης φύσεως σκάνδαλα, ἐνῶ ἐσεῖς ὁ ἴδιος «ἄγιοποιεῖστε». Λησμονεῖτε, ὅμως, ἥθελημένως ὅτι τό Βατικανό ἔξελίχθηκε σε οἰκονομική δύναμη κατά τήν διάρκεια τοῦ μεσοπολέμου, ὑπό τήν οἰκονομική ἡγεσία τοῦ τραπεζίτη Μπερναντίνο Νογκάρα. Αύτός ἰδούσε χρηματοπιστωτικές ἐταιρείες γιά λογαριασμό τοῦ Βατικανοῦ, τό ὅποιο διείσδυσε σέ τράπεζες, σέ βιομηχανίες ὅπλων καὶ φαρμάκων, στίς ἀγορές καυσίμων καὶ χρυσοῦ. Λησμονεῖτε, ἐπίσης, ἥθελημένως ὅτι: α) Τό 1942 ἰδούθηκε ἡ Τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ, ἡ περιβόητος Ι.Ο.Ρ («Ιδρυμα θρησκευτικῶν συγγραμάτων). β) Μεταπολεμικῶς τό Βατικανό ἄπλωσε τίς δραστηριότητές του σ' ὀλόκληρο τόν κόσμο μέ ἐταιρείες

1. Πάπας Φραγκίσκος: «Ἡ Ἐκκλησία βασίζεται στό μαρτύριο καὶ ὅχι στήν ἐξουσία», <http://www.protothema.gr/world/article/290604/papas-fragiskos-i-ekklisia-vasizetai-sto-marturio-kai-ohi-stin-exousia/>, <http://www.amen.gr/article14489>

2. Βατικανό: «Πάγωσαν» τούς λογαριασμούς ἀνώτερου κληρικοῦ, πού ἐνέχεται σέ ὑπόθεση ξεπλύματος χρήματος, <http://www.amen.gr/article14648>

3. «Τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ: “Πλυντήριο” ξεπλύματος παρανόμου χρήματος! Όρθροδοξος Τύπος (6-9-2013) 2.

ἀσφαλίσεων, τσιμέντων, χάλυβος, ζυμαρικῶν, μηχανῶν, ξενοδοχείων, κτηρίων και συγκροτημάτων. Η δραστηριότητα αύτή εύνοηθηκε ἀπό τό γεγονός ὅτι ἀπαλλασσόταν ἀπό φόρους. γ) Ἀπό τό 1968, μέ «πάπα» τόν Παῦλο VI, τά οἰκονομικά τοῦ Βατικανοῦ ἀναλαμβάνουν ὁ «ἐπίσκοπος» Σικάγου Πώλ Μάρκινκους, ὁ τραπεζίτης τῆς Μαφίας Μικέλε Σιντόνα, ὁ πολυεθνικός τραπεζίτης Ρομπέρτο Κάλβι καί ὁ πολλαπλός πράκτωρας Λίτσιο Τζέλι, ίδρυτής και «Μέγας Διδάσκαλος» τῆς διαβόητης Μασονικῆς στοάς «Προπαγκάντα Ντοῦε» (P-2). Οἱ ἐπιχειρήσεις και ὁι τράπεζες τοῦ Βατικανοῦ «ξεπλένουν» βρώμικο χρῆμα, ὅπως ἀποκαλύφθηκε και λίγο πρίν ἀπό τήν παραίτηση τοῦ ἐκλαμπροτάτου Βενεδίκτου.

Τό 1978 ἀπεβίωσε ὁ «πάπας» Παῦλος VI και τόν διαδέχθηκε στόν θρόνο τοῦ Βατικανοῦ ὁ Ἀλμπίνο Λουτσιάνη, πού ἀνέλαβε καθήκοντα τόν Αὔγουστο τοῦ 1978 μέ το ὄνομα Ιωάννης Παῦλος I'. Ἀκριβῶς τριάντα τρεῖς ἡμέρες μετά την ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του, ἀπεβίωσε αἰφνιδίως και ἀνεξηγήτως. Εἶχε ἐκφράσει τήν θέλησή του νά πραγματοποιήσῃ κάθαρση στό Βατικανό και εἶχε ἀρχίσει νά λαμβάνη μέτρα πρός τήν κατεύθυνση αύτή, μέ τήν ἀπομάκρυνση ὀλων τῶν προαναφερθέντων, πολλῶν συνεργατῶν τους και τῶν μασόνων. Ἀρκετό καιρό μετά τόν θάνατό του λέχθηκε (ἄνευ ἀποδείξεων) ὅτι ὁ «πάπας» δολοφονήθηκε μέ digitalis. Νεκροψία, πάντως, δέν ἔγινε. Τόν διαδέχθηκε ὁ Πολωνός Βοϊτίλα, ὡς «πάπας» Ιωάννης Παῦλος II, και ἡ τάξη «ἀποκαταστάθηκε».

Τόν «πάπα» Ιωάννη Παῦλο II διαδέχθηκε ὁ «πάπας» Βενέδικτος ΙΣΤ', ὁ ὅποιος παραίτηθηκε τόσο γιά τά σκάνδαλα ὁμοφυλοφιλίας ἐντός τοῦ Βατικανοῦ, ὅσο και γιά οἰκονομικά σκάνδαλα. Μή λησμονοῦμε ὅτι λίγο πρίν τήν παραίτηση ὑπῆρχαν ἐπίσημες καταγγελίες ἀπό τίς ιταλικές ἀρχές ὅτι «ξεπλένει» μαῦρο χρῆμα. Ἐπίσης, λίγο πρίν τήν παραίτηση, μεταφέρθηκαν τεράστια ποσά πρός τίς γερμανικές τράπεζες. Τό Βατικανό, σύμφωνα με τήν βιβλιογραφία, ἐλέγχει ἔταιρείς στόν Παναμά, τό Λουξεμβούργο, τό Λίχτενσταϊν, τράπεζες (Λουξεμβούργο), ἐκδοτικούς ὄμιλους, τραπεζικές ἐνώσεις κ.λπ. Τό Βατικανό ἔχει μυθικό πλοῦτο. Θά μποροῦσε νά διαθέση ἔνα τμῆμα ἀπ' αὐτόν γιά τήν ἐξάλειψη τῆς πενίας, τῆς πείνας, διαφόρων ἀσθενειῶν κ.λπ. Άλλα, μέ τούς πτωχούς θά ἀσχοληθῆτε στό Βατικανό; Ἀλλο πραγματική ἐνασχόληση μέ τά καθημερινά προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας και ἄλλο προπαγάνδα. Ἐκλαμπρότατε, κάνετε προπαγάνδα, γιά νά βελτιώσετε τήν εἰκόνα τοῦ ἑωσφορικοῦ κράτους

τοῦ Βατικανοῦ. Γι' αὐτό στήν ἀρχή μιλήσαμε γιά «ρεσιτάλ ύποκρισίας» ἀπό μέρους σας¹.

25. Τό σχέδιο τοῦ Παπισμοῦ ἐναντίον τῆς Ελλάδος

Σχετικά μέ τά κακά, πού ἔχει προξενήσει ὁ Παπισμός στό Έλληνικό ἔθνος, θά ἀφήσουμε τόν ἐν ἀγίοις πατέρων ἡμῶν Νεκτάριο Επίσκοπο Πενταπόλεως νά μᾶς μιλήσει. Ό Άγιος, λοιπόν, στό δίτομο ἔργο του «Μελέτη ἱστορική περί τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος», στό ὅποιο ἐκφράζεται πολύ σκληρά, ἀρνητικά καί αὐστηρά γιά τόν «πάπα» καί τόν Παπισμό, λέει: «Τί πρός ταῦτα νά εἴπῃ τις; Νά κλαύσῃ ἡ νά μυκτηρίσῃ τάς τοιαύτας τῶν παπῶν ἀξιώσεις; Φρονῶ ὅτι δέον νά κλαύσῃ, διότι πολλά τό Έλληνικόν ἔθνος ἔχνουσε δάκρυα διά τούς τοιούτους πάπας, οἵτινες ἐγένοντο οἱ κακοί δαίμονες τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ελληνικοῦ ἔθνους»². Καί ἀλλοῦ : «Τό κατά τῶν Ελλήνων μῖσος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τό ἐμπνευσθέν καθ' ὅλην τήν Δύσιν, κατέστησε τούς ἀμαθεῖς λαούς τῆς Δύσεως φανατικούς ἐχθρούς τῶν Ελλήνων, οὓς ἐθεώρουν ώς ἐχθίστους αίρετικούς... Οἱ Σταυροφόροι, ὅχλος ἀμαθής καί φανατικός, ἔτρεφον ἵσον μῖσος πρός τούς Ελληνας ὅσον καί πρός τούς Οθωμανούς. Ή ἄλωσις τῆς Κωνσταντινούπολεως ὑπό τῶν Σταυροφόρων, τῶν ἀγρίων τῆς Δύσεως Βανδάλων, ἐπέθηκε τήν σφραγίδα ἐπί τό σχίσμα»³. Καί τέλος, «οἱ πάπαι καί ἀμαρτάνονται καί κολάζονται καί θά κολάζονται μέχρι τῆς Δευτέρας παρουσίας· ἵσως καί αἰωνίως διά τά πρός τήν Ελληνικήν Ἐκκλησίαν κακά καί τάς ψευδοενώσεις καί τάς ἀσεβεῖς καί ἀντιχριστιανικάς διατάξεις»⁴.

Τά σχέδια τοῦ Βατικανοῦ γιά τήν Ελλάδα συμπίπτουν μέ τά σχέδια τῶν ἐκκλησιομάχων. Πίσω ἀπό τά αἰτήματα τῶν ἐκκλησιομάχων, γιά μετάλλαξη τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀπό όμολογιακό καί κατηχητικό σέ θρησκειολογικό καί συγκρητιστικό καί γιά χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους, κρύβεται τό Βατικανό. Απόδειξη τοῦ παραπάνω ισχυρισμοῦ εἶναι τό ἀρθρό μέ τίτλο «Τά ἀρχαῖα, τά θρησκευτικά καί ὁ φανατισμός» τοῦ ἐντιμοτάτου κ. Νικολάου Γασπαράκη, δικηγόρου, πρ. διευθυντοῦ τοῦ Γρα-

1. Γ. ΖΕΡΒΟΣ, «Ρεσιτάλ ύποκρισίας ὑπό τοῦ νέου πάπα. Όμιλεῖ διά τούς πτωχούς, ὅταν τό Βατικανόν διαθέτει τραπέζας, ἔταιρείας, ξενοδοχεῖα, “ξεπλένει” μαῦρον χρῆμα», Όρθρόδοξος Τύπος (13-9-2013) 1, 7.

2. ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ, Μελέτη ἱστορική περί τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος, τ. Α', σ. 298.

3. Ὁ.π., τ. Β', σ. 96.

4. Ὁ.π., σ. 103.

φείου Τύπου τοῦ Παπισμοῦ στήν Ἑλλάδα πού δημοσιεύτηκε στήν ἔγκριτη ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία»¹.

Στό ἄρθρο του αὐτό ό κ. Γασπαράκης εἰσηγεῖται τήν ἀνάγκη μεταλλαγῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σέ Θρησκειολογικό καὶ τόν χωρισμό Ἑκκλησίας καὶ Κράτους. Ἀποπειρᾶται νά προσθέσει ώς ἐπιχείρημα περί χωρισμοῦ Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας καὶ Πολιτείας ὅτι: «ὅ χωρισμός αὐτός θά ἀπέβαινε ὑπέρ τῆς Ἑκκλησίας ... ἄλλωστε οἱ οἰκονομικοί δεῖκτες τῆς βαρέως πάσχουσας σήμερα χώρας μας θά ἡταν πολύ εὐνοϊκότεροι γιά τό λαό», ὑπονοώντας ἀσφαλῶς ὅτι θά διεκόπτονταν ἡ μισθοδοσία τοῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου καὶ θά «ἐλαφρύνονταν» ὁ δημόσιος προϋπολογισμός.

Ἄς μᾶς ἀπαντήσει, ὅμως, ό κ. Γασπαράκης, ἐάν, σύμφωνα με τίς ἀρχές δικαίου τῶν κρατῶν δικαίου ἀνά τήν ὑφήλιο, ὑφίσταται ἔννομη τάξη, ἡ ὅποια ἔχει ἀπαλλοτριώσει τό 96% τῆς περιουσίας ἐνός δογανισμοῦ ἀνευ ἀνταλλάγματος, διότι ἡ μισθοδοσία τοῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου δέν ἀποτελεῖ χαριστική ἐνέργεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἀλλά συμβατική του ὑποχρέωση, ὅπως ἀπέδειξε πασιδήλως, σχετικῶς προσφάτως τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων μέ τήν ἀκύρωση τοῦ γνωστοῦ Νόμου Τρίτση (Ν. 1700/1987)².

26. Ἡ ἐπικείμενη ἐπίσκεψή σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, στά Ιεροσόλυμα καὶ στό Φανάρι

Σύμφωνα μέ πληροφορίες, ἀποδεχθήκατε, Ἐκλαμπρότατε, τήν πρόσκληση τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου νά ἐπισκεφθῆτε τήν Ιερή Καθέδρα τῆς Πρωτόθρονης Ἑκκλησίας τῆς Ὁρθοδοξίας στό Φανάρι, στό ἀμεσο μέλλον³. Ἐπίσης, κατά τίς ᾔδεις πληροφορίες, συμφωνήσατε μέ τήν πρόταση τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη νά συναντηθῆτε τόν Μάιο τοῦ 2014 στήν Άγια Πόλη τῶν Ιεροσολύμων, μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης 50 χρόνων ἀπό τήν συνάντηση τῶν προκατόχων σας, Παύλου Στ' καὶ Αθηναγόρα⁴. Τέλος, φέρεται νά ἀποδε-

1. Ελευθεροτυπία, φύλλο τῆς 19-7-2013, στήλη «Ἐλεύθερο Βῆμα», σ. 40.

2. Ἡμετέρα Ἐπιστολή πρός τόν διευθυντή τῆς ἐφημερίδας Ἐλευθεροτυπία σχετικά μέ ἀρθρο τοῦ κ. N. Γασπαράκη μέ τίτλο "Τά ἀρχαῖα, τά θρησκευτικά καὶ ὁ φανατισμός", <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19207-epistoli-peiraios-eleftherotipia>.

3. «Ο Πάπας σχεδιάζει ἐπίσκεψιν εἰς τό Φανάρι κατά τό 2014», Ὁρθόδοξος Τύπος 19-7-2013.

4. 19-3-2013, Ο Οἰκουμενικός Πατριάρχης προσκαλεῖ τόν Πάπα στό Φανάρι, <http://www.amen.gr/article12925>.

χθήκατε τήν πρόσκληση νά παραστῆτε στό σημαντικό γεγονός τής ἐκθέσεως γιά τόν Άγιον Όρος, που θά πραγματοποιηθεῖ, τό 2015, στό Προεδρικό Μέγαρο τής Ιταλίας, τής όποιας τά ἐγκαίνια ἀναμένεται νά τελέσει ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας¹.

Αλήθεια, τί καλό μπορεῖτε νά προσφέρετε στήν Όρθοδοξία, Ἐκλαμπρότατε, ἐσεῖς, ὁ ἐκλεκτός ἱησουΐτης «πάπας» τῶν ἑβραίων, τῶν ραββίνων, τῶν μασόνων, τῆς δικτατορίας, τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς πανθρησκείας, τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Υδροχόου» καί τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων»;

Ἐπίλογος

Ἐμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι, θέλουμε τήν ἔνωση καί εὐχόμαστε διαρκῶς «ύπέρ τῆς τῶν πάντων (προσώπων) ἔνώσεως» ἐν ἀληθείᾳ καί ὅχι ὑπέρ τῆς ἔνώσεως τῶν ψευδοεκκλησιῶν χωρίς ἐγκατάλειψι τῶν ποικίλων αἵρεσεων τους μετά τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, τῆς θεηλάτου «ἔνώσεως ἐν τῇ διαφορετικότητι τῶν κακοδοξιῶν». Οὐσιαστικά τήν ἐμποδίζετε ἐσεῖς, οἱ παπικοί. Ἐμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι, εἴμαστε οἱ κατ' ἔξοχήν ἔνωτικοί, ἐνῶ ἐσεῖς, οἱ παπικοί, οἱ ἀνθενωτικοί. Ἄν δέν μετανοήσετε ἐδῶ, στήν πρόσκαιρη ζωή, θά μετανοήσετε στόν Ἅδη, ὅπου ὅμως «οὐκ ἔστι μετάνοια!» Ἐμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐλληνες, θέλουμε τήν ἔνωση, ὅπως τήν ὁρίζει ὁ Χριστός, ἐνῶ ἐσεῖς, οἱ Λατīνοι, τήν θέλετε, ὅπως τήν ὁρίζετε, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε. Ἐάν ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἥσασταν σύμφωνος μέ τόν Χριστό, μήν ἀμφιβάλλετε ὅτι κι ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, που κατέχουμε τήν ὁρθή πίστη τοῦ Χριστοῦ, θά δεχόμασταν τήν ἔνωση. Ἐφόσον, ὅμως, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, δέν συμφωνεῖτε μέ τόν Χριστό, δέν εἶναι δυνατόν ποτέ, ποτέ, νά συμφωνήσουμε μ' ἐσᾶς. Πῶς εἶναι δυνατόν, Ἐκλαμπρότατε, νά δεχθοῦμε ἔνωση, ἐφόσον ἐσεῖς καί οἱ παπικοί εἶστε ἀσύμφωνοι καί ἀντίθετοι στή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἀγίων Ἀποστόλων; Πῶς εἶναι δυνατόν νά δεχθοῦμε ἔνωση μ' ἐσᾶς, που μιλᾶτε, φρονεῖτε καί ἐνεργεῖτε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἐναντίον τῶν Πατερικῶν Παραδόσεων;

Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, παραμένετε ἀμετανόητος καί ἐμμένετε ἐωσφορικῶς στίς αἰρέσεις σας, ὅφείλουμε νά διακόψουμε κάθε σχέση μαζί σας, καί ὁ καθένας νά πορευθῇ τόν δρόμο του, κατά τό παρά-

1. 20-3-2013 Ἐγκάρδια συνάντηση Πάπα – Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη καί ἔπονται καί ἄλλες..., <http://www.amen.gr/article12935>.

δειγμα τοῦ μακαριστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰερεμίου Β' τοῦ Τρανοῦ (1581), ὁ ὅποιος κράτησε ἀξιομνημόνευτη καὶ ύποδειγματική στάση στὸν διάλογο μέ τούς προτεστάντες «θεολόγους» τῆς Τυβίγγης. Ὄταν διαπίστωσε σύντομα ὅτι ἐμμένουν στίς πλάνες καὶ ἀπορρίπτουν τὴν διδασκαλία τῶν Ἅγιων Πατέρων, τῶν φωστήρων καὶ θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας, διέκοψε τὴν ἐπικοινωνία καὶ τούς ἄφησε νά βαδίζουν τὸν δικό τους δρόμο. «Ἄξιοῦμεν δέ ὑμᾶς τοῦ λοιποῦ μή κόπους παρέχειν ἡμῖν, μηδέ περὶ τῶν αὐτῶν γράφειν καὶ ἐπιστέλλειν, εἴ γε τούς τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρας καὶ θεολόγους ἄλλοτε ἄλλως μεταχειρίζεσθε, καὶ τοῖς λόγοις τιμῶντες ἀθετεῖτε καὶ τά ὅπλα ἡμῶν ἄχρηστα ἀποδεικνύετε, τούς λόγους αὐτῶν τοὺς ἀγίους καὶ θείους, δι' ὧν ἂν ἡμεῖς γράφειν καὶ ἀντιλέγειν ὑμῖν ἔχομεν. Ωστε, τό καθ' ὑμᾶς ἀπαλλάξατε τῶν φροντίδων ἡμᾶς. Τὴν ὑμετέραν οὖν πορεύμενοι, μηκέτι μέν περὶ δογμάτων, φιλίας δέ μόνης ἔνεκα, εἰ βουλητόν, γράφετε. Ἔρρωσθε»¹.

Ο θεοκήρυκας Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Νά εἶστε σταθεροί καὶ νά μένετε πιστοί στίς διδασκαλίες, πού σᾶς παραδώσαμε εἴτε προφορικά εἴτε μέ ἐπιστολή μας»². Καί πάλι: «Ἄλλα κι ἂν ἡμεῖς ἡ ἀκόμη κι ἔνας ἄγγελος ἀπό τὸν οὐρανό σᾶς κηρύξει ἔνα εὐαγγέλιο διαφορετικό ἀπό τὸ εὐαγγέλιο πού σᾶς κηρύξαμε, νά εἶναι ἀνάθεμα»³! Τό ἵδιο λέει καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος: «Ὅποιος μιλάει ἡ κάνει ἐνάντια σ' αὐτά πού διαταχτήκαμε, κι ἂν ἀκόμη εἶναι ἀξιόπιστος ἀνθρωπος, κι ἂν νηστεύει, κι ἂν ζεῖ στήν παρθενία, κι ἂν κάνει θαυμαστά σημεῖα, νά τὸν βλέπεις σάν λύκο μέ προβειά προβάτου, πού ἔτοιμάζει μέ τά ἔργα τὸν τή φθορά τῶν προβάτων». Άλλα καὶ ἡ Ζ' Αγία καὶ Οἰκουμενική Σύνοδος ὁρίζει: «Τρεῖς φορές ἀναθεματίζουμε ὅλες τίς καινοτομίες, πού ἔγιναν, καὶ πού μέλλουν νά γίνουν, ἐνάντια στήν Ἐκκλησιαστική Παράδοση καὶ στή διδασκαλία καὶ στό παράδειγμα τῶν Ἅγιων καὶ ἀειμνήστων Πατέρων»⁴. Ἐπίσης, ὁ σοφός Βρυέννιος λέει: «Ἄν κάποιος σαλεύει κάτι ἀπό τίς διδασκαλίες τῶν θεοφόρων Πατέρων, αὐτό νά μήν τό ποῦμε κατ' οἰκονομία παρέκκλιση, ἀλλά παράβαση καὶ προδοσία τῆς πίστης καὶ ἀσέβεια πρός τό Θεό».

Ο Θεός μᾶς ἔδωσε τὴν πρώτη ἐντολή τῆς ἀγάπης καὶ ἡ Ἐκκλησία εὑχεται «ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Ο Θεός, ὅμως, μᾶς δίδαξε τὴν ἀγάπη τὴν ἀληθινή, ὅχι τὴν ψεύτικη. Τὴν ἀγάπη, ὅχι μέ τά χείλη καὶ τό

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, *Τά Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Εκκλησίας*, Graz 1968, τ. 2, σ. 489.

2. *B' Θεσ. 2, 15.*

3. *Γαλ. 1, 8.*

4. *Συνοδικό τῆς Ζ' Αγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας*, Τριάδιο, Κυριακή Ὁρθοδοξίας.

στόμα, ἀλλά τήν ἀγάπη μέ ̄ολη μας τήν ψυχή καί τήν καρδιά. Ὁχι τήν ἀγάπη τήν ἐπιφανειακή, ἀλλά τήν ἐσωτερική. Ο Κύριος μᾶς δίδαξε τήν ἀληθινή ἀγάπη, ἀλλά συγχρόνως μᾶς δίδαξε καί μᾶς παρήγγειλε, γιά νά μᾶς προφυλάξει, νά προσέχουμε ἀπό τούς ψευδοπροφῆτες, τούς ψευδόχριστους, τούς ψευδοδιασκάλους, τούς λυκοποιμένες, τούς λύκους, τούς σκύλους, τούς ὑποκριτές, ἀρχιερεῖς, ιερεῖς, γραμματεῖς καί φαρισαίους. Αύτούς ὁ Κύριος καυτηρίασε μέ τά φοβερά καί φριχτά ἐκεῖνα «οὐαί», χαρακτηρίζοντάς τους ὑποκριτές, ἀνόητους, τυφλούς, ὀδηγούς τυφλῶν, ἀρπαγες, ἄδικους, τάφους ἀσβεστωμένους, φίδια, γεννήματα ἔχιδνῶν. Από τέτοιους ἀνθρώπους μᾶς παρήγγειλε ὁ Κύριος νά προσέχουμε, νά μήν τούς πλησιάζουμε, νά μήν ἔχουμε καμιά ἐπικοινωνία. Μόνο νά εὐχόμαστε νά τούς φωτίση ὁ Κύριος νά μετανοήσουν. Πῶς φέρθηκαν ἀπέναντι σέ τέτοιους ἀνθρώπους (λυκοποιμένες, ψευδοδιασκάλους, ψευδοπροφῆτες, ψευδόχριστους αἱρετικούς) οἱ ἄγιοι Πατέρες; Αύτοί λοιπόν, οἱ ἄγιοι Πατέρες, οἱ μιμητές τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καί διάδοχοι τῶν Μαθητῶν του, οἱ θεῖοι ποιμένες, πού θυσίασαν τή ζωή τους γιά τά λογικά τους πρόβατα, πού συγκρότησαν τίς σεπτές καί ἄγιες Ἐννέα Οἰκουμενικές Συνόδους, ὅλους αὐτούς τούς αἱρετικούς, πού ἀναφέραμε τούς ἐκσφενδόνισαν μέ τή σφενδόνη τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μακριά ἀπό τό ποιμνιο τοῦ Χριστοῦ. Τούς ἐδίωξαν μακριά καί τούς παρέδωσαν, ώς ἀμετανόητους, στό αἰώνιο ἀνάθεμα¹.

Μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί Παπισμοῦ (μέ τό παλαιότερο καί τό σύγχρονο πνεῦμα καί τήν εἰδωλολατρία του) δέν μπορεῖ νά ύπαρξη κανενός εἰδους συμβιβασμός.

Οὔτε ἐνότητα, οὔτε πολύ περισσότερο ἔνωση. Ἐμεῖς λατρεύουμε τόν Θεάνθρωπο, ἐνῶ ἐσεῖς λατρεύετε τόν ἀνθρωπο, πού θεοποιήσατε, καί τελικά τούς ψευδοθεούς τῆς εἰδωλολατρίας. Οἱ πραγματικοί καί συνεπεῖς Ὁρθόδοξοι σέ καμμία περίπτωση καί μέ κανένα ἀντάλλαγμα δέν κάνουμε μικτούς γάμους, δέν συμπεθεριάζουμε μέ αἱρετικούς καί ἀπίστους. Τό τέρμα καί ὁ σκοπός, πού ἐπιδιώκουμε ἐμεῖς, εἶναι ὁ οὐρανός καί ἡ αἰώνια μακαριότητα, ἐνῶ γιά ἐσᾶς εἶναι ἡ γῆ καί ἡ εύδαιμονία πάνω σ' αὐτήν.

Πειθαρχοῦμε στήν θεόπνευστη παραγγελία τοῦ Ἀπ. Παύλου : «Μή γίνεσθε ἔτεροζυγοῦντες ἀπίστοις... τίς κοινωνία φωτί πρός σκότος; Τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρός Βελιάλ; ἢ τίς μερίς πιστῷ μετά ἀπίστου; τίς δέ

1. ΓΕΡΩΝ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ, Διδαχές πατρικές καί θαυμαστά γεγονότα τοῦ γέροντος Φιλόθεου Ζερβάκου, ἐκδ. Ὁρθόδοξη Κυψέλη, σσ. 103-111, <http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=984>.

συγκατάθεσις ναώ Θεοῦ μετά εἰδώλων;... ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε καὶ ἀκαθάρτου μή ἄπτεσθε»¹.

Ἐάν, Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, θέλετε ἔνωση, νά ἀναγνωρίσετε καὶ νά δύμολογήσετε ὅλες τίς πλάνες, αἱρέσεις καὶ καινοτομίες, τίς ὅποιες ἔκαναν, οἵ κατά καιρούς «Πάπες» τῆς δευτέρας χιλιετίας, ἀποσχισθέντες ἀπό τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, νά μετανοήσετε, νά κλάψετε πικρῶς, νά ταπεινωθῆτε καὶ τότε εἶστε δεκτός. Ἐάν δέν ἀποβάλλετε τήν ύπεροφάνεια καὶ ἐάν δέν ταπεινωθεῖτε, μιμούμενος τόν Κύριο, ὅχι μόνο δέν θά πετύχετε, ἀλλά θά αὐξήσετε τήν διαίρεση καὶ θά προξενήσετε μεγάλα σκάνδαλα, ταραχές, συγχύσεις, μεγάλη βλάβη καὶ ζημιά στό ποίμνιο. Ἐάν μιμηθῆτε τόν Κύριο καὶ ταπεινωθῆτε, θά πετύχετε τήν ἔνωση, θά ὠφελήσετε τόν ἑαυτό Σας καὶ τό ποίμνιο καὶ θά δοξασθῇ καὶ ἀπό Σᾶς, ὅπως δοξάσθηκε καὶ ἀπό τούς Αγίους Αποστόλους τό Ὄνομα τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ἐπειδή ὁ «Κύριος ύπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν», καὶ «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται»².

Γιά τό συγκεκριμένο θέμα εἶναι πολύ χαρακτηριστικά τά ὅσα ἀναφέρονται γιά τούς συγχρόνους ἡγιασμένους Γέροντες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τόν μοναχό π. Παΐσιο Αγιορείτη καὶ τόν ιερομόναχο π. Πορφύριο. Ο τότε «πάπας», ἔχοντας πληροφορηθεῖ γιά τήν ὑπαρξη τῶν ἀγίων αὐτῶν Γερόντων καὶ τήν ἐπιρροή, πού ἀσκοῦν στό ὄρθδοξο πλήρωμα, θέλησε νά τούς γνωρίσει. Τούς βολιδοσκόπησε μέ πρόσωπα, πού ἔστειλε, ἀν ἥθελαν νά τόν ἐπισκεφθοῦν. Η ἀπάντηση ἀμφοτέρων, χωρίς συνεννόηση, γιατί ἥταν πνευματοκίνητοι καὶ θεοκίνητοι, ἥταν ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ «πάπας» ἔξακολουθεῖ νά ἐκφράζῃ τόν ἐγωϊσμό, τήν ἐπαρση καὶ τίς πλάνες τοῦ Παπισμοῦ καὶ δέν μετανοεῖ, αὐτό εἶναι ἀδύνατο. «Οχι, δέν μποροῦμε νά πᾶμε. Διότι, ὁ Παπισμός καὶ ὁ πάπας δέν εἶναι ἔτοιμοι. Ἐχουν πολύ ἐγωϊσμό. Οχι μόνο θέλουν νά μᾶς ὑποτάξουν, ἀλλά καὶ δέν πιστεύουν ὅτι ἔχουμε τήν ἀλήθεια ἐμεῖς. Δέν χρειάζεται νά πᾶμε. Καλύτερα θά βοηθήσουμε τήν ὑπόθεση μέ τήν προσευχή μας»³. Ἐπειδή, λοιπόν, Ἐκλαμπρότατε, ὁ θάνατος εἶναι ἄδηλος καὶ ἐπειδή, σύμφωνα μέ τόν Εὐαγγελικό λόγο, «οὐκ οἴδατε τήν ὥραν οὐδέ τήν στιγμήν τοῦ θανάτου», ἐξαιτίας αὐτοῦ Σᾶς παρακαλοῦμε, ώς μέλη τοῦ Παναγίου καὶ Παναχράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ δή ώς Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι, νά σπεύσετε νά ἐπανέλθετε στούς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, προτοῦ ἔλθη τό τέλος. Ο Άγιος Τρια-

1. Β΄ Κορ. 6, 14-17, Ὁρθόδοξος Τύπος, 19-10-2012, http://aktines.blogspot.gr/2012/10/blog-post_282.html.

2. Λκ. 18, 14, <http://www.impantokratoros.gr/C140A962.el.aspx>

3. Μ. ΜΙΧΑΗΛ, Τό μεγάλο μυστικό τοῦ Γέροντα Παΐσιου, Κύπρος 1997, σ. 115.

δικός Θεός σᾶς δέχεται με ἀνοικτές ἀγκάλες! Χαρά θά γίνη καί στή γῆ ἀπό τούς ὁρθῶς φρονοῦντας ἀδελφούς, χαρά θά γίνη καί στούς Οὐρανούς ἀπό τούς Ἀγγέλους γιά τήν ἐπιστροφή Σας! Δράμετε καί προφθάστε νά εἰσέλθετε στόν θεῖο νυμφῶνα, πρίν κλείσῃ ἡ θύρα, ἐπειδή, σύμφωνα μέ τόν ἄγιο Κύριλλο, ὅσοι μιάνθηκαν μέ αἴρεση, θά στερηθοῦν τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας.

Τέλος πρέπει νά σᾶς δηλώσουμε ὅτι οἱ ὅποιες ἐπικρίσεις ἡ ὕβρεις ἀκουσθοῦν γιά τήν ἐνέργειά μας αὐτή θά ἀποτελοῦν τόν μέγιστο στέφανο τῆς ζωῆς μας κατά τήν ἀψευδῆ διαβεβαίωση τοῦ Σωτῆρος μας (Ματθ. 1'11) καί νά εἶσθε βέβαιοις ὅτι σύντομα θά διακριβώσουμε τήν ἀλήθεια τῶν ἀνωτέρω διότι «ἐδόθη ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις, ἵνα μή τό κακόν ἀθάνατον γένηται».

Εὐχόμαστε ἡ ἄκτιστος Θεία Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος νά φωτίσῃ τόν νοῦ σας, νά σᾶς ἐνισχύσῃ καί νά σᾶς ἐνδυναμώσῃ, γιά νά ἀποτινάξετε καί νά ἀποσκορακίσετε τόν ὑπνο τῆς πλάνης, τῆς αἰρέσεως καί τῆς ραθυμίας καί νά προσέλθετε στίς ἀγκάλες τῆς Ὁρθοδόξου Ἔκκλησίας.

Ἐπαναφέρετε τό τέως περίπυνστο καί πρώην πρεσβυγενές Πατριαρχεῖο τῆς Παλαιᾶς Ρώμης καί τῆς Δύσεως στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στό Σῶμα τῆς Ἔκκλησίας. Αναλάβετε τά Ιερά σας καθήκοντα ως Ὁρθόδοξος Πρῶτος τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἔκκλησιῶν μέ τό ἀληθές πρωτεῖο τιμῆς πού θά δικαιοῦσθε ως Ὁρθόδοξος Πρωθιεράρχης, τῆς Μιᾶς, Ἅγιας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἔκκλησίας. Άμήν.

Μετά τιμῆς

† ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης ΑΝΔΡΕΑΣ

† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ